

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

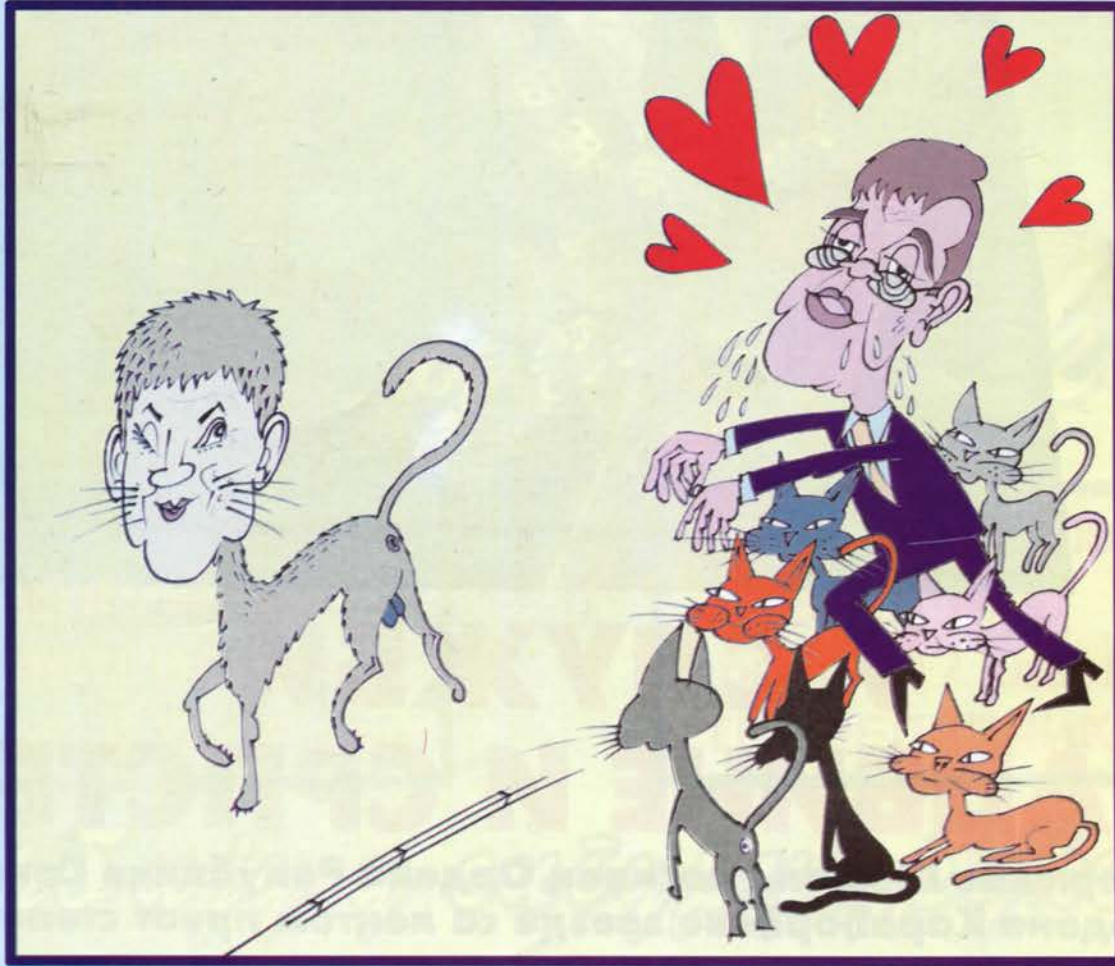
БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII БРОЈ 1739

У СЛУЖБИ ОТАЏБИНЕ И СРПСТВА

Др Војислав Шешел, носилац Ордена Републике Српске
и Ордена Карађорђевог звезде са лентом првог степена

ПРЕДСЕДНИЧКИ КАНДИДАТИ И ЊИХОВИ ПУБИЦИ

КУЋНИ ПУБИМАЏ ОДАЈЕ ЧОВЕКОВ КАРАКТЕР

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Синиша Аксентијевић

Заменик главног и одговорног уредника

Марина Рагуш

Помоћници главног и

одговорног уредника

Елена Божић-Талијан

и Огњен Михајловић

Издање припремили

Елена Божић-Талијан и Марина Томан

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић

Лектор

Зорица Илић

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Секретар редакције

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеца

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,

Томислав Николић,

проф. др Никола Поплашен,

Маја Гојковић, мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета“, 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарију

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња повинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

ЉУБАВ ИЗ ВЕЛИКЕ НУЖДЕ

Да се удруже два лидера, најчешће је ирећи др Војислав Шешељ и усрех Српске радикалне странке на председничким изборима. Показало се да су били у праву они који су говорили да је заправо једини победник на председничким изборима био Војислав Шешељ. Изјаве појединих пољитичара ДОС-а да су изборни резултати показали како ова странка има све мање пријатеља у Србији демантована је њиховим последњим појезима. Паника од губитка власти завладала је у њиховим редовима.

Кошћуница је обећавао ванредне изборе и указивао на криминалне радње Владе. Ђинђић је узорачао да уколико Кошћуница победи то би значило крај реформи у Србији. Исход свих њихових обећања је познат. Кошћуница је добио своје посланичке мандате а премијер обећање да нико неће рушити његову владу. Обојица су добили могућност да се поново баве вишим пољитиком. Оштре кришке Републичке владе, на којима је Кошћуница заснивао своју кампању, брзо су заборављене. Пријатељима Зорана Ђинђића и Војислава Кошћунице биће теже да сваре гомили лажи.

Пољитичке нагодбе се обично скупо кажњавају. Народ губи поверење у онога ко га је изневерио, поготово ако је то учинио више пута. Како каже један пољитичар неко је изгледа одлучио да Шешељ победи у првом кругу. Представници ДОС-а ће учиницију схватити већ у току изборне ноћи. Јуно ће наситити као једно велико ирежњење од сулудих маркејинских идеја и појеза. Јер како иситичу радикали они се баве пољитиком онако како то наш народ воли и жели, и то је њихово најјаче оружје. Изгледа да то људи ипак највише цене. Пред ДОС-ом је велика дилема како се суитицијавити овој странкеји радикала?

ДОСОВСКИ

Према оцени стручне јавности, два лидера, да се удруже, натерао је трећи др Војислав Шешел и успех Српске радикалне странке на председничким изборима. Показало се да су били у праву они који су говорили да је заправо једини победник на председничким изборима био Војислав Шешел. Изјаве појединих политичара ДОС-а, да су изборни резултати показали како ова струја има све мање присталица у Србији, дементована је њиховим последњим потезима. Паника од губитка власти завладала је у ДОС-овским редовима. Питање је како ће Коштуничини бирачи реаговати, на вест о помирењу, када су још јуче, захваљујући двојици лидера, водили рат са присталицама Зорана Ђинђића. Политичке нагодбе се обично скупо кажњавају. Народ губи поверење у онога ко га је изневерио, готово ако је то учинио више пута. Како каже један политичар, неко је изгледа одлучио да Шешел победи у првом кругу

Гласајући једногласно против свих амандмана опозиције ДОС је окончао вишемесечну драму која је „потресала“ Србију и показао да је успео да намири појединачне апетите својих лидера.

Страст за трговањем и ценкањем одувек је била изражена међу овдашњим људима. С друге стране, народ никада није превише волео трговце који су ову чињеницу схватили обично прекасно, тек када би све изгубили. Колико је била успешна последња ДОС-овска трговина знаће се на изборима 8. децембра. Шта је Ђинђић у последњим купопродајним преговорима све обећао Коштуници то нико са сигурношћу не може да каже, сем самих актера. Шира јавност, експертске групе, аналитичари и квази-интелектуалци добили су на тај начин прилику да извесно време полемишу шта је ко коме обећао. Тако ће бити, док на видело, не искрсне нека нова афера вештих моделатора. Дојучерашњи љуги заговорници две различите Србије, барем су они себе тако назвали, поново су се нашли на истом путу, заглављени у возу за беспуће.

Познаваоци прилика сматрају да је договор о мандатима посланика ДСС био кључни услов свих даљих договора унутар ДОС-а, иако потписници споразума то нераду признају. Свесни да им овакав потез може нанети доста штете из ДСС још увек имају потребу да објасне јавности, да заправо њима није укинута право да критикују Владу и њен рад, као и да у сваком тренутку могу затражити њену смену. Маршићанин у већ добро опробаном стратегијском наступу у јавности истиче да је постигнути договор још увек у магли. Опозициона-позиција, како ДСС жели да прикаже свој однос према Влади, представља новину не само у нашем политичком животу. Коштуница би и даље да представи себе као миротворца који је ван свега негативног што се дешава у земљи али би и даље да влада заједно са Зораном Ђинђићем.

Они који су указивали да разлика између републичког премијера и председника државе не постоји, могу да одахну. Њихове изјаве су сада и званично потврђене.

Договор никога није изненадио

За већину је договор био сасвим очекивана ствар, ако се изанализирају ранији односи између две водеће партије ДОС-а, Демократске странке и Демократске странке Србије. Суштинских разлика између ове две партије заправо никада није ни било. Проблем је био у владању и количини моћи коју Ђинђић и Коштуница желе у својим рукама. И један и други имају у том погледу позамашне апетите. Уосталом то је био и главни разлог када је Коштуница напустио ДС и основао своју партију. Но не треба им замерити на амбицији да буду на власти. Без таквих амбиција, сврха бављења политиком би постала бесмислена. Треба се запитати на који начин они тамо желе да се одрже и на који начин владају.

Досадашњи резултати њиховог рада би могли да потврде да је у питању једна велика манипулација и то не било каква већ манипулација људским емоцијама. На кратко успели су да уједине своје присталице у борби против Милошевића, када су увидели да је кампања против њега истрошена, морао се пронаћи други начин да се одржи будност, већ помало успаване јавности. Пошто Србија никако да пронађе добар пут а и поноса је понестајало, трутови и пчелице радилице кренуле су у међусобни обрачун. Резон је био: свака кампања је добра па и она лоша. Сам премијер Ђинђић је једном приликом изјавио како је маркетинг заправо његова пасија, није тешко закључити да је све раније добро простудирано, пре него што је иједна одлука донесена. Код таквих ствари емоције не постоје. Коштуница је обећавао ванредне изборе и указивао на криминалне радње Владе.

Đinđić i Koštunica se pomirili, DSS ponovo u Skupštini Srbije

STR 3

ПОСЛЕДЊИ ТАНГО

Заједно до краја

Коштуница је обећавао ванредне изборе и указивао на криминалне радње Владе. Ђинђић је упозоравао да уколико Коштуница победи то би значило крај реформи у Србији. Исход свих њихових обећања је познат. Коштуница је добио своје посланичке мандате а премијер обећање да нико неће рушити његову владу. Обојица су добили могућност да наставе поново да се баве вишом политиком. Народ је поново преварен.

Ђинђић је упозоравао да уколико Коштуница победи то би значило крај реформи у Србији. Исход свих њихових обећања је познат. Коштуница је добио своје посланичке мандате а премијер обећање да нико неће рушити његову владу. Обојица су добили могућност да наставе поново да се баве вишом политиком. Народ је поново преварен.

Ако Црногорци имају Мила и Предрага једну исту ствар у различитим паковањима. Ако је Мило свестан да док је Предрага биће и њега и обрнуто, тога су свесни и Коштуница и Ђинђић. Маркетинг стручњаци су барем накратко успели да поделе народ на оне за премијера и оне за председника. Вештачка подела међутим, није могла дуго да опстане. Нису рачунали на ону трећу струју која све више јача и прети да угрози њихове позиције на власти.

Према оцени стручне јавности, два лидера, да се удруже, натерао је трећи др Војислав Шешељ и успех Српске радикалне странке на председничким изборима. Показало се да су били у праву они који су говорили да је заправо једини по-

бедник на председничким изборима био др Шешељ. Изјаве појединих политичара ДОС-а да су изборни резултати показали како ова струја има све мање присталица у Србији дementована је њиховим последњим потезима. Паника од губитка власти завладала је у њиховим редовима.

Из ДОС-а истичу да још увек немају јасну одлуку о томе да на предстојећим изборима имају једног заједничког кандидата. Јасно је да би то могао да буде једино Коштуница као једини озбиљни противкандидат Војиславу Шешељу. Ђинђић је у Бриселу јавно изјавио да ће подржати Коштуничину кандидатуру уколико се буде кандидовао, док из тabora ДСС истичу да им је најважнија подршка народа. Г-17 је одједном променио свој став по питању председничких избора. Ова група поручује да је председничка функција по редоследу ствари за једнократну употребу која одговара ономе ко жели ту фотелју и да због тога немају намеру да поново кандидују свог човека за ту функцију. Мирољуб Лабус је заиста једнократно употребљен а онда одбачен. У игри за председничку кандидатуру је и Драгољуб Мићуновић уколико одустане Коштуница. Мада овај искусни лисац изјављује да би он на том месту радо видео и републичког премијера.

Питање је како ће Коштуничини бирачи реаговати када су још јуче захваљујући двојници лидера водили рат са присталицама Зорана Ђинђића. Политичке нагодбе се обично скупо кажњавају. Народ губи поверење у онога ко га је изневерио, поготово ако је то учинио више пута. Како каже један политичар неко је изгледа одлучио да Шешељ победи у првом кругу. Представници ДОС-а ће ту чињеницу схватити већ у току изборне ноћи. Јутро ће наступити као једно велико трежњење од сулудих маркетиншких идеја и потеза. Јер како истичу радикали они се баве политиком онако како то наш народ воли и жели, и то је њихово најјаче оружје. Изгледа да то људи ипак највише цене. Пред ДОС-ом је велика дилема како се супроставити овој стратегији радикала?

PREOKRET Teške optužbe, pa i uvrede iz predizborne kampanje neobično brzo zaboravljene

„Trut“ i „pčela radilica“ ponovo saraduju u balkanskoj Kolumbiji

ВЛАСТ ПОВЕЗАНА

Главни човек из власти, који је био у контакту са Жељком Максимовићем Маком, управо је Небојша Човић. Кључно је питање: зашто полиција о томе ћути? Зашто министар унутрашњих послова о томе ћути? Можда Небојша Човић има нешто компромитивно против министра унутрашњих послова, па постоји равнотежа страха. Кошуничин кабинет, преко Градимира Налића и Александра Тијанића, је у свакодневном контакту са познатим криминалцем Бошком Радоњићем, а он одржава дневну везу са Жељком Максимовићем Маком и осталим убицама

На редовној конференцији за новинаре Српске радикалне странке, одржаној у четвртак, 7. новембра, присутним новинарима се обратио лидер српских радикала.

Војислав Шешељ: Даме и господо, пошто је већ почела предизборна кампања, а пошто је овога пута Српска радикална странка потпуно уверена у моју победу на председничким изборима, ја сам већ почео још озбиљније да се бавим пословима који ме очекују на функцији председника Републике. Ја већ сада, својим ангажовањем, олакшавам посао који ме чека, а кога ћу се прихватити са великим ентузијазмом, са искреном жељом да посао обавим до краја и темељито. Ви знате, председник Републике нема никакве надлежности у спољној политици, нема никакве надлежности у економији, у социјалној политици, у здравству, школству, ја с тог аспекта не дајем никаква лажна обећања, али председник Републике има веома важне надлежности у сфери јавне безбедности, поготову по републичком закону, он поставља полицијске функционере на генералске положаје, унапређује у чин генерала и тако даље. Према томе, функција председника Републике је директно везана за успешну борбу против криминала. Ту борбу, ми српски радикали, смо одавно започели, показали смо видне резултате у томе, и ми настављамо, не базирајући се на мафијашке портпароле, који покушавају да јавности лансирају лажне исказе, измишљене чињенице, да заварају траг главним мафијашким босовима.

Ђинђић сувише компромитован

Ја ћу вам данас изнети неколико нових чињеница, које ће вам, претпостављам, бити веома интересантне и које су у склопу нашег обрачуна са мафијом, јер без обрачуна са мафијом Србији нема опстанка. Видели сте већ, Слободана Вуксановића, који покушава невестито да демантује информације које смо вам ми саопштили, а ја ћу вам дати данас и неке нове. Слободан Вуксановић је годинама био пријатељ са Драганом Малешевићем Тапијем, нераздвојан пријатељ, може се рећи, а 1999. године је примљен у масонску ложу „Побратим“, заједно са Драганом Копчалићем, и они су имали задатак, уз помоћ те масонске ложе, да преузму у целости Демократску странку. Процењено је било да је Зоран Ђинђић сувише компромитован својим понашањем у току рата, својим бекством из земље, својим изјавама које је давао по Западној Европи, посебно по Немачкој, изјавама којима је, практично, и подржавао агресију на нашу земљу и бомбардовање, процена је била да Демократска странка, на челу са Зораном Ђинђићем, нема никаквих шанси и зато је масонска ложа преиступила темељитим припремама да се преузме председничка функција у тој странци.

Они су у то уложили и велики новац. Слободан Вуксановић, који је припреман за ту функцију, напредовао је и у ма-

сонској ложи, и он је у међувремену постао први надзорник, што је трећа функција у ложи, одмах после глумца Микија Манојловића, који је шеф једне од тих ложа, дакле, једне од тих ложа које су у систему Драгана Малешевића Тапија, а у тој ложи је једно од секретарских функција обављао и Душан Забуновић. Ви сте чули ко је Душан Забуновић и његову улогу у отимању Савезне управе царина, после 5. октобра, а и ово подметање експлозива у посластичарницу, чији власник није хтео да прода објекат, како би се ширила пословна империја Душана Забуновића, у квадратури грађевинског простора, на најпривлачнијем месту, близу железничке станице. Масони су у ту кампању довођења Слободана Вуксановића на чело Демократске странке уложили пола милиона долара, и тај им је посао ишао успешно, успели су, чак, да у руководству Демократске странке задобију већину, али су један фактор изгубили из вида. Фактор Горана Весића, који је бројао гласачке листиће после тајног гла-

СА УБИЦАМА

сања, својим вештим бројањем гласачких листића, Горан Весић је, заправо, поцепао у парампарчад свих пола милиона долара, и прогласио Ђинђића за председника.

Није уопште важно ко је како гласао и како су изгледали ти гласачки листићи, испоставило се да је најважније ко организује и ко броји, ко организује гласање и ко броји гласачке листиће. Та акција је на тај начин пропала. Тренутну функцију, такозваног „грани командера“, у ложи, обавља Милан Лајбнер. Он је на сахрани, ако сте видели снимке са сахране, носио Тапијеве беле рукавице и мачеве, и неку ленту, и нешто тамо још, види се на свим фотографијама са сахране, које су објављене, а Вуксановић је добио неки заштитни статус, то се зове „протектик“, заштитени је члан, у смислу објављивања података. Он спада у категорију тајног чланства, дакле, оног чланства са којим се не маше у јавности, и то је добио од Драгутина Загорца, који има функцију чувара мача ложе. Он је на Тапијевој сахрани носио Тапијеву слику, па га можете препознати и чули сте, претпостављам, и раније за тог Драгутина Загорца. Он се ангажовао у многим сферама, и у политичкој, и у привредној, и у разним организацијама, асоцијацијама и слично. Он је председник и клуба послодаваца, бивши је шеф Градског одбора Нове демократије, који је, својевремено, најурен, зато што је везан за конкурентску масонску ложу, за Тапија. У знак одмазде, Драгутин Загорац је организовао бацање бомбе и паљевину општинског одбора Нове демократије, својевремено.

Иначе, тај Драгутин Загорац је био веома близак са Јовицом Станишићем, поготову, у време кад се Станишићев син забављао са његовом ћерком. Тај син Јовице Станишића је био пилот код Станка Суботића Цанета Жапца, у међувремену је Цане Жабац продао авион, па се син Јовице Станишића запослио код Пера Матића, и вози његов авион, а управо је Станко Суботић Цане Жабац организовао Жељку Максимовићу Маки превоз из Црне Горе Матићевим авионом. Тај авион је као изнајмљен, позајмљен, једнократно, да би се Жељко Максимовић Мака склонили на сигурно. Многи људи су видели Слободана Вуксановића у овој масонској ложи, тако да ћу ја јавно саопштити нека од тих имена. Они би могли о томе да се изјасне, да ли ће вам потврдити или не, то ћете видети, али није с горега да их питате, да ли су Слободана Вуксановића видели у тој масонској ложи.

Реч је о певачу Владимиру Савчићу Чобију, ова имена која сада помињем, не значи да су умешана у криминал, она су умешана у разне масонске активности, не мора свака бити криминална, на овоме посебно инсистирам, ја се на ове људе не позивам за било какав криминал, него само за сведочење да су видели Слободана Вуксановића у масонској ложи, пошто Вуксановић то негира. Дакле, певач Владимир Савчић Чоби, глумац Драган Николић, глумац Драган Бјелогрић, Вук Бојовић, директор зоолошког врта, новинар Милован Бркић, и тако даље. Било би лепо да им поставите то питање, али да питање буде прецизно, само поводом Слободана Вуксановића, јер заиста немам, засад немам, никакви података да их доводим у неки други негативни контекст. Понекад неки новинар не пренесе баш прецизно оно што кажем на конференцији за штампу, па може да се створи забуна.

Још један податак ћу вам саопштити који се тиче Слободана Вуксановића, поводом његовом пријема у масонску ложу, Тапи је прекршио и неке масонске законе, и противно

правилима, одмах приликом иницијације, Вуксановићу је доделио трећи степен, три степена нека, ученик, помоћник и мајстор, а само после месец дана, овај добио тридесет други степен, што је код масона врло необична, чак, можда, скоро немогућа, ствар. Минимум пет година је потребно да се достигне тај степен. Како до јесени 2000. године, нису били у стању да Ђинђића склоне са тог места, јер је био јак и имао многа друга упоришта, Драган Малешевевић Тапи и Коле Костовски, а и Вукашин Мараш из Црне Горе, који је такође масон, деонели су одлуку да Слободан Вуксановић иде у странку код Момчила Перишића, са задатком да после извесног времена преузме ту странку која је већ у јавности почела да котира, која је већ имала извесну медијску подршку.

То је Слободан Вуксановић покушао, али је Зоран Ђинђић успео да спречи, то је био њихов директни окршај око Перишићеве странке, јер ако се сећате својевремено је Перишић био веома близак Коштуници, он је у међувремену променио табор и када је осетио да му се љуља положај, а и због неких других разлога, јер је Перишићу из Хрватске било обећано ако испослужује да му се предају бензинске пумпе Београд петрола, које су некада носиле Инину фирму, да ће га ослободити оптужбе за ратне злочине. То је био неки договор који је с њима постигао. Њему је неко овде обећавао из Ђинђићевог круга да ће на то пристати. Међутим, после су прављене друге комбинације и ту је Перишић извисио. На крају су Душан Забуновић, Мики Манојловић, Драган Малешевевић Тапи, Коле Костовски, Жељко Максимовић Мака приступили формирању нове странке чији је председник Слободан Вуксановић.

Дакле, циљ је био ту да се криминалним и масонским подземљем приступи другом клану, конкурентском и да се унесе нови елемент у већ постојећи обрачун између Зорана Ђинђића и Војислава Коштунице у коме исправне стране нема. Политички простор они налазе у Коштуничиним политичком кругу, ту се ангажују сада и неки новинари који би им давали медијску подршку, новинарима су они, попут Милорада Бркића, Милорада Црњанина, кога се можда сећате некада је био члан Српске радикалне странке до 1993. године, тада је избачен, био је савезни посланик, после је био уредник на новосадској телевизији. У то су умешани Александар Тијанић и још неки људи.

Човић био у контакту са Маком

Што се тиче Небојше Човића, ту су информације још интересантније које ћу вам данас саопштити и врло прецизно. Небојша Човић сав усплахирен даје немуште изјаве како он нема везе са свим овим што се дешава, а мене напада за извоз оружја, можете мислити. Ево колико је он убедљив и говори о неких 15 сакривених мојих досијеа. Ја ево, захтевам да се сви моји полицијски досијеи и досијеи у УДБИ и у војној служби безбедности, да се сви објаве јавности, моји досијеи ни за кога не треба да буду тајна. Ја сам на то спреман, ја никада још нисам имао увид у своје досијеје, нити ме је то интересовало. Ја једноставно знам шта може да буде тамо и не може да буде ништа компромитатно, али су ме зато интересовали туђи досијеи, и ту сам показао висок степен ажурности да се неких од њих дочепам, то вам гарантујем.

Жељко Максимовић Мака је био у дневном контакту са криминалцем Шкрбом из Српског Сарајева који се појављује и у Бијелини, који се појављује и у Београду, а кад год тај

Шкрба долази у Београдо одлази у ФМП у фирму Небојше Човића. Поготово од када му је неко експлозивом разнео цип у Улици Филипа Филиповића у Београду. Том Шкрби је разнет својевремено цип, ако се сећате тог случаја, у Улици Филипа Филиповића, претпостављам да га имате у новинарској документацији. Тај Шкрба се осећа безбедно само у Човићевој фабрици, нека Небојша Човић сада каже, да ли има некакве везе са Шкрбом и са Рашом Радовановићем. Ово је директно питање. Има или нема везе? Да ли је са њима у контакту или није? Најдиректније могуће питање.

Жељко Максимовић Мака је наручио да тај Човићев Шкрба изврши два убиства у Републици Српској. Жељко Максимовић Мака је у дневном контакту са Бајом Живанићем, званом Баја Плави, са Чукарице, то је такође опасан криминалац и убица који је дугогодишњи пословни партнер Небојше Човића. Тај Баја Плави је после Аркановог убиства побегао у Грчку, у Атину и котирао је у полицијским круговима и њиховим списима као један од главних осумњичених за заверу против Аркана. Од Аркановаца можете чути да су и данас Баја Плави и Андрија Драшковић главни организатори Арканове ликвидације, али они имају извесну спрегу са људима из Државне безбедности, то остаје да тек истражимо поводом Аркановог убиства. Ви се вероватно сећате пре две и по године да сам се ја посебно на томе ангажовао и да сам и ту имо приличних резултата. Међутим, шта се тада дешавало, нисам баш био оволико верзиран и оволико виспрен у томе свему како ја кога јавно прозовем тако га ликвидирају. Последњег су ликвидирали Сколета Ускоковића десетак дана након што сма га ја у телевизијској емисији прозвао, у емисији са Николом Шаиновићем и Милованом Бојићем. Подсећам вас на ту емисију.

Поред Андреје Драшковића, који је у затвору због другог једног убиства, а који је и на мене спремао атентат 2000. године и чак зољу припремио за ту сврху, Баја Плави је једини преживео из афере Аркановог убиства који је на слободи, а Човићев је најбољи пријатељ. И данас Човић готово свакодневно с њим телефоном разговара, некада и сат, два трају ти разговори. Пред 5. октобар Баја Плави је послао Жељка Максимовића Маку да се нађе у Човићевој близини да га чува, поготово да чува Небојшу Човића после отмице другог партнера, пословног партнера Баје Плавог, Милије Бабовића. Тада је дошло до неког разлаза између њих. И тада је Баји Плавом припао пежо, Вераномоторса, а ту треба сада размотрити како су се даље њихове пословне везе одвијале. Остаје чињеница да су Баја Плави и Милија Бабовић данас смртни непријатељи. Ту лежи кључ отмице Милије Бабовића. Милија Бабовић из неког неразумљивог разлога ћути о тој отмици, мада ја искрено претпостављам да је њему јасно ко су били отмичари и ко му је отео те паре.

Баја Плави је сада најнепосредније везан за Човића, а Милија Бабовић покушава сада да нађе неке друге полуге моћи које би га очврснуле, Млађана Динкића и оног Зечевића из Партизана. Дакле, покушава на неки начин да тим везама и познанствима стабилизује своју позицију, претпостављајући да тако контрира онима који би га убудуће опет угрожавали.

Жељко Максимовић Мака је у сталном контакту и са неким Вицом Петровићем из Црвене Звезде.

Тај је данас власник фудбалског клуба Младост у Лучанима. А он преко Баје Плавог има контакт са Небојшом Човићем, јер је био један од јатака Жељка Максимовића Маке у Београду, а припада и тој спортској мафији. Било би веома интересантно да Небојша Човић одговори да ли му је Шкрба пре више од месец дана саопштио да се спремају атентати и то 100 атентата и да те атентате спрема група Жељка Максимовића Маке. То је Небојша Човић знао много пре многих од нас и много пре полиције. Небојша Чови-

ћу је из МУП-а, преко извесног Зорана Недељковића Бакија јављено да их је полиција прислушкивала и о томе је Небојша Човић говорио пред тим Саветом за безбедности пред десетак људи. Човић је поставио питање зашто га полиција прислушкује када је за то сазнао, а полиција је прислушкивала управо његове контакте са овим криминалцима. Зашто је Небојша Човић летос лагао да није летовао у Хрватској, када је био у Хрватској и тамо се дружио са трговцима дувана, мафијашима и дистрибутерима, пре свега са Косова и Метохије. А на крају је Небојша Човић признао да је био на јахти Пере Матића, који је један од главних трговаца и шверцера уз Душана Забуновића. То је конкурентски клан у односу на онога у коме је Станко Суботић Цане Жабац у трговини цигаретама.

Међутим, везе су им, као што видите испреплетане, јер је Жељко Максимовић Мака у многим стварима задужио Станка Суботића Цанета Жапца и за њега је вршио ликвидације, између осталог ликвидацију Радована Стојичића Баце, полицијског генерала, па сада или морају да му помогну да се склони, или морају да га ликвидирају. Ја мислим да сада Жељку Максимовићу Маки највише прети опасност да ће ускоро бити ликвидирао како би се тај извор информација, дефинитивно пресекао. Већ 20 година су Небојша Човић и Перо Матић блиски пријатељи, али само у криминалу. То је Човић изјавио, да су они 20 година пријатељи.

После 5. октобра, Небојша Човић је један од главних заштитника крупних криминалаца, али је тај посао Небојша Човић обављао и, својевремено, кад је био високи функционер Социјалистичке партије Србије. Он, једноставно, настоји да се бави тим послом. Ви се сећате Небојше Човића из времена кад је рекетирао Јездимира Васиљевића. Он је с тим криминалцима у пословним контактима. То су послови сумњиве врсте. Обезбеђује им логистику, али је и месецима Небојша Човић стопирао увођење Уредбе о забрани превоза цигарета за Косово и Метохију, јер је од Пере Матића, Душана Забуновића, и још једног Тапијевог маџона, који се зове Мирко Вучуревић, и власник је Ниваде, и онедавно, ухапшеног Шиптара, Екрема Лукаја, добијао сто хиљада марака по сваком шлеперу, то је Небојша Човић добијао. Питајте Божицара Ђелића, да ли је истина, да је Небојша Човић, на све могуће начине, покушавао да стопира примену те уредбе.

Месецима је Небојша Човић држао и Новицу Здравковића, из МУП-а Врање, и није дозвољавао његову смену, због криминалних радњи, јер је заједно са њим био повезан тим истим криминалним радњама. Чак су на Влади Србије изношени докази о шверцу у који је умешан тај Новица Здравковић, шеф МУП-а Врање, а Небојша Човић га је упорно бранио. Небојша Човић је узео два милиона евра од Русмира Кадрагића, бившег директора фабрике дувана у Мостару, да му омогући да код Привредног суда у Београду, преко председника тог суда, Кљајевића, региструје робну марку „Монте Карло“, и касније уђе у приватизацију Фабрике дувана Врање, јер тамо је Човић неоспорни господар. Он држи цело Врање. Због тога су овога пута неке ствари процуриле у нашој штампи, и неки странци су давали изјаве, сви они који су се сматрали погођеним овим Човићевим мешетарењем, и с ове и с оне стране закона. Иначе, Небојша Човић је Русмира Кадрагића упознао преко Русмировог најбољег, дугогодишњег пријатеља у Београду, Александра Тијанића, и кад Небојша Човић постави питање ко су људи из власти, који су имали контакт са Жељком Максимовићем Маком, одговор је веома једноставан. Главни човек из власти, који је био у контакту са Жељком Максимовићем Маком, је управо Небојша Човић. Кључно је питање: зашто полиција о томе ћути? Зашто министар унутрашњих послова о томе ћути? Можда Небојша Човић има нешто компро-

митантно против министра унутрашњих послова, па постоји равнотежа страха. Ја не знам који би други разлог био за ћутање. Што се мене тиче, равнотежа страха је апсолутно немогућа. Они против мене могу да имају само калашњикове и експлозив, а ја се тога не бојим. Затим, Драгољуб Мићуновић преко својих финансијера, Срђана Зечевића и Милета Пузовића, одржава посебно контакте, и са Жељком Максимовићем Маком, и другима. Преко другог финансијера, Мише Омеге, Мићуновић има везе са сурчинском мафијом.

Тијанић и Налић, Коштуничина веза са подземљем

Коштуничин кабинет, преко Градимира Налића и Александра Тијанића, који је у свакодневном контакту са познатим криминалцем Бошком Радоњићем, чули сте и за Бошка Радоњића, претпостављам, дошло је време да се ово све саопшти јавности, па куд пукло да пукло, који, пак, одржава дневну везу са Жељком Максимовићем Маком и осталим убицама, тај Бошко Радоњић. Тај Бошко Радоњић, формално припада партији Нова Србија, то је странка Велимира Илића, међутим, он је много ближи Коштуничиним, непосредно, Коштуничиним клану, и то преко Александра Тијанића. Он је учествовао у договору да се Миле Пузовић, са којим се редовно виђа на Златибору постави на место Сретена Лукића за начелника ресора Јавне безбедности у МУП-у Србије и заменика министра.

Тај Миле Пузовић је иначе имао преко својих пријатеља Баје Плавог и Милије Бабовића, пролаз до Небојше Човића, а преко Станка Суботића Цанета Жапца до Зорана Ђинђића. Миле Пузовић, иако је главни адут свих ових убица из подземља и мафије, у покушао је да заседне на високу функцију у Министарству унутрашњих послова, и тако их потпуно заштити. Он је успео да овај неспособни режим увери да је он право решење, да је једини генерал који ће се изборити против мафије, да се сам хвалио да му је Душан Михајловић нудио место саветника, али да га је он, као, одбио. Миле Пузовић је једна од главних карика, његово певање пред истражним органима, отворило би многе друге досијее и многе друге процесе. Надам се да га неће неко, у међувремену, упуцати. Ја лично много страхујем за живот Милета Пузовића. Немојте, ако га ускоро упуцају, па кажу, убијен часни полицајски генерал. Тако су говорили и за Бошка Буху. Мени је искрено жао што Бошко Буха није дочекао да пропева о многим стварима које је знао.

Жељко Максимовић Мака и Никола Маљковић су, пре убиства Бошка Бухе, данима седели са Милетом Пузовићем у Лотос бару, који држи Бошко Радоњић, а у акцију ликвидације су пошли, те ноћи, управо из „Лотос бара“. Он им је био полазна база, полазно одређиште за акцију убиства Бошка Бухе.

Мака заступао Лабусове политичке ставове

Даље, контакт су одржавали и са Мирољубом Лабусом, преко овог Илића Лимара, који је сад хапшен, па пуштан, и тако даље, сад треба истражити, ко је наложио истражном судији да се Лимар пусти и брани са слободе, иако је нађено толико оружје код њега? Да ли његов пријатељ Мирољуб Лабус? Мирољуб Лабус је код њега кола одржавао, непрекидно, стално је био код њега, и звао га је Дацула, тог Лимара. Чак су се и дружили, овако, без поправки аутомобила, шта је то нашао у њему, каква је то спрега високог политичара са мафијом преко Дацуле? Тај Дацула, како му је тепао Лабус, а заправо Лимар, како га боље познаје мафија, и Жељко Максимовић Мака су, у неким друштвима, заступали Лабусове политичке ставове, хвалили Лабуса. О томе се зна у подземљу.

Изнећу вам још један детаљ, после убиства Радована Стојчића Баце, који је непосредно извршио Жељко Максимовић Мака, директно по налогу Станка Суботића Цанета Жапца, али је очигледно да је у то био умешан и Јовица Станишић, тадашњи шеф Службе државне безбедности, Макин заштитник Миле Пузовић је водио Комисију Министарства унутрашњих послова која је требало да открије убице. И наравно, ништа није пронађено. Убица открива убице, или сарадник убицин открива убице. Сада је један од сведока, у току ове полицијске акције, потврдио полицији да је њему Жељко Максимовић Мака потврдио да је он убио Бацу, и да је налог потицао директно, између осталог, од Јовице Станишића, да су у то били, поред њега, упућени, да су у организацији учествовали, да су за то бар знали, Франко Симатовић Френки, Миле Пузовић и Зоран Недељковић Баки, тог Зорана Недељковића Бакија сам вам мало пре поменуо, на њега сам вам мало пре указао, као на везу мафије у полицији, који им је дао одређене податке, у то је умешан и Љубиша Богосављевић, звани Љуба Цегер, а разлог је био што је Радован Стојчић Баца постајао самосталнији у том заједничком шверцу цигарета, са Станком Суботићем Цанетом Жапцем и Јовицом Станишићем, осилио се, хоће да тражи већи удео, покушао да се осамостали. Тада су, после убиства Радована Стојчића Баце, бекство Жељка Максимовића Маке, организовали Брана Шарановић, с њим је сада Мака последњим разговарао пре напуштања Црне Горе, и он је презео био обавезу да уради све што треба у Црној Гори, укључени су и Вукашин Мараш и неки полицајац који се презива Шћекић, још нисам успео да сазнам тачно његово име, иначе је полицијски функционер и масон из Тапијеве ложе, а Марашев је човек. Раније је радио у Министарству унутрашњих послова Србије, пре него што је прешао у Црну Гору, и неки га наши полицајци знају као веома лошег човека, али нису били у стању да се присете његовог имена, рекли су ми само презиме Шћекић. Жељко Максимовић Мака је требао да оде на Кипар код Бране Мићуновића, али само као на привремену дестинацију, одатле одмах, ако је уопште био на Кипру, то сад још нисам био у стању потпуно да проверим, да ли је директно из Црне Горе отишао у Шпанију, или је Кипар био само успутна дестинација, код Бране Мићуновића, он је побегао у Шпанију и тамо је потражио заштиту код Колета Костовског, Аркановог кума.

Следеће дестинације су Куба или Гватемала, где, такође, имају нека упоришта, да ли је већ стигао до Кубе или Гватемале, није ми познато. Иначе, вишеструко је потврђено да је управо ова група криминалаца, Брана Мићуновић, Жељко

Максимовић Мака, Иван Делић, Бели Распоповић, Вукашин Мараш, тај Шћекић, и Слободан Брана Шарановић, ваљда му је то право име, Слободан, Шарановића, учествовали су у убиству Горана Жугтића, саветника за безбедност Мила Ђукановића. Ви се сећате тог убиства, које је, до сад, остало неистражено, бар за јавност. Горан Жугтић је, такође, убијен због цигарета. Брана Мићуновић је прави председник Црне Горе, командант Црне Горе. Мило Ђукановић је, практично, фигура у рукама Бране Мићуновића. Кад би дошло до сукоба између Мила Ђукановића и Бране Мићуновића, не верујем да би Ђукановић икакве шансе имао.

Тај Брано Мићуновић је на мене спремао атентат крајем 1992. године, и о томе су ме, службено, тада, известили из војне службе безбедности, лично ме је известио тадашњи шеф војне службе безбедности Неђо Бошковић. Ја сам о томе, својевремено, обавестио јавност, а после тога је Брано Мићуновић признао за лист „Оног штандард“ који је објавио његов интервју, да је на мене спремао атентат. Без икаквих је последица признао. Чак су спремили и неки катапулт, то је аутоматско оружје које има пушчану паљбу али може да избацује и гранате. Мило Ђукановић је талац, практично, Бране Мићуновића, и зато нико ништа није могао ни Маки, ни Ивану Делићу, ни осталим убицама у Црној Гори, а Министарство унутрашњих послова Црне Горе, само званично издаје саопштења, нису били тамо, непознати су, немају никаквих података. Тако вам је било и за Ивана Делића, када смо тражили податке за Анкетни одбор Савезне скупштине. Повремено ти криминалци дођу у Србију да неког убију и брзо се враћају у Црну Гору. Уз то користе папире црногорске Службе државне безбедности, ради лакшег бежања. То су разлози зашто није ни ухваћен Жељко Максимовић Мака, а могуће је било ухватити га у Црној Гори и зашто Ивана Делића нико не гони а покушавају да га убију. Летос је био атентат на Ивана Делића, неуспешан.

Проблем праве Станишићеве кадрови у ДБ-у

Жељко Максимовић Мака сада јури Јовицу Станишића и то је тачно, јер сматра да га је Јовица Станишић издао. После смене у Служби државне безбедности, у којој сам активно учествовао и захваљујући мени је та смена и проведена, нажалост, није до краја проведена, јер су се многи у структури власти бојали Јовице Станишића, укључујући и Слободана Милошевића. Страшно су се бојали Јовице Станишића, ми смо Станишићеву смени морали да у Влади проведемо у највећој тајности. Нико није знао да то спремамо, осим Милошевића, Мирка Марјановића и мене. Нисмо смели ни генералном секретару Владе, Живки Кнежевић, да поверимо да откуца званични документ, који иде на седницу Владе, него смо звали Миру Ђурековић, јер се сумњало да и Живка Кнежевић може да пренесе Јовици Станишићу шта му се спрема и постојала је опасност да он крене у акцију да нас спречи физички да то урадимо. Да упадне у Владу Србије, и ни министри нису знали, то им је подељено на седници Владе, само су дигли руке и одмах је кренуо да преузме дужност Раде Марковић, али после су накнадно прављени компромиси са Јовицом и није била могућа чистка Јовићин кадрова у структури Државне безбедности. То је тај основни проблем који се појавио.

Жељко Максимовић Мака је неким људима причао како га је Јовица Станишић издао, оставио на цедилу и да су му се тада наши људи из Црне Горе, да су му они прискочили у помоћ, из Државне безбедности Црне Горе. Јовица Станишић је, изгледа, покушао, једном приликом, да убије Жељка Максимовића Маку, али није успео. А то је урадио када је Жељко Максимовић Мака почео да говори о убиству Кундака. Ту је потребно истражити спрегу Јовице Станишића са Ненадом Ђорђевићем, и до покушаја убиства Кундака

долази након што је Кундак учествовао у акцији раскривања криминалне делатности Ненада Ђорђевића. Кундак је почео да преузима и многе друге уносне послове за које је највише заинтересована мафија, нафта, цигарете, и тако даље. И ту је дошло до сукоба интереса између Зорана Тодоровића Кундака и овог клана Станка Суботића Цанета Жапца. И ту је Кундак платио главом. Чак, ако се сећате, и то би вас подсетио, неки људи из ЈУЛ-а су 1999. године, још почели да говоре за новине, за неке медије, да је откривено ко је убио Кундака, и одједном су заћутали. Неко их је тада поплашио, и све је заустављено. Од тада датира сукоб између Жељка Максимовића Маке с једне стране, и то његовог гангстерског убилачког клана, а с друге стране Јовице Станишића и Франка Симатовића Френкија. И једни друге јуре, ко ће кога први да ликвидира.

Зашто мене јури Жељко Максимовић Мака, то је због тога што сам изнео податке да он стоји иза убиства Бошка Бухе. Постоје неке информације да је по нечијем налогу и раније хтео да ме ликвидира али то полиција није у стању да до краја истражи, чак су почели да испитују и неке случајеве у време првог припремања атентата, то је било још 1992. године.

Овде ћу вам указати на још једно име. Извесни Мики Курак, бивши службеник државне безбедности, најближи сарадник Јовице Станишића и Франка Симатовића Френкија, лични пратилац Милорада Вучелића, у време његове највеће власти и моћи и утицаја, власник је стриптиза у Метрополу и најближи сарадник са Жељком Максимовићем Маком, Бајом Плавим и Милетом Пузовићем. Заједно је са Милетом Пузовићем седео у канцеларији државне безбедности. Један је од убица Славка Ђурувије. Ово вам је нови податак.

Да вам поновим име. Мики Курак, бивши службеник Државне безбедности, власник је стриптиза у Метрополу, био је веома близак Јовици Станишићу и Франку Симатовићу Френкију и био је лични пратилац Милорада Вучелића,

знао сам да вам је пажња ослабила, својевремено је, док је Вучелић био на врхунцу моћи и власти и утицаја. Он је сада веома близак са Жељком Максимовићем Маком, Бајом Плавим и Милетом Пузовићем. А са Милетом Пузовићем тај Мики Курак је седео у заједничкој канцеларији, док су радили у Државној безбедности. Он је један од убица Славка Бурувије. И то се зна у полицији. Данас тог Курака штити неко веома моћан у власти. Иначе, тај Курак се сада, у овом међумафијашком обрачуну, сврстао отворено на страну Жељка Максимовића Маке и Драгана Малешевића Тапија, а против Јовице Станишића. Сазнаје се да Јовица Станишић и Франко Симатовић Френки јуре тог Микија Курака, или Курака, како му то име гласи, не могу све да прецизно износим, јуре да га убију.

Десила се још једна чудна ствар у овој афери. Полиција је пустила сестру Жељка Максимовића Маке, Гордану Максимовић, да се брани са слободе. Она није ни оптужена, није поднета уопште пријава против ње, колико ја знам. Сестра Жељка Максимовића Маке, Гордана Максимовић, такође тежак психопата, саучесник је у скоро свим Макиним злочинима. У све његове злочине је укључена, као и његова мајка. Она је са Маком контактирала у шифрама, тако што нису користили скоро ниједну познату реч, али је та шифра проваљена у полицији. Тада се сазнало да је и мајка саучесник у свим Макиним злочинима. Чак је сестра Жељка Максимовића Маке, убеђивала Маку кога треба убити пре а кога касније. Драган Малешевић Тапи и Гордана Максимовић су инсистирали да ја будем први убијен а Миле Пузовић да се прво убије Јовица Станишић. Гордана Максимовић је службеник ЈАТ-а, неудата је, и у љубавној је вези са својим братом Жељком Максимовићем Маком. Патолошка љубавна веза, и она је, по свој прилици, много већи монструм, много већи злочинац од Жељка Максимовића Маке.

Како може полиција, како може министар да каже да против ње није било доказа, кад је и код ње нађено оружје. И постоје стотина страница разговора, који је снимљен, који указује на њене криминалне радње, овога пута, полиција је била паметнија, па је те разговоре снимала по законској процедури, па су одговарајући судови одобравали то снимање. Кад се по законској процедури обавља снимање, онда оно може бити коришћено у истрази. Овде је постојала законска процедура. Зашто су онда Гордану Максимовић пустили на слободу, кад је она директно у све умешана? Иначе, иако прима скромну плату у ЈАТ-у, Гордана Максимовић вози шип мицубиши пајеро, и размеће се огромним парам на сваком кораку.

Одредне смрти формирали Аркан, Лаиновић, Гишка, Тапи, Коле Костовски и многи други

Оно што је карактеристично после ове полицијске акције је, невероватна узнемиреност Јовице Станишића, који је одмах по сазнању, да је ухашена ова група, тражио да га прими Андрија Савић, и до сада је Јовица Станишић, код Андрије Савића, шефа УДБЕ или БИА, како се то сад зове, до сада је три пута, у пет дана, по неколико сати провео на разговору. По свему судећи, Јовица Станишићу је, проблем са Жељком Максимовићем Маком, много озбиљнији и много тежи, него проблем са Хашким истражитељима. Јовица Станишић је схватио да је после Јоце Амстердама, Жељко Максимовић Мака други убица који је још жив и проваљен за много убиства, а да је, по његовом налогу, годинама убијао Јовицине противнике. Сад се већ говори о, такозваној, америчкој групи, коју су основали Јовица Станишић и још неки припадници Државне безбедности, који су радили са људима који су дошли из Америке, и отуда надимак „Американци“, почетком 90-тих година. Реч је о Воји Раичевићу Американцу, који је називан Американац, затим

о Бошку Радоњићу и тако даље. Заједно са њима, криминалне одреде смрти су формирали Аркан, Бранислав Лаиновић, Ђорђе Бошковић Гишка, Драган Малешевић Тапи, Коле Костовски и тако даље.

Сва та убиства која до сада нису разјашњена, скоро сва, су за њих везана. Овде само да све податке убаците у компјутер и да вам компјутер избаци ко је конкретно извршио. Они су годинама убијали по налогу, ако им је неко сметао у криминалном послу, или по нарудби, за новац. А Јовица Станишић и Франко Симатовић Френки, Миле Пузовић и тај Љуба Баки су рекетирани целу Србију, целу Републику Српску Крајину и целу Републику Српску. Милионе и милионе су, на тај начин, криминално стекли, новца. Одакле Јовици Станишићу три куће, пет станова, неколико аутомобила, од којих је последњи, блиндиран БМВ седмог степена, платио 850.000 марака. Купио му га је Мирко Вучуревић из Ниваде. Јовица Станишић само у свом стану има стерео музику која вреди 300.000 долара јер он, наводно, много воли дез, а обезбеђење му и даље даје Министарство унутрашњих послова Србије. Зашто? Ко стоји иза тога? И Франко Симатовић Френки има обезбеђење и кола од Министарства унутрашњих послова Србије, Јовица Станишић има уметничке слике у вредности од неколико стотина хиљада долара, али та група се полако растурала.

Прво је откачио, својевремено, Воја Раичевић Американац, па је почео да убија насумице, па је почео да убија и људе који су му се најмање, негде, замерили, па је тако убио Аркановог пуковника Шуцу, па је убио Ђенту и Мају Павић пред Клубом књижевника и много других људи, али онда су га аркановци ухватили живог, уништили му аутомобил, њега данима држали на скровитом месту, под најтежим могућим мукама саслушавали, кидали му делове тела, и тако даље, и он је све то признао, што је починио убиства. Постоји, чак, и снимљена видео трака а после тога је Воја Раичевић, звани Американац, убијен, искомадан и бачен у Дунав, у најлон кесама, кажу неки, да су биле разнобојне најлон кесе. Једна најлон кеса је била предвиђена за плућа, друга за бубреге, трећа за дигерицу и тако даље. О каквој су, они то, морбидној методологији класификовали, ја још нисам успео да сазнам.

Сада Јовица Станишић покушава да постигне неку нагодбу са полицијом, са Државном безбедношћу, односно, БИ-ом, покушава било шта да ту прикрије, да сакрије, да заустави, а тражи, паралелно с тим, од преосталих својих убица, на пример Раје Божовића, чули сте за Рају Божовића, то је такође, један врхунски убица, тражи од Раје Божовића да убије Жељка Максимовића Маку, Јоцу Амстердама и још неке који би могли указати на Јовицине прљаве послове. Дакле, ја сам овде сад, искрено, забринут за Жељка Максимовића Маку и за Јоцу Амстердама. Ево, ја јавно позивам Жељка Максимовића Маку и Јоцу Амстердама, да ми пошаљу писмо, да напишу све што знају, пре него што их неко, евентуално, ликвидира, да не би испали они једини криминалци и убице, него да разоткријемо и ове друге, уз њихову помоћ. Ако ишта могу да учине за свој народ и државу, и мене као будућег председника Србије, да ми потанко, својом руком, све то напишу и да пошаљу, да бих имао још подробније информације и да, као будући председник Србије, овај обрачун с криминалом истерам до краја. И ако неко сад, не дај Боже, ликвидира Жељка Максимовића Маку и Јоцу Амстердама, шта ћу ја после, теже ће ми бити овај посао да обавим.

Ту би требало имати у виду и случај Маринка Магде. Било би веома важно да мађарске власти испоруче Маринка Магду, он је, иначе, тежак убица, осуђен је у Мађарској на доживотну робију, за неких осам убиства, требало би, уз његову помоћ, разјаснити и нека убиства у Србији, почетком 90-тих година, 1990, 1991, то већ Маринко Магда, он је био аркановац, и са Арканом на фронту, он би могао да от-

крије многе ствари. Ви се сећате, кад сам истражио убиство Исе Лере, имао сам изјаву човека који је био очевидац када је Исо Леро убијен, бетониран и бачен у Дунав. Он је отет у Београђанима овде и одведен у Ердут, тамо га је Аркан убио. И ја сам извају тог човека дао полицији и полиција је остала неактивна још 1993. године. Ја чувам ту изјаву, она је цитирана у неким новинама и тако даље. Ја сам је читао и на некој телевизији, Аркану сам је у лице прочитао на Телевизији Политика својевремено. Када сам му рекао да је он више пута чарапу навлачио на главу него ја на ноге.

Мало вам спорије износим пошто не могу сва имена да вам овде поменем, постоје овде људи ако вам поменем њихова имена преко њих би могли да открију моје канале, па би онда ноћас већ наступиле ликвидације. Зато је Јовица Станишић некоме од новинара дао изјаву да Жељко Максимовић Мака никада није радио за УДБУ, а са Љубишом Богосављевићем и Зораном Недељковићем Јовица Станишић се свакодневно тајно састаје и то у тајном стану код партизановог стадиона изнад ресторана 011. Ту иначе живи Франко Симатовић Френки. И показују вам још нешто данас што ће вам бити интересантно. Овде имам факсимил, руком писане изјаве Бране Шарановића, непосредно после убиства полицајца Радуловића, који је починио, беше 1995. године. Жељко Максимовић Мака, у Пионирском парку, 18. 3. је то потписао Бранислав Шарановић, пред полицијом. Он је тада рекао, да га је звао Зоран из Државне безбедности, након Макиног одласка, реч је о Зорану Недељковићу, високом функционеру Државне безбедности, који је добио налог од Јовице Станишића, да прикрије све ово, да заташка око убиства и рањавања полицајца у Пионирском парку. Ово вам могу дати овако, само да вам покажем да имате у рукама, не бих вам другачије давао, ако желите, остаће, после конференције, новинари који буду желели ово да виде, могу да виде, пошто је овде било и неких бележака и подвлачења, не бих вам баш дао, може опет да се укаже на мој извор и то никако не бих желео да се деси.

Човићева жена продаје цигарете Војсци Југославије

Имам још неколико ствари да вам кажем. Још ћу вам нешто рећи око ових масонских ложа, пошто Небојша Човић покушава да, најажурније, те ствари заташка. Што се тиче Небојше Човића, он није у Београду примљен у масонску ложу, него у иностранству, и он мисли сад, сама чињеница да није овде примљен, да га штити, да не може бити, све то његово истражено, али вара се. Сви масони су у Београду, ови садашњи су потекли од велике југословенске ложе, коју је обновио Зоран Ненезић 1990. године. Он је добио признање од Немаца, такозвано „светло“, у масонском жаргону, а онда се појавио Драган Малешевић Тапи, потиснуо Зорана Ненезића и противно масонским правилима, законима њиховим, дао је такозвано „светло“ или признање свом пријатељу, Бугарину Крумову, за оснивање масонске ложе у Бугарској, која је, такође, мафијашка, и тај Бугарин Крумов је мафијаш. Кад су то чули немачки масони, одузели су им то „светло“, међутим, тада, они се на то не осврћу, почињу свађе, сукоби у ложи, и они су се до сада поделили на пет ложа, које су под различитим протекторатима. Тапијева је била под француским протекторатом, под протекторатом француских масона, а за то време, Небојша Човић се упознаје са тадашњим, својим партијским другом у Социјалистичкој партији Србије, Александром Лушчићем, то је једна протува из Панчева, која је почетком 70-тих година, преко Државне безбедности послата у Беч, да тамо ангажује криминалце разних профила, за обављање прљавих послова, али је тај Аца Лушчић учествовао у регистрацији листа „Блиц“ и то је врло интересантно. Преко те линије можете да трагате за њима и, наравно, да истражите шта се ту дешавало. Ту се по-

миње нека фирма „Circle“, како се то пише на енглеском, и помиње се нека фирма из Беча, што је нека фирма масонске ложе, од пре рата. Та фирма је била ложа фашиста масона, и таквих је било. Ја за то раније нисам знао, да вам искрено кажем, тек сам сада сазнао. Прво је тамо Небојша Човић почео да добија кредите за своју фабрику ФМП, па су са њим ушли у партнерски однос, а касније су га примили у братство. Након што је најурен, Небојша Човић, из Социјалистичке партије, након што га се и Милошевић отарасио, ти масони су му помогли да формира нову политичку партију. Они заиста јесу шверцери, али он их није напао из принципијелних разлога, да би се спречио шверц, него зато што су се ти јапански шверцери, из „Јапан Табако“ појавили као конкуренти Човићевим дуванским партнерима. Петру или Перу Матићу, и Русмиру Кадрагићу. Треба видети, под којим је околностима, јуче у „Гласу јавности“ објављен интервју са тим Русмиром, јуче, прекјуче, пре два дана, кад је то било? Ја сам то видео пре неколико дана. Преко Човићеве жене, односно, њене фирме, која тргује цигаретама са војском, можете мислити, фирма Човићеве жене продаје цигарете Војсци Југославије. Ви се сећате, раније, кад сам раскривао аферу око војних лифериција, сина начелника Генералштаба и фирме „Кентаур“, Војсци Југославије. Сад имамо нову аферу те врсте. Жена Небојше Човића продаје цигарете Војсци Југославије. Може ли то у цивилизованог држави? И жена Небојше Човића тргује цигаретама са косовско-метохијским Шиптарима. А овај Русмир Кадрагић и Петар Пера Матић су интензификовали шверц цигаретама од 5. октобра кад је Човић дошао на власт, прво у спреси са Човићем, а кад су се међусобно посвађали, онда почињу да нападају једни друге и ми сад посматрамо у јавности, њихов међусобни обрачун.

Новинар: Како се зове фирма Човићеве жене?

Др Војислав Шешељ: Па, овде, тренутно, не знам. Знам да је она власник фирме која испоручује цигарете Војсци. Сазнаћу. Не могу све одједном, знате, у ово је огроман посао и труд уложен, а с друге стране, морам да чувам све те моје изворе, јер кад би сазнали ко ми даје податке, одмах би га ликвидирали. Можда мене и неће баш одмах, али нема никакве сумње да би све те, преко којих цуре подаци и све оне који мене обавештавају, ликвидирали.

Све је било спремно за моју ликвидацију

Желим да вам ставим до знања да се веома интензивно спремам за обављање председничке функције. Нема потребе сада да се много замајавамо митинзима и неким другим промоцијама, имали смо велики број митинга у прошлом изборном циклусу. Имаћемо и сада неколико митинга, данас ће бити донесена одлука, кад ће тачно бити митинзи, али не више од четири-пет. Највише времена ћу даље да посветим истраживању ових мафијашких афера, да на тај начин убедим нацију да сам спреман и способан да ту најважнију надлежност, као председник Републике, до краја изведем, и да ме у томе нико не може зауставити.

Ви сте чули јуче Душана Михајловића, да је највише био забринут у погледу могућности моје ликвидације. То је он синоћ изјавио на Студију Б. Да има највише проблема око моје безбедности, а тај исти Душан Михајловић ми је отео цип, власништво Српске радикалне странке, блиндиран цип. Он у тој емисији каже, да су морали да отму цип, јер је то Вокеров цип. Није истина, тај цип је био власништво државе. Тај цип је са осталих 50-60 ципова, Вокерова мисија оставила албанским терористима. То је већ у ОЕБС-у отписано, то се више не води у ОЕБС-у као њихов инвентар. То је заплењено као ратни плен, држава је овде располагала, највећи број је дат на коришћење полицији, нешто је дато другим државним и друштвеним институцијама, један је цип,

из разлога моје безбедности, додељен у власништво Српској радикалној странци и уредно је регистрован. Знате, Српска радикална странка је правно лице, унутар политичког система, ми нисмо страна тело у односу на политички систем, и држава, као што може дати било којој другој институцији, може дати и правном лицу, ако постоје неки разлози безбедности, који није државни орган, али јесте субјект политичког система.

И друго, није успео да објасни, да одговори на питање, зашто је разоружано комплетно обезбеђење Српске радикалне странке, кад су ти људи имали уредне дозволе за ношење оружја. Једне ноћи су упали полицајци у све њихове станове и разоружали их. Отели им и дозволе и пиштоље. Зашто? Зато што је све било спреmano за моју ликвидацију, отму ми шип, разоружају ме, сад постоји страначко обезбеђење које може да ме заштити од неког пијаног психопате, али од оружја не може. Ја сам већ годину и по дана, оружано незаштићен, зато што је спремана ликвидација, али ликвидација је одлагана.

Масони код нас имају криминалне циљеве

Новинар: Да ли ви мислите, да ови људи које сте споменули, као што су Ђинђић, Човић, Коштуница и други, су у суштини, шефови сваког дела једног клана, а то су разни кланови, који су у конкуренцији. Да ли постоји нека подела власти? Какву улогу, ви видите, да играју масони, да ли стоји неки политички циљ, или је мешано, између политике и бизниса? Где ви видите улогу масона у томе?

Др Војислав Шешељ: Реч је, пре свега, о криминалним циљевима. То заправо нису класичне масонске организације. Масоне више интересује политичка моћ него богатство, је ли тако? У класичном масонству. Овде је обнављање масонске ложе почело у том смислу, тако што је син некада истакнутог, или унук некада најистакнутијег српског масона, Ненезића, формирао нову ложу. Међутим, после су то преузели криминалци. Ја мислим, да се не може говорити да су код нас политичари главни мафијаши, ја мислим да су они под контролом мафије. Да им главни мафијаши, заправо, управљају судбином, када би неко, можда, и покушао да се ослободи мафије, али не успева, да их држе у шакама, али је очигледно да је 5. октобар, пре свега, овде извела мафија. Не само мафија, али пре свега, мафија. Овде ја уносим нови моменат, мафију која подржава Коштуничин клан, ја сам већ две године говорио о мафијашима који су блиски Ђинђићу и Цанету Суботићу Жапцу, и о Сурчинцима, и тако даље. Овде је сад реч о конкурентској мафији, јер ја донедавно ни-

сам био довољно верзиран, довољно упознат, колико је та Коштуничина групација огрезла у мафијашким пословима. Наравно, морао сам да се посветим и томе, поготово, кад је кренуло ово сврставање, кад је та подела већ избила у јавност и тако даље.

Новинар: Да ли ћете поново бити подржани од Слободана Милошевића, и јесте ли контактирали са њим, и друго, постоји ли могућност да опозиција изађе са заједничким кандидатом, евентуално, на поновљене изборе?

Др Војислав Шешељ: Ја не знам да ли ће ме Слободан Милошевић поново подржати, јер нисам са њим разговарао од боравка у Москви, на пропутовању за Кину, ја сам се задржао два дана у Москви, и тад сам последњи пут имао телефонски разговор са Слободаном Милошевићем. Ви знате, да сам ја и неко писмо слао, које је он читао у Хашком трибуналу, али је тај део седнице био затворен, из неразумљивих разлога, кад је саслушаван Јован Дуловић. Ја сам негирао лажно сведочење Јована Дуловића и његовог колеге, Анастасијевића, претходних дана. Избори тад још нису били расписани. Сада је Слободан Милошевић у лошем здравственом стању, ја нисам имао данима, можда и недељама, никакве контакте са њим. Заиста је озбиљно угрожено његово здравље, тако да не знам тим поводом ништа. С друге стране, ми нисмо ни много, да вам искрено кажем, ни инсистирали са контактима, са другим опозиционим странкама, а са неким се спорадично чујем телефоном, да ли ће бити неких разговора, видећемо, али ми ћемо вас благовремено упознати. Нећемо, дакле, ништа да држимо у тајности. У сваком случају, ми смо сад посвећени овим другим аспектима капмање, видећемо у наредних неколико дана, како ће се ту ствари развијати. Оно што нас сада највише интересује је то, да ли ће заиста Коштуница бити заједнички кандидат целог ДОС-а, о чему је међу њима било разговора, јер ми процењујемо, да ми је Коштуница једини озбиљан противник, било ко други да се појави као кандидат, да ту нема апсолутно никаквих шанси.

Новинар: Да ли верујете да је Слободан Милошевић стварно тешко болестан или је то облик медијске кампање?

Др Војислав Шешељ: По мојим информацијама је озбиљно болестан. Не могу баш да судим, нисам лекар, нисам специјалиста и нисам разговарао са лекарима, али колико сам ја информисан, озбиљно је његово здравље нарушено.

Новинар: Јесте ли разговарали баш са њим?

Др Војислав Шешељ: Не. Па рекао сам вам већ. Од боравка у Москви, то је било, 19. октобра сам последњи пут с њим разговарао.

Новинар: Значи, био је добро?

Др Војислав Шешељ: Па, мислим, тад је био добро, рекао је да је добро, и разговарали смо, мало је дуже трајао разговор. То је било у Москви. Ја сам се тамо затекао са његовим братом, Бориславом Милошевићем.

Новинар: Ако је Коштуница заједнички кандидат ДОС-а, ако он има Ђинђићеву подршку, а пре тога га је критиковао, на који начин он сада може да води кампању, јер је он у суштини неки меки Лабус?

Др Војислав Шешељ: Та питања, сад, треба поставити Коштуници. Они ће се још више пута и посвађати, и љубити и љубити међусобно. Они су такви људи, а ми желимо да их све оборимо са власти. И за нас ту нема више лошег и мањег лошег. Било је у једној фази. Сматрали смо Коштуницу мање лошим, сад су нам сви подједнако лоши.

Новинар: Коштуница је изјавио јуче да ако се опозиција не уједини за ове изборе то може да искористи Шешељ, тако је рекао.

Др Војислав Шешељ: Па, у праву је, само нисам сигуран да ће им и јединство много користити.

У току је сукоб два мафијашка крила

ФРЕНКИ И ДА ОБЈАСНЕ

У убиство генерала Бухе умешани су и Тапи, Коле Костовски, Љубиша Богосављевић Љупче и Зоран Недељковић из Државне безбедности

– Миле Пузовић који је близак Маки служи као веза са Коштуницом преко Боре Чорбе и Веље Илића - Многи од мафијаша учествовали су у петооктобарском пучу, али се сада осећају угрожено - Жељко Максимовић Мака био је члан масонске ложе у којој је шеф био Тапи, секретар је још увек Слободан Вуксановић, а на сличној дужности је и Борислав Пелевић – Љубиша Буха Чуме побеглао у Немачку, Беба Поповић у Аустрију, а Драгољуб Марковић Крмиво продукт у Француску или Холандију

На ванредној конференцији Српске радикалне странке, одржаној у петак 1. новембра 2002. године, председник странке др Војислав Шешељ саопштио је новинарима следеће: Даме и господа, унутар мафијашки сукоб кроз који се све више испољава сукоб између Ђинђића и Коштунице наставља се пуним интензитетом. Очигледно сада иницијативу има Ђинђић али ипак делује сувише испамећено да би био убедљив на својим конференцијама за штампу, с обзиром да и једна и друга страна покушава тај сукоб одржати као сукоб нижег интензитета, и да се жртвују само пиони, унутар мафијашких кланова, док су главни мафијашки босови још релативно на сигурном и још недоступни органима гоњења. Десило се нешто крајње чудно. Зоран Ђинђић изјављује да је он лично дао налог или дозволу или сагласност да почне хапшење. Како то може? Где је ту надлежност председника Владе? Па, полиција у цивилизованим земљама има право да ухапси и председника владе ако председника владе затекне при извршењу кривичног дела за које се може изрећи више од пет година затвора. Затекне председника владе како је некога убио, па неће, ваљда, онда да га пита за дозволу да га ухапси. Али Ђинђић апсолутно не разуме основне принципе правног поретка и он нема појма шта је то владавина права.

Тапи је био Макин кум

Даћу вам неколико података које власт избегава да вам саопшти, иако су прилично познати. Многи су били изненађени што се као један од приведених криминалаца појавио сликар Драган Малешевић-Тапи. Међутим, ми нисмо нимало изненађени с обзиром да нам је познато да је Драган Малешевић-Тапи био и кум и побратим Жељка Максимовића-Маке и да је Тапи под старе дане постао сликар. Ја нећу да улазим у оцену вредности његових слика, можда он и има неког талента, али њему је сликарство служило само за покривање криминалних делатности.

Приликом убиства полицајца и рањавања другог полицајца, 1995. године, Жељко Максимовић-Мака се склонио управо код Тапијевог пријатеља Бране Шарановића. Ви сте чули да је Брана Шарановић сада, такође, привођен. Брану Шарановића смо вам помињали почетком августа месеца

која су груписана око Бинђића и Коштунице

СТАНИШИЋ УБИСТВО БУХЕ

кад смо изнели, на конференцији за штампу, да је Жељко Максимовић-Мака убио Бошка Буху. И тај Жељко Максимовић-Мака је био члан масонске ложе у којој је шеф био Драган Малешевић-Тапи. Само ћете се, вероватно, изненадити када вам кажем ко је био секретар те масонске ложе, и још увек је. Секретар те масонске ложе у којој је шеф био Драган Малешевић-Тапи је Слободан Вуксановић. Поред њега одређену секретарску улогу, ја не знам како им се зове та дужност, игра и Борислав Пелевић.

Кад је Жељко Максимовић Мака постао шеф Тапијеве масонске ложе дошло је до дубоког раскола између Тапија и Зорана Ненезића. Ви се вероватно сећате, штампа је прилично често писала у то време о сукобу између Ненезића и Тапија. Ненезић је потпуно потиснут и тада је масонска ложа потпуно криминализована. Тада је Тапи почео интензивно уз помоћ аркановаца, уз њихову стратешку логистичку подршку, да у своју масонску ложу учлањује многе моћне директоре јавних, друштвених и приватних предузећа, а они су били задужени да купују његове слике и графике. Ако би се случајно неко супротстављао, интервенисали су Жељко Максимовић Мака и криминалац звани Бомбона који је такође аркановац и Арканов кум. Недавно је убијен тај Бомбона. После тога, Жељко Максимовић Мака је почео да ради за црногорске мафијаше, за Мараша, за Брану Мићуновића, извршио је многа убиства за њихов рачун и тако даље. Жељко Максимовић Мака је преко Тапија упознао Слободана Вуксановића секретара масонске ложе и њему је другог једног криминалца дао за политичког саветника. Реч је о Николи Сандуловићу који је био телохранитељ Зорана Бинђића.

Човић био близак са Маком

Небојша Човић је био веома близак са Жељком Максимовићем Маком. Са њим се упознао преко познатог криминалца Шкрбе из Српског Сарајева. Тај Шкрба је побратим са Момчилом Мандићем. Ви сте чули ко је Момчило Мандић, „угледни” криминалац који живи у Ју бизнис центру у Београду. Е, тај Шкрба је остварио први контакт између Небојше Човића и Жељка Максимовића Маке. Почетком септембра Небојша Човић је причао Драгољубу Мићуновићу, постоји извештај снимак њиховог разговора који чувају одговорни људи, на који начин се они спремају за обрачун са супротним мафијашким кланом.

То би био и обрачун унутар власти, међутим, они су очекивали да би Коштуница могао да победи већ у првом кругу председничких избора, па да крену у тај обрачун. Ту су чак мислили да преузму и контролу Министарства унутрашњих послова, а хтели су генерала Милета Пузовића да доведу на место генерала Сретена Лукића. У ту комбинацију је умешан Небојша Човић. Од Шкрбе је Небојша Човић сазнао за план ликвидације и за списак људи које би требало ликвидирати. И тај списак је назван „Списак сто”. Свог телохранитеља, полицајца Љубу Милановића званог Љуба Вага (тај надимак је Љуба Милановић добио у време док је трговао дрогом, изгледа да то и даље ради) Небојша Човић је спремао за шефа београдске полиције, а другог телохранитеља Пајића за место шефа Јавне безбедности.

Мака се преко Вуксановића инфилтрирао у политичке кругове

Преко Слободана Вуксановића, Жељко Максимовић Мака почиње да се инфилтрира у политичке кругове у Србији, посебно унутар нове власти. Мака је био потпуно непознат за медије, његово име се нигде није помињало, после оног убиства све је било прилично вешто заташкано. Међутим, када је у Бугарској ухапшен Јоца Амстердам, такође један од превејаних убица из тога клана, тада смо сазнали да је својевремено Јовица Станишић као шеф Државне безбедности отео једну вилу Јездимиру Васиљевићу на Дедињу, и та вила је после служила за мафијашке састанке. Интересантно је да је у послове са Жељком Максимовићем Маком био умешан и Бобан Главоњић бивши шеф судија за прекршаје у Београду. Име Бобана Главоњића могли сте да видите у данашњој „Политици“ у посмртницама, тамо где одаје последњи поздрав Тапију. Тамо ћете наћи још нека интересантна имена, али су много интересантнија она која се нису појављивала. Још се ниједан од познатијих аракановаца ту није појавио. Аркановци су сада најуплашенији, а Тапи је био њихов, најближи, у потпуности њихов.

Рекли смо вам већ у августу месецу да је више пута избрисан досије Жељка Максимовић Мака. Кад год је нешто урадио, полицајци су добијали налог да прекину истрагу и тако даље. У посмртницама можете видети и име Душана Забуновића. Душан Забуновић је недавно ухапшен јер је поставио експлозив у једну посластичарницу на железничкој станици. Више пута је малтретирао власника посластичарнице покушавајући да га принуди да за јефтине паре прода свој објект, како би се Душан Забуновић проширио. Душан Забуновић само што је ухапшен, одмах је пуштен из затвора. И све се опет, систематски заташкава. У тој згради Душана Забуновића, у Карађорђевој улици близу железничке станице, одржавани су и састанци Тапијевих масона.

Ђинђић, Михајловић и Батић припремили ликвидацију Шешеља

Што се тиче припрема моје ликвидације, ја сам саопштио јавности још прошле године да је о њој било говора у Влади

Србије између Зорана Ђинђића, Душана Михајловића и Владана Батића. Власт је почела логистичке припреме за моју ликвидацију. Отет је страначки блиндирано цип власништво Српске радикалне странке, потпуно противзаконито. То је чиста имовина, она се није могла оспорити без адекватне судске пресуде. Никада није ни издато решење о одузимању ципа него је само дато решење о одузимању саобраћајних таблица и одузимању саобраћајне дозволе. Затим, у потпуности је разоружано службено обезбеђење Српске радикалне странке иако су сви ти људи имали уредне дозволе за ношење пиштоља. Сви су разоружани, тако да нико из обезбеђења Српске радикалне странке нема оружје. То је оно што је власт на себе преузела као логистичку припрему.

Многе друге ствари су спречиле ту реализацију. Вероватно, прво Милошевићево хапшење, па Милошевићево киднаповане, одвођење у Хаг, па онда убиство Момира Гавриловића који им је у том тренутку био ургентнији, а налог за његову ликвидацију дали су Горан Петровић тадашњи шеф УДБЕ и његов заменик Зоран Мијатовић. Према сведочењу Љиљане Бухе, која се већ у неколико наврата појављује у штампима, Љубиша Буха Чуме је био организатор самог убиства, извршилац убиства. Тада су против мене подносили кривичну пријаву, истражни поступак још траје иако је прошло више од годину дана. Једноставно стало им је да се заборави, једино ја не забрављам и стално подсећам јавност. Већ десет пута Душан Михајловић избегава да се појави као сведок у том истражном поступку. Затим је била ова афера коју смо направили око убиства Павла Булатовића где смо утврдили име убице Ивана Делића и утврдили умешаност режима у само убиство, поједних људи иако то до краја није све истражено. Тако да су се стално неки догађаји испречили који би онемогућили да крену на ту ликвидацију коју су планирали.

Моје име се није случајно нашло код ових ликвидатора, али ја сам искрено изразио запрепашћеност, шта ће моје име поред ових других „угледних“ људи као што су Ђинђић, као што су Чедомир Јовановић, Јовица Станишић и тако даље. Њихова имена ту нису била док није дошло до унутра-

шњих сукоба међу мафијашима. Тек тада се ту карте разигравају. Сећате се, недавно је покушано убиство Љубише Бухе Чумета и тада се власт максимално ангажовала штитећи Чумета. Чујемо да је Чуме побегао у Немачку, Беба Поповић је побегао у Аустрију, овај Драгољуб Марковић из Криво продукта чујемо да је побегао у Француску и тако даље, или у Холандију, није ни битно. Нећемо ни да тражимо, нека други трагају за њима.

У сваком случају, једно крило мафије је почело снажне ударце да задаје оном другом прођинђићевском. Мафија је почела у последњих годину дана да се делимично сврстава и иза Кошгунце. И отуда се Шљука и Гузијан појављују као шефови обезбеђења на главном Кошгунцином митингу у Београду. И непосредно после тога гину. Обрачуни трају и даље. Ко ће следећи погинути, остаје да се види.

Ко је све умешан у Бухино убиство

Налог да се убије Бошко Буха, Жељку Максимовићу Маки дали су Тапи, Коле Костовски, то је ново име које се појављује. Он је трговац дрогом и био је Бомбонин најбољи пријатељ. После Бомбоне, Коле Костовски је побегао из Београда и сад је стално на релацији Колумбија-Амстердам. Своје послове је, дакле, потпуно пребацио у иностранство. Реч је о трговини дрогом, такође. Затим, ту је умешан Љубиша Богосављевић Љупче један од бивших шефова Државне безбедности. Зоран Недељковић такође из Државне безбедности и Франко Симатовић Френки. То име се често појављује, ви га се вероватно сећате из времена када је био командант црвених беретки. Данас је Франко Симатовић Френки илегални командант Странке српског јединства. Борислав Пелевић служи само за јавну употребу као портпарол мафије, како је то једном рекао на телевизији Душан Михајловић, а главне конце из позадине у тој странци, у тој мафијашкој организацији, вуче Франко Симатовић Френки.

То што Ђинђић каже да су они хтели кризу у земљи, не може бити дубља криза него што је сада, али они се свакако осећају угрожено. Многи од ових људи су својевремено за-

дужили Ђинђића. Сви су они учествовали у петооктобарском пучу, али се сад осећају угрожено. Ђинђић показује према многим од њих захвалност. Видећете овде, ја имам материјала и око поступака приватизације о чему је, такође, говорио Ђинђић. Неки од тих његових пајташа су били у стању да купе шећерану за три евра као овај Миодраг Костић, МК комерц из Новог Сада, или да купују друге фабрике по багателној цени као што је случај са Љубишом Бухом Чуметом, Драгољубом Марковићем - Криво продуктом, Станком Суботићем-Цанетом који се појављује и као један од купаца „Соја протеина“ из Бечеја, једне моћне, угледне, снажне фирме и тако даље. Ако будете имали стрпљења ја ћу вам ово надуго и нашироко све данас показати пошто сам се темељито спремао, као што видите, за ову конференцију за штампу, али претходно сам чекао да се Ђинђић изјасни, пошто за разлику од њега, ја немам разлога ни да будем нервозан, ни испамећен, ни нестрпљив. Могу да будем стрпљив, хладан, миран, јер њему се љуља позиција а не мени.

Овај Макин човек, Никола Маљковић је такође побегао из Београда у августу месецу, када сам ја саопштио Макино име као убице Бошка Бухе. Ко је од њих двојице пуцао, то је сасвим небитно, јер је тај Никола Маљковић само пуки извршилац. Није то ни човек са великим мозгом. Мозак тих операција је био Мака. Ја Маку никада у животу нисам видео, али људи који су га упознали сведоче да је он врло интелигентан, али потпуно луд човек и да се никад са њим не може бити начисто, да је непредвидљивих потеза и поступака. И Никола Маљковић је након 10. августа побегао у Црну Гору и сконио се код Маке, који је тамо већ био, и код Бране Мићуновића. Брано Мићуновић је главна њихова логистичка подршка у Црној Гори. После две недеље су отишли у Шпанију. Недавно су се вратили из Шпаније као што је и очигледно. Шпанија је у последње време, иначе, једна од моћних база за скривање главних наших криминалаца. Тамо су и нека склопишта, изгледа да тамо има и могућности да се заштите од Интерпола, то је већ неко друго питање које треба посебно размотрити.

Изгледа да су они око стотинак убистава имали у плану да би после постигли неки свој стратешки циљ. О тим уби-

ствима, на неким местима су разговарали Драган Малешевић Тапи, Коле Костовски и Франко Симатовић Френки. Интересантно је да Френкију на врата још нико није покуцао. Зашто? То је кључно питање. Затим, пошто је тај сукоб у мафији унапредовао, заиста су били угрођени и Ђинђић и Михајловић и Батић и још неки људи из Министарства унутрашњих послова, из ДОС-а. Међутим, овде вам је интересантно да се међу тим именима није појављивало име Небојше Човића. Небојша Човић је био у дослуху са овом бандом. Небојша Човић је био веома близак са Жељком Максимовићем Маком. Са њим се упознао преко познатог криманалца Шкрбе из Српског Сарајева, вероватно му је то презиме, можда и надимак, ја му име не знам. Тај Шкрба је побратим са Момчилом Мандићем. Ви сте чули ко је Момчило Мандић, „угледни“ криманалац који живи у Ју бизнис центру у Београду. Ми смо годинама раније говорили о његовим криминалним аферама док је његова странка била владајућа у Републици Српској и тако даље, и са извесним Мићом Станишићем који није у сродству са Јовицом Станишићем. Мићо Станишић је једно време био министар унутрашњих послова Републике Српске. Шкрба се овде често појављује у Београду. У једној кафани по цео дан седи и за извесног Рашу Радовановића наплаћује рекет. Ту рекеташку мрежу исплео је Раша Радовановић, а Шкрба му служи као онај који директно наплаћује новац, а по налогу Жељка Максимовића Маке организује убиства по Републици Српској. Он је тамо умешан у већи број убиства.

Е, тај Шкрба је остварио први контакт између Небојше Човића и Жељка Максимовића Маке. Почетком септембра Небојша Човић је причао Драгољубу Мићуновићу, постоји извештај снимак њиховог разговора који чувају одговорни људи, на који начин се они спремају за обрачун са супротним мафијашким кланом. То би био и обрачун унутар власти, међутим, они су очекивали да би Коштуница могао да победи већ у првом кругу председничких избора, па да крену у тај обрачун. Ту су чак мислили да преузму и контролу Министарства унутрашњих послова, а хтели су генерала Милета Пузовића да доведу на место генерала Сретена Лукића. У ту комбинацију је умешан Небојша Човић. Од Шкрбе је Небојша Човић сазнао за план ликвидације и за списак људи које би требало ликвидирати. И тај списак је називан „Спи-

сак сто”. Он је то поверио неким својим најближим људима али врло ограниченом броју. А ви знате, чим је тај ограничен број људи већи од двојице то мора да процури, то је Божија воља. Свог телохранитеља, полицајца Љубу Милановића званог Љуба Вага (тај надимак је Љуба Милановић добио у време док је трговао дрогом, изгледа да то и даље ради) Небојша Човић је спремао за шефа београдске полиције, а другог телохранитеља Пајића за место шефа Јавне безбедности. Миле Пузовић је веома близак Жељку Максимовићу Маки а служи и као њихова веза са Коштуницом, преко Боре Чорбе и Велимира Илића.

Мићуновић добијао месечно по 50.000 долара од Цанета

Драгољуб Мићуновић је посебно био ту у неком контакту преко Срђана Зечевића, брата од стрица Жарка Зечеви-

Тапи је убијен?

Жељко Максимовић Мака је убио најмање тридесет људи, што је досад познато. Што се тиче других информација, рећи ћу вам још неколико које ће вам бити посебно интересантне јер ми инсистирамо да се све ово око Тапија мора до краја разјаснити. Под знаком питања је да ли је он умро баш од срчаног удара или је неко хтео да му затвори уста како не би одавао друге канале и друге везе, поготово што постоје сведочења озбиљних људи да је у последње време био веома уплашен и да се жалио да му је угрођена лична безбедност. Ви знате, ако је човек болестан од срца довољно му је најлон кесу ставити на главу, минут-два он умире, нема те медицине која ће установити да ли је био срчани напад или је била најлон кеса. Ту се трагови не остављају, гушење због срчане слабости и готов је. Према томе, ти методи су општепознати. Ја верујем да на његовом телу нема трагова удараца али да је неко и те како имао интереса да га уклони то је више него сигурно.

Интересантно је да се у Београду сукобљавају последњих година две масонске ложе. Једна је Тапијева, чиста криминална, где је био и одређен круг политичара и ја сам већ поменуо нека имена која су ту везана, али постоји и друга масонска ложа за коју су везани Душан Михајловић, Небојша Човић, Драгољуб Мићуновић, Јовица Станишић и тако даље. Та масонска ложа је од пре извесног времена у сукобу са овом Тапијевом. Тапи је лично преко Макине сестре, која је службеница у ЈАТ-у, а која је иначе криминалац попут брата само није баш толико огрезла у убиствима, слао налоге шта да се ради у Београду.

ћа из фудбалског клуба Партизан. Срђан Зечевић је дугогодишњи финансијер Мићуновићеве странке. Паре је годинама узимао од Станка Суботића Цанета Жапца, месечно 50.000 долара, и то Мићуновић зна иако никада није упознао Цанета, нису се непосредно срели. Од краја 1998. до краја прошле године је месечно од Цанета Жапца преко Срђана Зечевића добијао 30.000 долара, а остатак од 20.000 долара је Срђан Зечевић задржавао за њега и Милета Пузовића и за њихову заједничку фирму. Када се све то сазнало Цане Жабац је престао да им даје паре и око тога су се међусобно посвађали. Цане Жабац је цели износ намењивао Мићуновићу, међутим то је одлазило у другом правцу. Сад се као Мићуновићев спонзор појављује преко Зечевића опет извесни Петар Матић, шверцер цигарета МПЦ, код кога сада ради као пилот Вук, син Јовице Станишића. Матић има цесну вредну 10 милиона долара. После афере Гавриловић, Вук Станишић дао је отказ Цанету Жапцу или је Цане Жабац дао отказ Вуку Станишићу, то сад не знам баш прецизно.

Ово су вам веома поуздани подаци, ви ћете ме, можда, питати од кога сам ово сазнао, ја вам одмах кажем да вам то нећу рећи ни по цену живота. То копка страшно и Ђинђића. И ово нису несавесни људи из полиције који су ми дали, него веома, веома савесни људи, и сад можете да видите колико су савесни јер су знали коме то могу дати. Ономе ко ће то одмах изнети у јавност а ко се неће уклапати у мафијашке работне и ко неће да се уграђује у мафијашке профите. Још ћу вам једну ствар овде рећи, после оне наше конференције за штампу, где сам изнео податке да је Жељко Максимовић Мака убио Бошка Буху, он је дошао у своју лудачку кризу. Био је максимално изнервиран и хтео је одмах да напусти Црну Гору али су га тада Тапи, Коле Костовски и Миле Пузовић убедили да остане и да се обрачуна са мном. Експлозија у Будви, у којој су страдали брат и сестра Шурина, Марио Шурина и његова сестра Марија која је била невенчана жена, и то у поодмаклој трудноћи, пред порођајем, убице Ивана Делића, десило се тако што је њен брат држао експлозив у својој соби. Тај експлозив је био намењен за акцију у Београду, за више постављања темпирних бомби у Београду. И Жељко Максимовић Мака је био ту укључен, то је у склопу његових припрема за те велике акције по Београду. Њен брат био је тежак наркоман, као усталом и Иван Делић и Жељко Максимовић Мака и скоро све ове плаћене убице су наркомани. Једне ноћи је дошао дрогиран, играо се са детонаторима и грешком активирао експлозив и зато је била тако јака експлозија. Није реч о једној пакленој машини, него о комплекту паклених машина које су биле намењене за употребу по целом Београду. То црногорска полиција све зна, али ћути. Апсолутно ништа не предузима по том питању. То вам је што се тиче неких конкретних појединости о овим убиствима.

Зоран Ђинђић каже да сам ја два месеца уназадио истрагу. Не, ја сам убрзао истрагу саопштавајући јавности ко је убио Бошка Буху и дошло је до великог незадовољства у полицији јер ти људи из полиције нису могли скрштених руку да стоје и да чекају а да нико то питање не решава. Зоран Ђинђић можда не би ни сад дао одобрење да се крене у акцију да се лично није осетио угроженим, а сад би он да се представи у јавности као да је једини био угрожен. Он је постао угрожен тек кад је пукао филм међу самим мафијашима, када су се они међусобно сукобили. Овде је још важно да се каже око чега долази до сукоба међу мафијашима. Међу мафијашима до сукоба увек долази поводом мафијашког плена. Многи мафијаш су из Републике Српске. Сви ови на које мисли Ђинђић кад говори да су неки из Републике Срп-

ске умешани, сви су овде били 5. октобра. И сви су очекивали свој део плена. Плена можда није ни било за све довољно, а и у тој расподели сваки граби што више може да постигне. Неки су очигледно остали без великог плена.

Ђинђићеве мафијаше добијају највеће послове

Највећи плен су успевали да добију ови који сада учествују у великим пословима. Ви сте чули недавно да је отета лиценца Боровици за изградњу друге траке аутопута Београд-Нови Сад. Заправо то Влада није ни дала Боровици, то је Влада дала Београдској банци. Београдска банка је формирала конзорцијум и ту се Боровица појавио као подизвођач јер смо ми спречили на Влади Србије (ја сам лично учествовао у том спречавању као председник владиног Одбора за привреду и финансије, а томе су се супротстављали и наш тадашњи министар саобраћаја и веза Ратко Марчетић и потпредседник Владе Драган Тодоровић) да се Боровици даје лиценца. Ми смо инсистирали да добије само Београдска банка да нам онда Београдска банка одговара у потпуности за своје пословање, а не да делимо одговорност ко ће се појавити као подизвођач, јер је Боровица раније био умешан у ону чувену аферу „брзе пруге Србије“ око испоруке огромних количина шљунка, туцаника и тако даље. Он је тада стекао огроман број камиона и других машина, за изградњу путева и за асфалтирање. Сада је то отето Боровици и на брзину је формирана нека фирма из Беча, потпуно неугледна, без икаквих референци. Иза те фирме стоје крупни мафијаше укључујући Чумета, Драгољуба Марковића Крмиво продукт и њихове везе из Владе Србије. Та фирма добија од српских банака и страних банака, које овде прикупљају новац из старе девизне штедње, веома повољне кредите за градњу тог пута. Та фирма као подизвођаче ангажује домаће фирме а огроман профит задржава за себе, уместо да су наше домаће фирме непосредно добиле тај посао. Велики број домаћих фирми се јавио на конкурс, ниједна није добила, добила је једна безначајна, илегална фирма из Беча. Можда су је чак на железничкој станици у Бечу регистровани кад се неко од њих тамо појавио. Та фирма никакве референце нема.

**Цане преко куповине
сојаре опрао прљав новац**

Други проблем на који ћу вам скренути пажњу је приватизација фирме „Соја протеин“ из Бечеја. Чули сте за ту фирму. Та фирма је од свог оснивања била једна од најбољих и најпрофитабилнијих у области агроиндустрије. После 5. октобра тамо је смењен директор који се звао Ђорђе Предин звани Бада, и остало руководство. На чело фирме су дошли стручно непроверени и неспособни на челу са Бориславом Зарићем бившим директором производње сојаре. Тај Борислав Зарић се 1997. и 1998. године лечио од алкохолизма у новосадској болници, па је имао неки експес у коме је хтео са петог спрата да баца супругу и четворо деце и тако даље. Дакле, потпуно откачен човек. Кад је полиција интервенисала он је смештен у болницу али никада није успео да се излечи. Хроничан алкохоличар и већ у делиријуму је незгодан.

После 5. октобра председник општинског одбора Демократске странке у Бечеју Милош Михајловић јавно је изјавио на телевизији „Јесењин“ у Новом Саду и за локалне листове, да је стратешки интерес Демократске странке да на чело сојаре дођу људи из Демократске странке и да тамо Демократска странка има перманентан утицај на њено пословање. Тако су на чело фирме дошли Борислав Зарић, Слободан Митровић, Тибор Переши. Иначе, том Тибору Перешију интересантно је, и тај податак имам овде, деда је стрељан као мађарски фашиста у Бачком Градишту. Отац окорели комуниста и председник Општинског комитета Савеза комуниста Југославије-Бечеј и дугогодишњи професионалац Покрајинског комитета а син члан Демократске странке од оснивања. Мало и породичног педигреа, можда није на одмет. Тада „Соја-протеин“ доживљава економски и финансијски суноврат, послови јој пропадају, пословни партнери је напуштају и тако даље. Ратне 1999. године откупљено је 212.000 тона сојиног зрна, 2000. године је откупљено 182.000 тона а када је дошао Зарић за директора, откуп је за 2001. годину срозан на 82.000 тона а 2002. године на свега 74.000 тона. То вам показује како се вештачки уништава фирма да би за што ситније паре приватизовала.

Они су ту методологију користили у читавом низу других приватизација широм Србије. Хотел у Благама који вреди пет милиона марака продат је неком криминалцу из Крушевца, досовцу, за 120.000 марака. То су те методе. У Владицином Хану имамо случај, исто једне фабрике текстила, која је изузетно добро радила, имамо случај „Војводина-продукта“ где су плате у просеку биле око 50-60.000 динара. Та фирма вреди 10, можда и 20 милиона марака, а њу је за 700.000 марака купио Драгољуб Марковић Крмиво продукт, и многе друге фирме на тај начин. Нето добит је до 2000. године била годишње 200 милиона динара од укупног прихода од две милијарде динара, а на девизном рачуну су имали 17 милиона марака. То је ново руководство убрзо потрошило. Потрошено је на плате и на друге њихове потребе.

Борислав Зарић има посебне односе са Драгољубом Марковићем власником „Крмиво продукта“ из Сурчина, Чедом Јовановићем, и Миланом Наранчићем Лимуном. Бар једном недељно, Борислав Зарић одлази на ручак код Драгољуба Марковића у Сурчин где присуствују разни људи из досовске власти и подземља. Зарић се посебно хвалио да је више пута ручао са Ђинђићем који му је рекао да се морају прекинути преговори са стратешким партнером „Централ соја“ из Америке које је започео Предин, и наредио му да фабрику могу да купе једино домаћи бизнисмени и то се и десило. Када је 39,63 одсто на убрзаној приватизацији купио Конзорцијум Викторија у чијем саставу се налазе: фирма „Нарцис Поповић“ из Шапца, дувански маг Станко Суботић Цане Жабац, „Крмиво продукт“ из Сурчина, „Стив пред“ из Београда, власник Стеван Кузмановић, „Верано моторс“ из Београда, власник Милија Бабовић, „Свит-ленд“ из Београда, власник Зоран Митровић и тако даље. Постоје индиције да је Зоран Ђинђић кроз „Крмиво продукт“ ту директно учествовао. Власник „Нарцис-Поповића“ је Станко Поповић стар 29 година који се бави производњом сточне хране у једној склепаној дашчари у Шапцу. Тај није могао у току 1999. године, ни после 50 дана да плати шлепер сојине сачме. После силних притисака на њега да плати, платио је после 50 дана. Био је пре 5. октобра истакнути досовац у Мачви и сојару је добио на поклон за заслуге.

Станко Суботић Цане највећи је акционар и он је преко куповине сојаре опрао прљав новац од цигарета и дроге. До данас његова гаранција није уновчена у Агенцији за приватизацију, тако да вредност акције и куповине акција из државног фонда у висини од 22 милиона евра нису добили ни пензионери фонд, ни локална самоуправа, ни покрајина. Станко Поповић се понаша као да је стопостотни власник сојаре. Дао је до сада само 200.000 евра, управља и руководи фирмом, располаже новцем, кадровира, за Управни одбор и Скупштину акционара изјавио је да га они не интересују, да су то папирнати акционари. Станко Поповић је издао налог Бориславу Зарићу да 30.000 тона сојиног зрна стави под хипотеку и блиндира силосне хелије до 31.3.2003. године како би остварио кредит од „Рајфхајзен банке“ и тако даље. Са жиро-рачуна сојаре пребацио је на рачун своје фирме у Шапцу 30 милиона динара. Посебно је интересантно да је подигао на благајни милион динара у готовини са образложењем да ће новце користити за откуп пољопривредних производа. Односи се као кабадахија према запосленим и слично.

Нема обрачуна са мафијом без промене власти

Ми имамо овде комплетан материјал о неправилности-ма у току процеса приватизације „Црвенке“, фабрике шећера А.Д. из Црвенке, то је веома обиман материјал, можда би

вам данас било превише опширно да вам и то излажемо, па ћемо то можда неком другом приликом. Сад ћу вам рећи још неколико ствари. Ако власт заиста жели озбиљан обрачун са криминалом онда она треба да удари подједнаком оштрином на обе мафијашке групације. Ми подржавамо што су похашшени ови људи предвођени Николом Маљковићем. Ми тражимо да се хапсе и даље сви криминалци, сви мафијашки, али да се удари и на овај сурчински клан, да се и они похапсе. Жали се Зоран Ђинђић какво имамо судство кад је Лимар пуштен да се брани са слободе иако је код њега нађен читав арсенал оружја, чак и зоље и пушкомитраље. А заборавио је Зоран Ђинђић како су интервенисали из досовске власти, лично Чедомир Јовановић, да се пусти да се брани са слободе Љубомир Јовановић Стаклени који је осам метак испалио у Петра Панића покушавајући да га убије. Неким чудом је Панић преживео. Како тај човек може да се брани са слободе? Ту је забрањена казна затвора много више од пет година, апсолутно је немогуће да се брани са слободе. Он се и даље брани са слободе. Дакле, морају критерији бити према свима исти, апсолутно исти.

Не може сва држава да се дигне на ноге кад неко пуца на Љубишу Буху Чумета пошто је он важан државни фактор овде, изгледа, а са друге стране да се онако олако пређе преко ликвидације Коштуничних криминалаца. Дакле, када је Ђинђићев криминалац погинуо или угрожен онда се сва држава диже на ноге, а Коштунични криминалци, погинуо Шљука, шта има везе, погинуо Гузијан, шта има везе. Ми смо зато да се и Ђинђићеви и Коштунични криминалци, и мафијашки подједнако третирају, строго у складу са законом. Нажалост, све је очигледније да се обрачун у овој земљи са криминалом и мафијом, не може обавити док се не промени власт у Србији. Ова власт није у стању да се обрачуна са криминалом. Изволите, ако ви имате неко питање и ако вам дозволе да било шта објавите о овоме. Изволите.

Новинар: Суботићев адвокат је поднео против вас још једну тужбу због ваше јучерашње оптужбе на његов рачун. Како то коментаришете?

Др Војислав Шешељ: Па може он да поднесе против мене сто тужби, све док не зајауче Станко Суботић Цане Жа-

бац, јер изгледа он плаћа своје адвокате по броју тужби и по броју судских рочишта, па ти адвокати журе, по аутоматизму подносе тужбе, а после се Цане Жабац хвата за главу. Ја га једном очекујем да се појави на неком од тих суђења. Његов адвокат у судници изјављује да се он никад неће појавити у суду. Па, шта ћу ја? Сто година да идем на ове процесе. Мораће се то једном прекинути. Ви сте видели, ко је од вас био на овом рочишту 30. октобра, ја сам донео нове податке, делове судског списка из Обреновца из кога се види да је Станко Суботић Цане Жабац организовао убиство једног полицајца, и име убице и све остало.

Новинар: Доживели сте да вам министар унутрашњих послова честита на обавештениости. Имате ли коментар?

Др Војислав Шешељ: Па изгледа да бих ја био много бољи министар унутрашњих послова, је ли тако? Па ја се трудим да будем обавештен што желим и министру, а министар и кад нешто сазна труди се да заборави или се уплаши онога што је сазнао. Само, министар ће морати да уплати оних 900.000 марака. Ја за ова нова открића и не тражим паре, али за оно што сам поднео строго у складу да расписаним огласом о јавном оглашавању награде ја водим судски поступак, и он ће то морати да плати, и то иде на рачун Српске радикалне странке. Штапаћемо опет Велику Србију у милионским тиражима од тога. Ја од тога не желим ниједан динар за себе али хоћу тај принцип да истерам до краја. А нисам тражио, видели сте, ни за откриће убице министра одбране Павла Булатовића, ни за било шта од овога другог.

Новинар: По вама, како Србија може да изађе из кризе у којој се налази?

Др Војислав Шешељ: Само ванредним изборима на свим нивоима. Нарођу треба рећи сву истину и поново на изборе. Ако има ишта очигледније од чињенице да је данашња власт у Србији нелегална и нелегитимна. Ако сви они који су гласали за Лабуса стоје иза Ђинђићеве Владе, сувише је то мало да би његова влада опстала. А видели сте, у првом изборном кругу колико стоји и иза Коштунице. Ово у другом кругу, то нису Коштунични гласови, то су за њега гласали они људи, углавном часни људи, који су се бојали да случајно не победи Лабус. Само између Ђинђића и Коштунице нема правог избора. Обојица су веома лоши и треба да их се обојице отарасимо ради спаса Србије.

Знате, ту је сад познат и случај овог Пецонија који, такође, припада овом сурчинском мафијашком клану и тако даље, читав низ има ту мафијашких група. Не можемо, наравно, све да откријемо, није ни потребно све да се открије, као политичарима довољно нам је и ово да бисмо могли да алармирамо јавност. Тим послом, нажалост, ми се сада бавимо а морала би да се бави искључиво полиција. Дакле, све оно што сте јуче могли да чујете у Ђинђићевом обраћању јавности је крајње неозбиљно. Ђинђић је крајње неубедљив, каже нема политичке позадине а говори о политичкој завери. Има и политичке позадине а и завера је криминално-политичког карактера.

Али из овог зачараног круга нема излаза док се не удари синхронизовано по свим мафијашким клановима. Не може постојати добра мафија, сурчинска мафија, чији ће предводници бити најближи пријатељи председника Владе и његових министара, и лоша мафија, коју ће он прогонити и хапсити. Свака мафија је подједнако лоша. Погледајте само какве чињенице износи Љилана Буха, супруга Љубише Бухе Чумета. Полиција уопште не реагује. Она је открила многа убиства, разјаснила, она је живи доказ да је Чуме извршио убиство Момира Гавриловића а по налогу Горана Петровића и Зорана Мијатовића. Не постоје добре и лоше убице. Све су убице подједнако лоше. Имате ли још питања, ако не, хвала вам.

Одржано још једно рочиште по тужбама које је Станко Суботић Цане

ДА ЛИ ЈЕ ЦАНЕ

Нови докази да је Цане Жабац умешан у убиство полицијског генерала Димитријевића који му је био на трагу • Жељко Максимовић Мака радио по Цанетовом налогу

У Четвртог општинском суду у Београду, 30. октобра 2002. године одржано је рочиште поводом више тужби које је Станко Суботић – Цане поднео против Војислава Шешела. Било је предвиђено да се одржи главни претрес, али пошто сведока Радомира Марковића који је на одслужењу казне у Окружном затвору нису привели, нити је Суд обавештен о разлозима због којих то није учињено Суд је донео Решење да се наредни главни претрес закаже за 26. децембар 2002. године у 9,00 часова.

Ни овога пута на суђењу се није појавио тужилац Станко Суботић Цане. Позив који му је Суд упутио на адресу у Женеви која је означена у списима, враћен је са знаком да није познат на тој адреси, а лично није примио позив на адресу у Кнеза Милоша број 68 у Београду.

Др Шешел је допунио свој исказ у коме је прошлог пута говорио о умешаности Станка Суботића Цанета Жапца у убиство једног полицајца Драгише Димитријевића који је био на трагу Цанету Жапцу због многих мутних послова. „Извршилац убиства је Аца Пурић, ликвидатор Цанета Жапца. Па сам ја данас прибавио неку документацију. Ту је део судског списка који показује да су вођене истражне радње против Аце Пурића осумњиченог за убиство Драгише Димитријевића и да је то све интервенцијом одређених државних фактора обустављено. Овде је и писмо сестре Драгише Димитријевића, Драгане Станковић,“ рекао је др Шешел. Он је затражио да се пуномоћници тужиоца изјасне зашто је тужилац непознат на свим адресама.

„Ако је он непознат на свим адресама шта онда ми радимо овде. Ово је смешно. Неко ко не може на белом свету нигде да се пронађе сада ће мене сваких месец дана овде на два, три сата задржавати. Ја више немам времена, да вам искрено кажем, за то. Можемо данас све да прекинемо, ако они неће да се изјасне,“ истакао је др Шешел и упитао – Шта је са Цанетом Жапцем? „Да ли је он у илегали, да ли је он можда ухапшен са овом групом Жељка Максимовића Мака? Ја мислим да треба на та питања да се изјасне. Јер Жељко Максимовић Мака је био ликвидатор Цанета Жапца који је лично убио полицијског генерала Бацу. То су чињенице које су неспорне. По налогу Цанета Жапца, Жељко Максимовић је ликвидирао много других људи. Сада се ту изгледа мало истрага и покренула ако је неко опет не заустави на волшебан начин,“ каже председник Српске радикалне странке.

Др Шешел је указао на још једну чудну ствар. „Цане Жабац објављује плаћени оглас у париском 'Монду' преко скоро целе стране где себе велича као угледног и успешног бизнисмена. А онда плаћа београдским 'Новостима' да тај плаћени оглас пренесу као текст из 'Монда'. Затим, Цане Жабац преко неких руских новина пласира лажне измишљотине, мене оптужује да сам ја шверцер дуваном. Он држи подгоричку „Публику“. То су његове новине, он их фи-

нансира и оне служе за лансирање лажних вести. И он непознат? Немогуће да је непознат. Ако је непознат можда и не постоји,“ објашњава др Шешел. Он је затражио да Цанетови пуномоћници дају доказ да је Цане Жабац жив. „Ако он није жив, онда да се изјасне његови наследници да ли наставаљају кривично гоњење или не. Оваква заврзлама је више неподношљива за наш правни поредак,“ истакао је лидер српских радикала.

Пуномоћник Станка Суботића, адвокат Влада Павићевић, рекао је да се Суботић никада неће појавити у судници јер, како Павићевић каже, за то нема разлога, а осим тога окривљеног и не познаје. „Моје је мишљење да он нема по-

поднео против др Војислава Шешеља, али ни овог пута Цане није дошао

ЖАБАЦ ЖИВ?

требу да овде долази, тим пре што је имао више претњи од стране окривљеног које су му упућене. Између осталог и Петом суду је окривљени рекао да је ишао на његову адресу да га тражи," рекао је Павићевић.

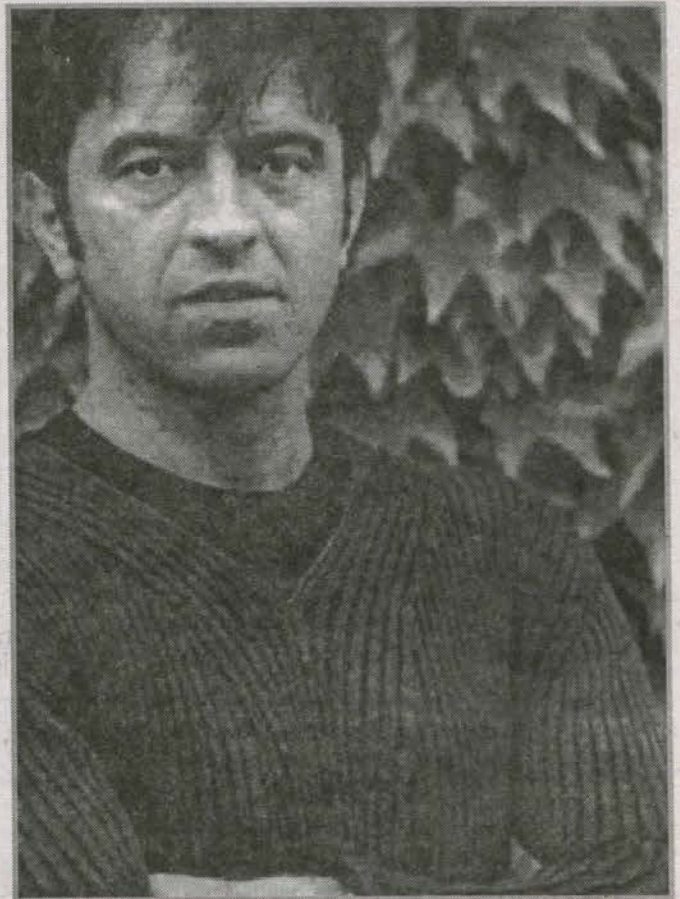
„Горим од жеље да сретнем Цанета“

С обзиром да је судија рекао да тужилац још увек није платио судске таксе, др Шешељ се и о том питању изјаснио. „Господине судија, прво ми немамо никакву гаранцију да ће судска такса бити плаћена пошто је непознат на свим адресама приватни тужилац и пошто нема могућности да му се принудно наплати судска такса и вероватно нема могућности да му се принудно наплате наши судски трошкови који ће бити велики. Ја имам скупог адвоката, једног од најскупљих у Београду. А и ја сам много времена изгубио, знате мој ће одштетни захтев бити позамашан. Тражим да Суд одреди судски депозит, ако је недоступан приватни тужилац, ако није овде, ако не знамо где је, нека то његови адвокати ушлате да имамо после од чега да се наплатимо.

Друго, тачно је да ја никада у животу нисам срео Станка Суботића Цанета Жапца, али ја горим од жеље да га што пре сретнем. Ја сам га тражио и на адреси у Кнеза Милоша, тражио сам га и у Убу, нигде га нисам могао пронаћи. А можда имам и неки посао да му понудим, откуд знате да немам. Ако до сада нисмо имали заједничке послове, можда ћемо једном имати. Знате, можда ћу га ангажовати да пева о неким другим случајевима у које можда није умешан, али су му познати. Треба ту о свему да се разговара. Оно што је ту посебно важно, без саслушања приватног тужиоца о околностима које он сматра клеветом, да разјаснимо шта је ту евентуално клевета, шта је чињеница, шта измишљотина, да ли има нешто што је недоказиво, да ли има нешто што је тачно и тако даље, дакле без саслушања приватног тужиоца то је практично немогуће.

Ви знате, господине судијо, из ваше досадашње судске праксе да је увек приватни тужилац у оваквим случајевима морао да буде присутан. Онда се већа да ли ће га саслушавати као сведока или не, у зависности од тога шта одбрана сматра и шта оптужени сматра по том питању. Али ако је неко непознат, ја изражавам сумњу да он уопште постоји. Ја мислим да он није жив, а можда није обавештен да је мртав. Та

Ево ја непрекидно долазим и данас сам донео податке о убиству једног полицајца из Уба које је организовао Станко Суботић Цане Жабац, донео сам и део судског списка, али Цанета Жапца нема. Кажу непознат на адреси у Женеви, непознат на адреси у Кнеза Милоша, непознат у Убу. Данас сам поставио питање - Има ли какве гаранције да је Цане Жабац уопште жив? Ко то мене тужи? Неки фантом, неки злодух, шта је то?

чињеница је врло релевантна за овај суд. Ево нека докажу његови пуномоћници да је Цане Жабац жив. Знате, јесен је, захлађено је, знате шта се жапцима дешава од јесени. Уосталом, људи његовог кова гину на све стране. Људи његовог кова су као муве. Час их има, час их нема. Наравно, он је једна од најсмрдљивијих мува међу њима, али и те ћемо ствари да разјаснимо, јер ја од тога спремам књигу на хиљаду страна. Господине судијо, Цане Жабац је за мене већ постао романескни лик. Због тога жарко желим да га што пре видим.

Господине судијо, молим вас да се Судско веће изјасни о овом мом захтеву - да се нађе начина да се утврди да ли уопште Станко Суботић Цане Жабац постоји, да ли је икад постојао, да ли данас постоји, да ли је жив или мртав. И ако је жив, где се тачно налази. Немогуће је да ви дипломатском поштом добијете одговор да је Станко Суботић Цане Жабац непознат на тој адреси у Женеви. Нису вас дипломатским каналима обавестили да је одсутан, него да је непознат. Ако тако угледан бизнисмен живи на тој адреси, онда је он познат свим комшијама, размењује комшијске посете, вероватно иде у цркву у том крају. Вероватно упражњава и неке друге активности, навече шета пса, ујутру изводи мачку и

1160/01 K _____

Записник о главном претресу

савршени пред ЧЕТВРТИМ Општинском судом у Београду на дан 20.12.2002.

Састав већа	Страна, браниоци и заступници
Председник већа -	Тужилац:
Судија поротнички	Оптужени:
_____	VOJISLAV ŠEŠELJ
Судија поротнички	Браниоци:
_____	_____
Судија поротнички	Општањак:
_____	_____
Законичар	_____
_____	_____
Викторић Ђорђевић	_____

Предмет претреса
кривично дело из члана _____ КЗ.

ПОЧЕТАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
9,00

Председник већа - судија отвара заседање, објављује предмет претреса и утврђује да су дошла сва лица, осим _____

Председник већа објављује састав већа.
Страна на приговору саставу већа.
Главни претрес је јаван.
Суд одлучује да се претрес одвија у одсуству назованих лица - да се о потреби саопштења назованим лица доноси одлука.
Председник већа - судија позива оптуженог и од њега узима следеће податке:

1. Презиме и име: _____
2. Надимак: _____
3. Презиме и име родитеља: _____
4. Дављено презиме мајке: _____
5. Где је рођен: _____
6. Где живи: _____
7. Дан, месец и година рођења: _____
8. Националност и држављанство: _____

3.

Констатује се да су приступили:

Ср. Војислав Шеšelj на бран. одв. Slavomir Markovićem
Пунomoћници прив. туж. одв. Vlada Pavlićević i одв. Milan Vuković

Констатује се да није приступио прив. тужилац Станко Суботић за ког нје позив враћен са напунком да на живи на адреси у Земљи која је оцањена у списима а није лично примио позив у Кнеза Милоша бр. 62 Београд.

Констатује се да није приступио св. Радомир Марковић који је урачно позван преко Управе Округног затвора а суд није обавештен о разлогима непривођенја на данашњи главни претрес

Одривљени тражи да се пунomoћници изјасне о адреси приватног тужилаца.

Пунomoћници прив. тужилаца обавештавају суд да приватни тужилац заиста живи на адреси коју су оцањили у списима, то је Central парк 7 у Земљи, али да вероватно у том периоду није био на тој адреси, а обзира да прив. тужилац живи на више адреса као и да поверљиво живи у Београду у ул. Кнеза Милоша тако да му се позиви могу доставити и на тој адреси. Изјављују се обавезују пунomoћници да ће уплатити поштом таксу за приватну тужбу.

Излог неодољива св. Радомира Марковића одв. доноси

РЕЗУЛТАТ

Да се главни претрес не одржи, нареди се закључавање _____

26.12.2002. год. у 9,00 h

На главни претрес преко Управе Округног затвора привести авадолца Радомира Марковића а тражити да нас извести о разлогима непривођенја на данашњи главни претрес.

Законичар: _____ Довршено: _____ Председник већа - судија: _____

Stojic

тако даље. Али да је непознат на тој адреси онда вам је то очигледан доказ да је реч о превејаном криминалцу. Чуј непознат. Како ја нисам непознат у Батајници, како сте мене нашли. Како се увек одазивам судским позивима," рекао је др Шешел.

Наредни главни претрес на који преко управе Округног затвора треба да се приведе сведок Радомир Марковић за-казан је за 26. децембар.

Мака убио Баџу по налогу Цанета

Испред Четвртог општинског суда председник Српске радикалне странке обратио се новинарима поводом хапше-

ња осумњичених за убиство генерала Бухе. „Драган Малешевих Тапи је познати криминалац и он припада Аркановом гангстерском клану и умешан је у многа убиства, у трговину дрогом, трговину антиквитетним уметничким делима и тако даље. И мене ово што се синоћ десило апсолутно није изненадило. То говори о спрези три најмоћнија гангстерска клана аркановци, Станко Суботић Цане Жабац и Жељко Максимовић Мака.

Вероватно се сећате, пре неколико месеци ја сам јавно саопштио да је Жељко Максимовић Мака директни извршилац убиства полицијског генерала Бошка Бухе, а он је и непосредни извршилац убиства полицијског генерала Радована Стојичића Баџе још од пре пет и по година. Али нару-

чилац Бациног убиства је био Станко Суботић Цане Жабац. Да ли је Цане Жабац наручилац и Бухиног убиства ја не знам поуздано. Али очигледно је да се мафија налази у великим превирањима и да мафијашки ликвидирају у последње време одређене људе који би могли да укажу на неке прљаве трагове и тако даље. С тог аспекта као обрачун унутар тих мафијашких кругова треба посматрати убиство Шљуке, Гузијана и сличних. Очигледно је када је оволика група криминалаца и гангстера на окупу да су спремали неке крупне криминалне акције. Ако је њих 30 укључено, онда је то заиста нешто крупно, али мени је најсимптоматичнија чињеница да је такозвани Лимар који припада Аркановом гангстерском клану био складиштар оружја и да су ту складиштили веома опасно наоружање попут зоља. Те зоље пробијају и зидове, те зоље пробијају и оклоп на оклопним возилима и тако даље.

Рекли су да су спремале ликвидације Зорана Ђинђића, Чедомира Јовановића, Јовице Станишића и моја. Е сада мене интересују критеријуми по којима су они сачињавали тај списак за ликвидацију. Ја сад размишљам целу ноћ шта је заједничко мени и Зорану Ђинђићу, Чедомиру Јовановићу и Јовици Станишићу да се нађемо на истом списку за ликвидацију. Е то је оно што ја још не могу да схватим.

Ако су они на списку за ликвидацију зашто бих ја био на том списку?

Ако сам ја на том списку зашто су они? Они су отели блиндирани џип власништво Српске радикалне странке противуставно, противзаконито, својинско право је наше чисто и неприкосновено и они су отели оружје са дозволама за оружје члановима Српске радикалне странке. И то такође противзаконито без адекватних решења са образложењима. Они су, дакле, мене спремали за ликвидацију, а сад одједном заједно са њима на истом списку. Мало ми је то чудно, морате признати и ви да није сасвим јасно.

Шта су они спремали то је сада друго питање. МУП саопштава да су имали у плану ликвидацију већег броја људи, међу њима и мене. Ја се мало чудим, знате, шта ће моје име међу „угледним“ именима као што су Зоран Ђинђић, Чедомир Јовановић или Јовица Станишић. Не знам каква би ту могла веза да буде. Али, у сваком случају, ја размишљам поново ко је дао налог пре годину и по дана да се од Српске радикалне странке отме блиндирани џип и да се разоружа обезбеђење Српске радикалне странке. Ја сам још тада говорио да се спрема моје убиство. Зашто до њега ни до данас није дошло вероватно сплетом разноразних околности, можда и Божијом вољом. Али питање је сада да ли ће судска истрага моћи то све до краја да испита. Јер та снажна криминална група, тај савез три велика криминална ганга има упориште и у власти и у Србији и у Црној Гори, можда много више у Црној Гори него у Србији.

Видите ми смо утврдили да је Иван Делић убио министра одбране Павла Булатовића, летос је покушан атентат на Ивана Делића да се уклони траг. Он је једини до кога смо дошли као до непосредног извршиоца. Они који су му дали налог, који су му платили, наредили су Делићеву ликвидацију и Делићева глава је и даље у торби.

Видели сте да се тамо спремају и разни бомбашки напади и већ два пута они који су припремали експлозив погинули су од сопственог експлозива. То је овај Иван, да ли се Иван Шурина звао из Будве и Иван Контић који је погинуо у Београду док је намештао експлозив под туђи аутомобил. Проблем је ту што су људи из власти често прибегавали контактима са криминалним подземљем да би за њих обављали неке приватне послове. И део политичара је на тај начин компромитован, мафија их држи у шакама.

Због тога сам оптерећен сумњом да и овога пута то не буде - тресла се гора, родио се миш. Али ако се полицијска акција настави овим темпом Српска радикална странка ће је подржати, јер нама је циљ да се све убице нађу иза решетака, да се разбије мафија. Не можемо ми апсолутно уништити сав криминал, али бар би могли да уништимо мафију, а надам се да ће ова хапшења указати на спрегу тих криминалаца са одређеним политичким личностима.

Новинар: Са којим?

Спрега три највећа гангстерска клана

Др Шешељ: Знате, ја не могу сада да нагађам. Ја сам раније говорио о разним појавама и разним чињеницама. Ја сам раније највише указивао на сурчински мафијашки клан и на везу политичара са тим кланом. За ова три клана мало ми је теже да изнесем неке конкретне чињенице, али очигледно је реч о три клана. Станко Суботић Цане Жабац, знате све његове везе са политичарима, знате све његове ве-

зе са државним факторима. Жељко Максимовић Мака са разгранатим везама у Црној Гори, од Белог Распоповића па надаље, треба испитати какве су његове везе са Вукашином Марашом. Треба видети колико је он убистава починио у Црној Гори, Горана Жугића, Белог Распоповића и тако даље. И овде имате мафијашки гангстерски клан Жељка Ражнатовића Аркана.

Е сада, две ствари су се синоћ десиле. Дозволите да ни ја нисам увек у стању да све те информације благовремено прибавим и не бих желео унапред да говорим, али ово је нешто крупно што до сада нисмо имали. Како ће се то даље развијати остаје да се види. У сваком случају ја сам задовољан што је једна овако велика мафијашка, гангстерска група у затвору, али бих желео да се и тај судски поступак изведе до краја. Али онда треба почистити и судове. Имамо Радета Терзића окружног јавног тужиоца који је повезан са мафијом и који је с мафијом учествовао у лансирању разних дезинформација, неистина, лажи и тако даље. И ја сам некада био жртва тог његовог лансирања. Имате једног истражног судију који је пустио човека код кога је нађен арсенал наоружања. Хајде да га је пустио да је нађен пиштољ без дозволе, па да га је пустио да се брани са слободе. То бих разумео. Али нашли му зоље, нашли му аутоматско оружје и пустили га да се брани са слободе, где то може. Нема те земље у свету где би се тај човек нашао на слободи одмах после саслушања код истражног судије. Ја вас оправдано питам, можда је ово само део наоружања које је полиција нашла, да видимо где још постоје ти арсенали оружја.

И крајње је време да се све те криминалне банде нађу иза решетака. И сурчинска мафијашка банда, и аркановци и људи Цанета Жапца и они који припадају Жељку Максимовићу Маки. Спрега између ова три ганга је евидентна, очигледна. Какве су њихове везе са мафијашким кланом из Сурчина, ја још не знам. Могуће да је ту дошло и до неког обрачуна судећи по извештајима да је покушано убиство Љубише Бухе Чумета и тако даље. А видите и ова сведочења Бухине супруге су веома упечатљива, и по свој прилици су заснована на истинитим чињеницама.

Новинар: С ким сте данас имали суђење?

Др Шешел: Данас је требало да буде рочиште у Четвртог општинском суду поводом неких 7, 8 тужби Станка Су-

ботића Цанета Жапца против мене. Ево ја непрекидно долазим и данас сам донео податке о убиству једног полицајца из Уба које је организовао Станко Суботић Цане Жабац, донео сам и део судског списка, али Цанета Жапца нема. Кажу непознат на адреси у Женеви, непознат на адреси у Кнеза Милоша, непознат у Убу. Данас сам поставио питање - Има ли икакве гаранције да је Цане Жабац уопште жив? Ко то мене тужи? Неки фантом, неки злодуч, шта је то?

Лимар био близак Аркану

Новинар: Кажите ми, овај Лимар, да ли је то надимак?

Др Шешел: Да, он има надимак Лимар у гангстерским круговима и он је веома близак био Жељку Ражнатовићу Аркану, припада његовом гангстерском клану. Да вам искрено кажем за Николу Маљковића сам синоћ први пут чуо. Очигледно је реч о оперативцу, извршиоцу, о убици. Мозак је Жељко Максимовић Мака, а овај је само ликвидатор, онај који пуца, који држи прст на обарачу. Не верујем да је неко крупнијег формата, вероватно је добар стрелац. И за Ивана Делића се није знало док нисмо окончали рад Анкетног одбора Савезне скупштине и он је био само убица, голи убица, човек који добро рукује оружјем, који зна са велике даљине да убије човека. Тако вам је, претпостављам, и са Николом Маљковићем. Кључни шеф је Жељко Максимовић Мака који је пре неколико година убио двојицу полицајца, једног полицајца убио, једног ранио у Пионирском парку и прошао без икакве казне. То је било пре неких осам, девет година, не знам колико.

Новинар: 1995. године.

Др Шешел: 1995. године, пре седам година.

Новинар: Кажите ми, молим вас, да ли знате у ком контексту се помињало име Војислава Коштунице?

„Откуд ја на том списку“

Др Шешел: Па, није се ваљда помињао Коштуница, ја нисам видео. Коштуница се помиње у писму Љиљане Бухе, тамо се помиње моје и Коштуничино име. А овде су рекли да су спремале ликвидације Зорана Ђинђића, Чедомира Јовановића, Јовце Станишића и моја. Е сада мене интересују критеријуми по којима су они сачињавали тај списак за ликвидацију. Ја сад размишљам целу ноћ шта је заједничко мени и Зорану Ђинђићу, Чедомиру Јовановићу и Јовици Станишићу да се нађемо на истом списку за ликвидацију. Е то је оно што ја још не могу да схватим.

Новинар: Зашто?

Др Шешел: Па не могу, не знам шта је то нама заједничко. Ако су они на списку за ликвидацију зашто бих ја био на том списку? Ако сам ја на том списку зашто су они? Они су отели блиндирани цип власништво Српске радикалне странке противустановно, противзаконито, својинско право је наше чисто и неприкосновено и они су отели оружје са дозволама за оружје члановима Српске радикалне странке. И то такође противзаконито без адекватних решења са образложењима. Они су дакле, мене спремали за ликвидацију, а сад одједном заједно са њима на истом списку. Мало ми је то чудно, морате признати и ви да није сасвим јасно.

Новинар: Ко је хтео вашу ликвидацију?

Др Шешел: Власт која је отела странци блиндирани цип и која је разоружала обезбеђење Српске радикалне странке. Да ли су они хтели да буду извршиоци, или су само хтели да ме припреме да будем потпуно незаштитен када дође до ликвидације. Можда су чули да ми неко спрема ликвидацију, па да му олакшају посао. Само, много је овде питања без одговора, много непознаница.

Хашки трибунал нема никакве доказе,
у паници позива сваког ко је спреман лажно да сведочи

ЛАЖНИ СВЕДОЦИ

Српска радикална странка имала велики број добровољаца који су били у регуларним саставима
 • Самоникле банде нису имале везе са регуларним снагама српске војске и полиције • Изјаве у којима се страствени актери жестоког политичког сукоба надмећу у међусобном оптуживању никада не могу бити средство утврђивања истине • Неки медији, као што је лист „Време“, само су пуко средство у рукама западних обавештајних служби

И после срамног усвајања неуставног Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, и неуморног додворавања досовске власти Западу, уцене и условљавања су се наставила и чак интензивирала, супротно ономе што је актуелна власт тврдила. Политика апсолутног попуштања не може да оствари позитивне ефекте, она једино може да води уништењу српског народа, још су раније упозоравале многе угледне и утицајне личности у нашој земљи.

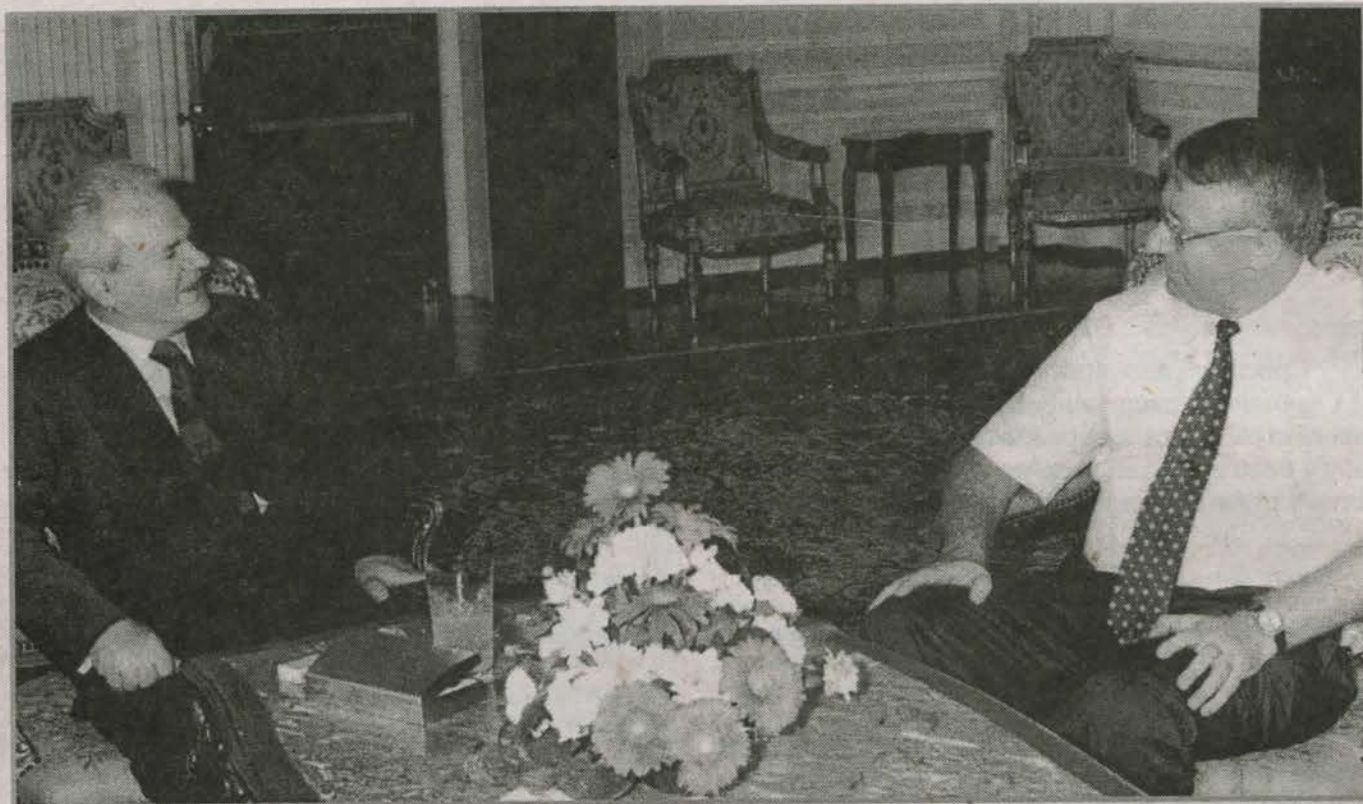
Апсурдност постојања Хашког суда у правном смислу све је очигледнија, као што је све очигледнији и његов превасходно политички карактер и његова једина сврха – суђење српском народу. Готово фарсычно делује појављивање разноразних сведока који говоре о нечему што су чули из пете руке, чије се сведочење своди на рекла – казала. У ту категорију спадају и новинари листа „Време“ Анастасијевић и Дуловић, који су се појавили као сведоци, не зато што заиста имају сазнања о чињеницама које би могле да буду релевантне, већ из простог разлога што већ дуго раде за западне

обавештајне службе, па се помислило да би њихово сведочење зачињено неким измишљеним подацима могло бити корисно за подизање још које оптужнице. Тужилац је посебно инсистирао да се штогод „прикачи“ Војиславу Шешељу, али сведочења ове двојице новинара, на крају су испала крајње смешна. Део Дуловићевог сведочења био је затворен за јавност, вероватно када је већ свима постало јасно да је Анастасијевићево сведочење које се базирало на цитирању изјава које је Шешељ давао новинарима потпуно неупотребљиво, па је онда требало нешто оставити недореченим не би ли се помослило да Дуловић располаже некаквим наводним сазнања.

Шешељ и Милошевић први пут разговарали 1992.

Тврдње које су се чуле у хашкој судници да је Шешељ заједно са Милошевићем ковао планове о освајању територија, оповргнуте су једним податком – да је др Шешељ са Милошевићем први пут разговарао у мају 1992. године.

„Први сусрет са Милошевићем имао сам у мају 1992. код њега у кабинету, први мој разговор са њим. И тај је разговор у целости био посвећен савезним изборима,“ истакао је др Шешел на конференцији за новинаре одржаној 17. октобра. „Ви знате, после 1993, 1994, и 1995. дошло је до жестоког пропагандног рата између Српске радикалне странке и Социјалистичке партије Србије. У том рату и они су против мене лансирали шта год им је падало на памет, и да сам заклао жену Слободана Јовића и да сам убио овога и да сам убио онога. У том парирању и ми смо потезали најтежу артиљерију, ко је имао бујнију машту тај је кретао са тежим аргументом, поготову између два затвора. Ви знате, ја одем у затвор, после четири месеца излазим и на затворској капији држим још оштрији говор против власт, против Милошевића. Тако је било, и многи међу вама се тога сећају, али то не може бити доказ на суду. Доказ на суду може бити само оно што је утемељено на чињеницама,“ нагласио је председник Српске радикалне странке.

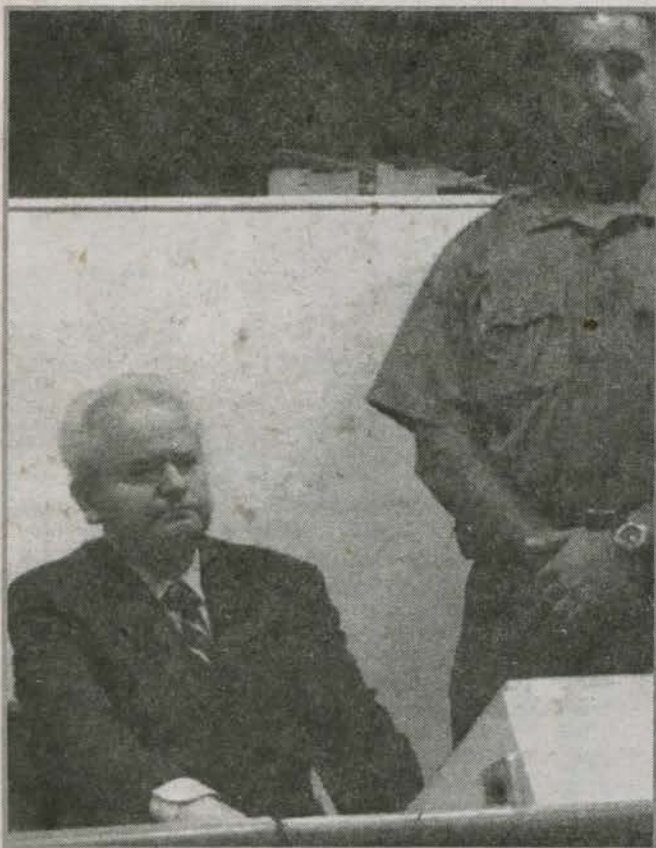
Шешел је указао да су чињенице такве да је Српска радикална странка имала велики број добровољаца. „Њих је било око 10.000. Из пропагандних разлога, ми смо преувеличавали на тридесетак хиљада, и то је тачно, али су сви наши добровољци били у регуларним саставима. Прва група добровољаца, била је у Територијалној одбрани Борова села и она је учествовала у бици 2. маја у Борову селу. Кад су хрватски полицијци напали село изненада. Аутобусима су дошли и убили већ у старту ненаоружаног Војислава Милића из неког села из околине Ваљева. После тога када су се наши људи и добровољци и мештани дочепали оружја, Хрвати су до ногу потучени, и ту их је изгинуло више од тридесет. Међутим, представили су да их је изгинуло само 16 јер је толико погинулих било хрватских држављана, остали су били страни плаћеници, махом Курди и неки други. Налазили су код њих старе немачке марке још из Хитлеровог времена, Павелићеве куне, јер ти јадни, неписмени људи нису знали, а тако су им Хрвати који су их ангажовали давали плате да

се за њих боре. И они тако изгину, негде га сахране, закопају ко зна где и нестане човек. Тим средствима су се служили,“ објашњава Шешел.

Дуловић крао документе из судских списа

Поводом случаја Јована Дуловића, лидер српских радикала истиче да је Дуловић био новинар „Експред политике“ и да је својевремено избачен из овог листа јер је крао из судских списа документе и користио у некој својој рубрици. „Искористи непажњу судије и украде му део списа и однесе из суда. Реч је о таквом човеку о коме имам најупечатљивије сведочење његовог брата, амбасадора Дуловића. Он је био дуго година амбасадор у Либану. Кад сам први пут био у Ираку, у фебруару 2001. године, по повратку из Ирака у Дамаску сам се срео са амбасадором Дуловићем који је специјално дошао из Бејрута да се сусретне са мном. Он ми се највише жалио на свог брата Јована, зато што је издајник, зато што пише у антисрпским новинама, што води изразито антисрпску политику, учествује у антисрпским ратовима свих српских непријатеља. То је била исповест амбасадора Дуловића пред десетак људи. Ту су били сви чланови делегације Српске радикалне странке, један арапски новинар и публициста, наш пријатељ који често путује са нама и као преводилац и био је тадашњи генерални конзул Југославије у Дамаску.

У свему овоме што се дешава искрсао је кључни, крнски документ за нашу ранију тезу да су неки медији пуко средство у рукама западних обавештајних служби. То је сигурно лист „Време“. Има их још, али ми смо то још пре десет година говорили. То је истина и ви видите сада колико је тамо шпијуна и чиме су се све служили и како сада служе. Прича Дуловић како је кроз полузатворена врата слушао мој разговор са официрима ЈНА у Вуковару. И он сада интерпретира шта сам ја рекао у том разговору. Заправо и оно што интерпретира у суштини је тачно, али се онда дода понешто што би могло да води на другу страну.

Добровољци Српске радикалне странке били најдисциплинованији

Ви се сећате тих ратних збивања, погодова ваше старије колеге, пијан добровољац Српске радикалне странке био је незамислив на било ком фронту. Српске добровољце из Српске радикалне странке свуда су хвалили локални Срби као најдисциплинованије и најхрабрије, због тога смо ми увек добро пролазили на изборима и у Републици Српској и у Републици Српској Крајини јер су нас људи ценили зато што наши добровољци нису пљачкали, нису убијали, нису отимали, нису се раскалашно понашали и због тога смо ми поносни на наше добровољце. Још ниједно име добровољца Српске радикалне странке није поменуто у контексту неког конкретног ратног злочина. То што ће покушати мени неко да приписује те самоникле банде, „Жуте осе“, „Беле орлове“, и слично, то су глупости. Самониклих банди је било, ви знате, и „Жуте осе“ су разоружане код Зворника и суђено је двојици припадника и тако даље. Можда је то требало жешће радити, а можда је требало чвршћу дисциплину провести, то је сад друго питање. Али те самоникле банде нису имале везе са регуларним снагама српске војске или српске полиције,” објашњава др Војислав Шешељ.

Шешељево писмо Милошевићу

Поводом лажног сведочења двојице новинара, др Шешељ је упутио писмо Слободану Милошевићу:

Поштовани господине Милошевићу,

Запрепашћен сам лажним сведочењем двојице новинара листа „Време“, Дејана Анастасијевића и Јована Дуловића, који су се јавно експонирали као агенти западних обавештајних служби. Обојица се позивају на неке моје наводне изјаве пост фестум, евентуално дате у време жестоког про-

пагандног рата између Српске радикалне странке и Социјалистичке партије Србије, у интервалима између два моја одласка у затвор. Такве изјаве у којима се страствени актери жестоког политичког сукоба надмећу у међусобном оптуживању никада не могу бити средство утврђивања истине.

Господине Милошевићу, подсећам Вас да смо се Ви и ја први пут срели 27. фебруара 1992. године на седници Народне скупштине Србије и тада смо се само руковали. Уопште нисмо разговарали. Наш први разговор је био у мају 1992. и то о предстојећим савезним изборима. Никада нисмо разговарали о ратним операцијама, нити о слању добровољаца.

Српска радикална странка је све своје добровољце директно слала у јединицу ЈНА, зборно место је било у касарни Бубањ поток. Сви добровољци су били регуларна војска ЈНА и ратни стаж им је уписиван у војну књижицу. Мањи број добровољаца је био у саставу Територијалне одбране САО Славоније, Барање и Западног Срема, а касније у Војсци Републике Српске. Српска радикална странка никада није имала никакве паравојне формације.

Ја сам спреман, господине Милошевићу, да сведочим истинито о свим ратним збивањима и чуди ме што ме хапски тужилац сматра недоступним. Чим добијем званичан позив ја долазим.

Београд, 17. 10. 2002.

С поштовањем,
Војислав Шешељ

Поштовани господине Милошевићу,

Запрепашћен сам лажним сведочењем двојице новинара листа „Време“, Дејана Анастасијевића и Јована Дуловића, који су се јавно експонирали као агенти западних обавештајних служби. Обојица се позивају на неке моје наводне изјаве пост фестум, евентуално дате у време жестоког политичког сукоба између Српске радикалне странке и Социјалистичке партије Србије, у интервалима између два моја одласка у затвор. Такве изјаве у којима се страствени актери жестоког политичког сукоба надмећу у међусобном оптуживању никада не могу бити средство утврђивања истине.

Господине Милошевићу, подсећам Вас да смо се Ви и ја први пут срели 27. фебруара 1992. године на седници Народне скупштине Србије и тада смо се само руковали. Уопште нисмо разговарали. Наш први разговор је био у мају 1992. и то о предстојећим савезним изборима. Никада нисмо разговарали о ратним операцијама, нити о слању добровољаца.

Српска радикална странка је све своје добровољце директно слала у јединицу ЈНА, зборно место је било у касарни Бубањ-поток. Сви добровољци су били регуларна војска ЈНА и ратни стаж им је уписиван у војну књижицу. Мањи број добровољаца је био у саставу Територијалне одбране САО Славоније, Барање и Западног Срема, а касније у Војсци Републике Српске. Српска радикална странка никада није имала никакве паравојне формације.

Ја сам спреман, господине Милошевићу, да сведочим истинито о свим ратним збивањима и чуди ме што ме хапски тужилац сматра недоступним. Чим добијем званичан позив ја долазим.

Београд, 17. 10. 2002.

Војислав Шешељ

Још ниједно име добровољца Српске радикалне странке није поменуто у контексту неког конкретнoг ратног злочина. То што ће покушати мени неко да приписује те самоникле банде, „Жуте осе“, „Беле орлове“, и слично, то су глупости. Самониклих банди је било, ви знате, и „Жуте осе“ су разоружане код Зворника и суђено је двојници припадника и тако даље. Можда је то требало жешће радити, а можда је требало чвршћу дисциплину провести, то је сад друго питање. Али те самоникле банде нису имале везе са регуларним снагама српске војске или српске полиције,” објашњава др Војислав Шешељ.

Раде Лесковац – криминалац у улози сведока

Један из горе категорије лажних сведока који би требало да се појави у хашкој судници да би оклеветао Војислава Шешеља је и Раде Лесковац, наводно борац за одбрану Срба у Хрватској, а заправо нови хрватски тајкун који се обогатио на несрећи свог народа.

Лесковац је 1990. године као „бизнисмен“ живео у Осијеку. Када је на власт дошла ХДЗ, он покушава на све начине да се задржи и опстане на тим просторима. Он је једини Србин који је ХДЗ –у дао новчани прилог у износу од 3000 немачких марака, међутим, то није било довољно па је као и већина Срба морао са породицом да напусти Осијек. Стање у Осијеку било је веома тешко. Бранимир Главаш, лидер нове власти почео је да прогони са посла руководеће кадрове у полицији и јавним службама и то пре званичне промене власти. Разоружао је једну патролу полиције, а нешто касније наредио убиство начелника осијечке полиције Рајха Кира, и то зато што се радило о часном и професионалном полицајцу. За ово до данас нико није позван на кривичну одговорност.

У новоформираној власти Срба на просторима Источне Славоније, Барање и Западног Срема, Лесковац је водио ресор информисања. У то време развијао се са делом руководства СДС и образује Српску радикалну странку Републике Српске Крајине и постаје њен председник. Међутим, он све време ради против лидера странке Војислава Шешеља, оспорава га, и без сагласности централе у Београду окупља у Славонији и Барањи добровољце које, као добровољце Српске радикалне странке одводи на Личко ратиште.

Лесковац користи углед Српске радикалне странке у српској дијаспори, добија велике количине хуманитарне помоћи у новцу и роби, али већи део оставља за себе, и на тај начин почиње да се богати. Оснива у Вуковару предузеће „Радикал-комерц“, наводно за потребе странке, а заправо већину прихода задржава за себе. Тако је, на пример, наводно за странку добио два путничка аутомобила, марке „Мерцедес“ који су нестали, а он је пријавио да су украдени у Србији.

Лесковац је у Скупштини РСК имао одређени број посланика што му је омогућило да 1994. заузме добре позиције у Влади и код председника Мартића, које је обилато користио. Подршку коју је дао Влади искористио је да створи добре односе у деловима Војске РСК и Специјалној јединици полиције у Книну, посебно са њеним командантом Крстом Жарковићем, који се доводи у везу са Хашким трибуналом, посебно са истражитељима тужилаштва. Као једну од привилегија веома често користи војно-полицијски хеликоптер, а угледни пилот Лека често га посећује и постаје његов пријатељ.

Раде Лесковац на лични захтев остварује везу са појединим припадницима Службе државне безбедности Републике Србије. Међутим, та веза остаје у приватним оквирима јер он тада није имао својство сарадника. Државна безбедност једноставно није била заинтересована за податке које је Лесковац био спреман да да о Војиславу Шешељу и догађајима у врху Српске радикалне странке.

У току 1994. године Српска радикална странка је освојила власт у Вуковару и тада су на кључна места постављени Вукчевић за председника Скупштине општине, и Косић за председника Извршног савета Скупштине. Све одлуке градских органа доносе се у режији Радета Лесковца и долази до бројних злоупотреба положаја зарад личног користољубља. У то време Лесковац за наводне потребе странке и фирме узурпира у центру Вуковара једну велику пословну зграду коју адаптира. Ту зграду без правног основа још увек држи у поседу. То му је, заправо, награда Владе Републике Хрватске за допринос у процесу мирне реинтеграције тог подручја у састав Републике Хрватске. Овакво понашање Радета Лесковца није прошло незапажено, наишло је на осуду јавности, због чега је на неформалан начин смењена власт и на чело града је дошао Славко Докмановић.

Током те године Лесковац се кандидовао за председника Републике Српске Крајине и освојио је 9.000 гласова и четврто место. После тога ступио је у савез са новоформираном странком „Никола Пашић“, и са њеним представником Гламочанином договара смену Војислава Шешеља са места председника Српске радикалне странке, тврдећи да ће бити именован на место ми-

нистра спољних послова пошто има развијене везе у иностранству.

Када је потписан Ердутско – загребачки споразум, Лесковац се није укључио у политичке или друге структуре успостављене на основу Резолуције 1037 Савета безбедности Уједињених нација, већ остаје по страни, што није било случајно. Његово касније понашање јасно је показало да је тај поступак био смишљен и према саветима „стручних“ лица.

Према одредбама Резолуције 1037 требало је у предвиђеном року извршити демилитаризацију области. На том простору су тада деловале респективне војно-полицијске снаге и добровољачке јединице. За разоружање и демобилизацију припадника Славонско – барањског корпуса био је задужен генерал Душан Лончар, пуковник Слободан Антонић и други.

Команда корпуса одлучила је да се за извесно време организује на одрђени начин како би уз полицију и корпус могао да штити од могуће редарствене акције хрватских снага која је објективно процењивана. Команда корпуса је свој возни парк, посебно теренска и путничка возила регистровала код СУП-а Вуковар на име појединих својих припадника. Регистрација је извршена као поверљив поступак са ознаком војне тајне. Требало је да они који су добили возила извршавају безбедносне задатке у области и да их касније врате да би била продата, а средства подељена ратним војним инвалидима и породицама палих бораца. Тада је на име Радета Лесковца регистрован путнички аутомобил „венто“ и

један цип веће материјалне вредности. Није јасно да ли је Лесковац ова возила стварно требало да користи у безбедносне сврхе за заштиту Срба, или се радило о његовим личним возилима која су крадена у иностранству, па је на овај начин избегао царину и порезе.

Државна безбедност штити Лесковца

Раде Лесковац је одмах успоставио присне контакте са припадницима специјалне службе Прелазног администратора Жака-Пола Клајна. Прилично хаотично стање користи за кријумчарење робе из Србије, посебно цигарета и кафе, и због тога окупља око себе људе с криминалним досијеима. За обављање ових својих послова Лесковац у почетку нема проблема са граничним посматрачима, припадницима мисије УНТАЕС који су били у саставу посебне безбедносне јединице Жака Клајна.

Врбовањем и на друге начине успева да избегне евидентирање робе на улазу у област, и тако избегава плаћање царине и пореза. Кријумчарењем се, наравно, није бавио само Лесковац него и многи други. Да би се ова врста криминала спречила на гранични прелаз у Ердуту постављају се припадници Специјалне јединице који су сматрани најпрофесионалнијим и најодговорнијим делом милиције, а касније Прелазне полиције. Покојни припадник полиције Машић омогућавао је да се роба Радета Лесковца пропусти на граници, међутим откривен је и отпуштен из службе. Машић касније приступа другој криминалној групи која се такође бави илегалним увозом робе у област.

Машићева група је у јуну 1997. године наоружана упала у просторије Лесковца и тражила поделу „прихода“. Интересантно је да се Лесковац за заштиту одмах обраћа за помоћ Служби државне безбедности Републике Србије путем поменутог „Леке“. СДБ му обећава помоћ и подршку. Припадници ове Службе, колегијалним везама од начелника полиције траже да се Лесковац заштити и он добија потпуну заштиту уз упозорење да престане са активностима која представљају кривична дела и прекршаје. Неколико дана касније на вуковарској пијаци, бивши припадник полиције Машић убијен је са више метака испалих из аутоматске пушке. Његов убица је идентификован, али није пронађен и притворен. Једна од верзија Машићеве ликвидације у кривичном спису је да је његово убиство наручио и платио управо Лесковац. Коначно разрешење случаја није било могуће јер је већ 1. јула исте године полиција прешла под надлежност МУП-а Хрватске.

Лесковац – сарадник Службе за заштиту уставног поретка Хрватске

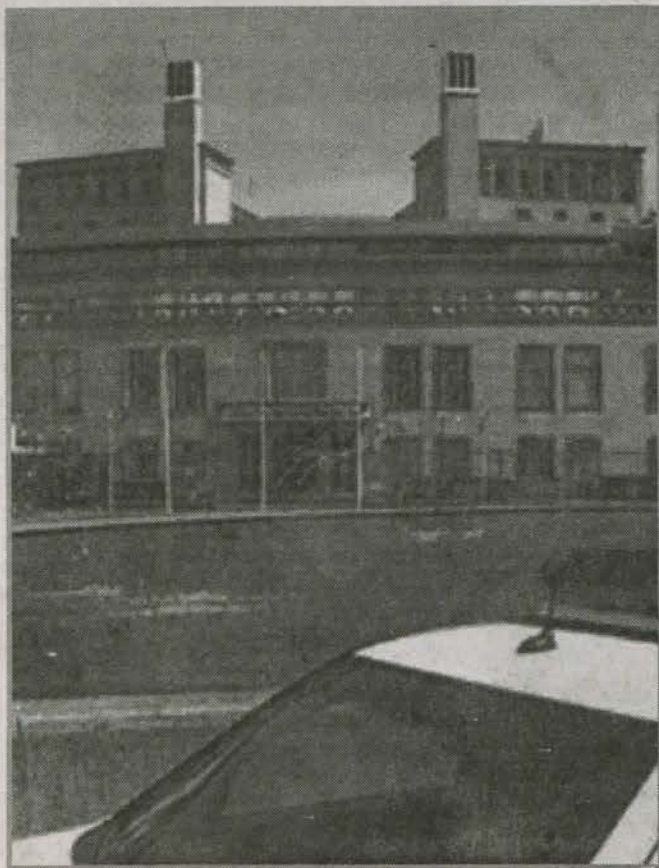
Лесковац 1997. године постаје сарадник Службе за заштиту уставног поретка Републике Хрватске. Ову чињеницу хрватски полицајци у саставу Прелазне полиције одмах саопштавају руководству Прелазне полиције где су доминирали Срби. Приликом једног контакта са припадницима хрватске службе у Осијеку, напозната лица знатно су оштетила Лесковчев цип док је он са припадницима МУП-а водио разговор. Поправку возила обавили су припадници хрватске службе који су га држали на вези и то на терет буџета.

Лесковац издао Докмановића

Спорна је улога Радета Лесковца и поводом доласка Славка Докмановића у Вуковар. Лесковац је у неком ранијем периоду био Докмановићев добар пријатељ. Докмановић је, иначе, био један од организатора да се у Вуковару 1994. године смени власт Српске радикалне странке. Такође је познато, а то могу да потврде чланови породице покојног Докмановића да је Лесковац водио са њим телефонске разговоре, а тема тих разговора је била евентуални долазак Докмановића у главну управу УНТАЕС-а. Чињеница је, такође, да је Докмановић уз гаранције и наивно веровање, у пратњи свог пријатеља Милана Кнежевића дошао у област, и да је одмах по преласку границе био лишен слободе и истог дана транспортован у Хаг, где је наводно извршио самоубиство.

Одвођење Докмановића у Хаг довело је у питање целу мисију УНТАЕС. Наиме, начелник полиције је био једини овлашћен да изда или изврши налог да се неко лице лиши слободе, а војни органи УНТАЕС-а могли су то учинити само до доласка на лице места Прелазне полиције. Жак Клајн је тада уверавао руководство Прелазне полиције да је то са Докмановићем спроведено без његовог знања и дао је гаранције да се такав случај неће поновити. И поред свих обећања постојала је спремност код руководства Прелазне полиције на напусти полицију и област, што би практично значило крај мисије УНТАЕС-а.

Стање у Прелазној полицији и у области стабилизовало се тек када је Слободан Милошевић, тада председник Југославије примио на разговор начелника полиције Петра Ђукића и сугерисао му да заврши мандат у полицији. Милошевић је тада истакао да му је циљ да Срби не напуштају област под управом УНТАЕС-а. То значи да су потпуно неосноване тврдње неких српских лидера из Хрватске да је Милошевић имао намеру да тргује.

Раде Лесковац је за допринос дат Хрватској задржао противправно запоседнуту зграду у центру Вуковара, односно добио је прећутно одобрење УНТАЕС-а и хрватских власти. У тој згради данас се налази његово предузеће ДДО за трговину – Лесковац, седиште Странке подунавских Срба и други простори које он користи за своје намене. Испод испаног назива фирме на месинганој плочи стоји изгравирани натпис – За сва ова времена Раде Лесковац.

Странку подунавских Срба Лесковац је основао у режији Шекса и других лидера ХДЗ-а. Циљ оснивања ове странке био је да се разбије и разједини српско бирачко тело на простору Славоније, Барање и Западног Срема. Као носилац листе учествовао је последњим изборима за Заступнички дом Сабора Републике Хрватске. Његова странка добила је на тим изборима 87 гласова што јасно показује какав је углед Радета Лесковца.

У пролеће 1998. године од Владе Хрватске, Министарства за обнову, Лесковац је добио материјалну помоћ за развој агара, мада је његова фирма регистрована за област трговине, а не пољопривреде. Добио је 300.000 немачких марка и тиме кредитирао код сељака производњу соје, а коначан исход у материјалном смислу био је веома неповољан и негативан за његове такозване кооперанте.

Лесковац се обогатио на криминалу

Током рата и током мировног процеса у области, Лесковац је, бавећи се криминалом, прибавио огромна средства и постао један од богатијих људи на тим просторима. Након смене Клајна, на дужност прелазног администратора дошао је Вилијем Вокер, а Лесковац је добио још већу слободу у нелегалној и недозвољеној трговини. Вокер је подржавао и толерисао све облике криминалитета уколико се штета манифестовала у Србији – шверц цигарета, нелегалан транспорт сточног подмлатка из Србије у Хрватску, нелегалан превоз огромних количина кафе из Хрватске у Савезну Републику Југославију, итд. Многи сарадници и пријатељи Радета Лесковца, када се стање нормализовало у области, напустили су те просторе, неки су се преселили у Србију, а неки у прекоокеанске земље.

Лесковац је у Боботи за своје потребе купио једну од најрепрезентативнијих кућа, у којој је привремено живео Клајн. Такође је користећи несрећу појединих сељака који су морали да напусте област из страха да ће бити кривично гоњени од хрватских власти, у бесцење откупио преко 50 катастарских јутара најплодније земље. Саградио је и пустио у рад велику фарму музних крава у којој се процес производње одвија по најсавременијим европским стандардима.

У више наврата Лесковац се, због своје ароганције, вербално и физички сукобљавао са Србима у Вуковару и Борову Селу, и при том је увек рачунао на заштиту Хрватске којој је у више наврата истицао своју политичку лојалност. Лесковац, иначе, жестоко критикује и осуђује Србе за све ратне догађаје на просторима бивше Југославије.

Његова прошлост позната је хрватским бојовницима, па је дошао у сукоб и са неким од њих. После тих сукоба, МУП Републике Хрватске организовао му је обезбеђење од припадника специјалне полиције, како на месту рада, у поменутој згради у центру Вуковара, тако и обезбеђењем породичне куће у Боботи.

Лесковац је у више наврата преко одређених познатика и писменим путем покушавао да оствари везу и сарадњу са носиоцима власти у Србији и Југославији. У више наврата писмено се обраћао председнику Југославије Војиславу Коштуници и тражио пријем. Успео је да оствари везу са министром правде Републике Србије Владаном Батићем.

Демократска странка Србије отпустила уредника
Телевизије Смедерево брутално кршећи Устав и закон

ОТКАЗ ЗБОГ ГОСТОВАЊА ДР ШЕШЕЉА

Главни и одговорни уредник Телевизије Смедерево Милан Благојевић добио отказ на основу противзаконитог решења због емисије у којој је гостовао др Војислав Шешељ која је била уредно и по процедури заказана • Др Шешељ прозвао Војислава Коштуницу да се изјасни по овом питању — како његова партија и власт коју држи његова партија у Смедереву може да стоји иза оваквих незаконитих аката

На ванредној конференцији Српске радикалне странке, одржаној у среду 16. октобра 2002. године, председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ новинарима је саопштио следеће:

«Даме и господа, ово је ванредна конференција за штампу Српске радикалне странке коју смо заказали због невероватног догађаја који се десио у Смедереву. У четвртак, 10. октобра, гостовао сам на локалној телевизији Смедерево, у емисији коју је водио главни и одговорни уредник, господин Милан Благојевић, који је данас гост на нашој конференцији за штампу. Емисија је заказана два дана раније, ја сам у неколико наврата гостовао на смедеревској телевизији, више пута, и моји страначки сарадници, никад није било никаквих проблема.

Када сам дошао у Смедерево чуо сам се одмах са главним и одговорним уредником, господином Благојевићем, и директором Телевизије Смедерево, Владиславом Новаковићем. Тад су ми саопштили да имају проблема са локалном влашћу због мог гостовања на њиховој телевизији и ја сам им ставио до знања да разумем у каквој се ситуацији налазе и да могу да прихватим сваку њихову одлуку. Господин Благојевић је инсистирао да се емисија одржи како је заказана, с обзиром да је његово право као главног и одговорног уредника да планира програмску шему смедеревске телевизије а да је било и те како разлога и да се са мном разговара у склопу предизборне кампање за други изборни круг, руководећи се принципом објективности, да се чују сви политички фактори, да свако изрази сопствено мишљење.

Они су тог дана имали у програму и емисију кандидата Војислава Коштунице и гостовање председника Народне демократске странке, Слободана Вукановића, што је, такође, било у сврху потпоре Коштуничине кандидатуре. Дешавале су се неке немиле сцене док је емисија трајала, народни посланик Демократске странке Србије из Смедерева је дошао у телевизију, направио проблем због мог гостовања, али најгоре се десило већ сутрадан. Милан Благојевић, главни и одговорни уредник Телевизије Смедерево, који је већ десет месеци члан Демократске странке Србије, добио је отказ, отказан му је Уговор о раду. И ви видите из овог документа да радни однос престаје истог дана кад је решење донето, да уопште нема ни поуке о правном леку, што је апсолутно противзаконито, решење ступа на снагу даном уручења, апсолутно противзаконито, а у образложењу се каже да је главни и одговорни уредник, Милан Благојевић, само-

иницијативно и без одобрења, уговорио и омогућио реализацију емисије чији је гост био др Војислав Шешељ. Како је Благојевић благовремено био упозорен да је термин у ком је гостовање реализовано, унапред закупљен за програм другачије садржине, о шта се оглушио, угрозио пословну политику куће и директно прекорачио своја овлашћења, овим је учинио тешку повреду радне дужности.

Поред овог решења, ви сте добили копију изјаве шефа рачуноводства Телевизије Смедерево, Драгане Здравковић,

KLJAVNA

Na osnovu programske kosuljice od četvrtka, 10.10.2002.god.termin u 20 sati i 5 minuta nije bio zakupljen, kao ni finansijskim instrumentom obezbeđe, niti je unapred bio zakupljen.

SEF RACUNOVODSTVA

d. Zuparović

која каже: „На основу програмске кошулице од четвртка, 10. октобра, термин у 20.05 није био закупљен као ни финансијским инструментом обезбеђен, нити је унапред био закупљен“. Термин је био потпуно слободан и у том термину је заказано моје гостовање. Дакле, образложење је потпуно лажно. Моје гостовање није угрозило ничији туђи, евентуално, закупљен термин. Апсолутно га није угрозило. Проблематично је, дакле, само моје гостовање.

У Смедереву је на власти Демократска странка Србије. Директор телевизије је, такође, активиста Демократске странке Србије. Овакав случај флагрантног кршења грађанских слобода и права, и овакав случај флагрантног кршења слобода јавног информисања ретко се може забележити и у нашој пракси у којој смо навикли на разноврзне незаконите радње, медијске блокаде, прогоне итд. По овом питању, ми захтевамо да се лично изјасни Војислав Коштуница, као председник Демократске странке Србије и председник Савезне републике Југославије - како његова партија и власт коју држи његова партија у Смедереву, може да стоји иза оваквих, незаконитих аката? Кад овако поступају према својим члановима, коју су у неком тренутку, можда, непослушни, или који нису спремни да се одрекну свог професионалног морала, своје части и достојанства, зарад неких ситуација политичких или квази-политичких интереса, намеће се питање какву то они медијску слику Србији намењују уколико преузму власт у целој Србији.

Ви знате колико ми имамо примедби на садашње стање у медијима, поготово у медијима под режимском контролом, а поготово ако овакве ствари будемо толерисали какво ће то стање бити у будућности. Ми захтевамо да се одмах Војислав Коштуница о овоме изјасни. Да ли он стоји иза оваквих поступака локалног огранка своје странке, ако можда не стоји, да одмах интервенише да се ова незаконита решења хитно повуку, анулирају, и да престане прогон Милана Благојевића, због тога што је професионално, у складу са Уставом и законом и Статутом Телевизије Смедерево, остваривао своју функцију главног и одговорног уредника. Претпостављам да господин Благојевић жели, такође, да вам се обрати са неколико речи, и онда ћемо бити спремни и да одговоримо на ваша питања.

Решење о отказу монтирано

Милан Благојевић: Добар дан, даме и господо, поштовање колеге новинари. Ја морам, заиста, пре свега, пре него

што вам кажем неке додатне информације у вези са овим случајем, чији сам директни објекат, да се захвалим, пре свега, господину др Војиславу Шешељу, председнику Српске радикалне странке што је смогао снаге да брани интегритет новинарске професије, непристрасно обавештавање јавности у једној врућој политичкој ситуацији каква је ова у Србији. Све што је др Шешељ рекао је тачно али он, наравно, није могао да до краја сагледа позадину те ствари. И моја је дужност да вам то саопштим.

Значи, тај притисак је перманентан, притисак на уређивачку политику, и пошто сам ја, заиста, настојао да поштујем и новинарски кодекс и користио уставно право слободне јавне речи и пошто сам се залагао за став да своја политичка опредељења исказујем у демократском парламентарном духу на изборима, једноставно сам се, веома, трудио а и резултати показују, непристрасно уређивао програм у том политичком информативном сегменту, тако да је од 11 председничких кандидата било 8 уживо у Телевизији Смедерево.

Др Шешељ је веома јасно и концизно образложио, у ствари, позадину целе ове приче а она је усмерена на то да се, апсолутно, сваки професионални и морални интегритет новинарског уређивачког програма, новинарске позиције доведе у питање услед неких локалних политичких калкулација. Једноставно, то је велики атак на уређивачку политику и ја, просто, не могу да схватим тај гест ни са моралног, ни са професионалног, па чак ни са политичког становишта. Наиме, да је господин директор Новаковић проценио да је мој уређивачки потез да господин Шешељ гостује у програму, уређивачки промашај, он је имао на располагању одређене мере путем опомене, суспензије па чак и смене. Међу-

807
M. 10. 2002.

**JP TELEВИЗИЈА SMEDEREVO
SMEDEREVO**

Na osnovu člana 11 Ugovora o radu broj 556 od 1.VIII 2002. godine, sklopljenog između JP TV Smederevo i Blagojević F. Milana iz Smedereva, Goranska br. 80 donosim sledeće

РЕШЕЊЕ

1. Zaposlenom Milanu F. Blagojeviću na poslovima glavnog i odgovornog urednika, **OTKAZUJE** se Ugovor o radu broj 556 od 1.VIII 2002. godine.
2. Zaposlenom prestaje radni odnos dana 11.X 2002. godine.

OBRAZLOŽENJE

Glavni i odgovorni urednik Milan F. Blagojević samoinicijativno i bez odobrenja ugovorio je i omogućio realizaciju emisije čiji je gost bio dr. Vojslav Šešelj. Kako je Blagojević blagovremeno bio upozoren da je termin u kom je gostovanje realizovano unapred zakupljen za program drugačije sadržine, o šta se oglasilo, ugrozio je poslovnu politiku kuće i direktno prekoračio svoja ovlašćenja. Ovim je učinio tešku povredu radne dužnosti.

Rešenje na snagu stupa danom uručenja.

Direktor JP TV Smederevo
Novaković Vladica
B. Novaković

Dostaviti:
- zaposlenom
- arhivi

тим, сама аргументација која је овде наведена у образложењу, а и оно што је материјални доказ да је лажна, показује да је суштина сасвим друга. Једноставно, не би се смело тада рећи да је реч о уређивачком промашају, јер би се и о томе дало дискутовати и медијски и на сваки други начин.

Ја сам поносан и не сматрам се у том смислу жртвом, јер човек се осећа жртвом ако заиста мисли да спор неће добити до краја, а ја сам уверен да ћу овај спор добити, јер су право и правда на мојој страни. Дакле, највећа част за једног професионалца је у томе што је тај разговор био професионално непристрасан, што је био добро реализован и што је та емисија била гледана. Као уредник у Телевизији Смедерево, која покрива око три и по милиона аудиторијума, ја сам поносан са тим уређивачким потезом, и увек бих био спреман да у сличној ситуацији то поновим. Једноставно, предузећу сва правна средства која ми стоје на располагању, бићу веома упоран, јер овај случај показује да је, апсолутно, објективно, и у том смислу непристрасно новинарство, и истраживачко новинарство, заиста угрожено. У име демократије се сада раде такве ствари, не дозвољава се никакво независно, самостално и одговорно уређивање, и ево, ја сам добар пример за то шта се у медијском простору, нарочито у локалним медијима у Србији догађа.

Новинар: Ваш коментар на појављивање новинара као сведока у Хашком суду?

Др Војислав Шешељ: Знате шта, постоје новинари, нажалост, који би требало да јасно разграниче своју професију од шпијунске делатности. Не може се бити у исто време и новинар и шпијун. Или сте новинар или сте шпијун. Али да будете у исто време и једно и друго, то је немогуће. То само овако кратко, пошто сте већ поставили питање, а детаљније сутра на редовној конференцији, ако вас то буде сутра интересовало.

Новинар: А да ли може коментар на овај референдум у Ираку и да кажете да ли су представници ваше странке били тамо?

Др Војислав Шешељ: Рећи ћу вам само да је Маја Гојковић, потпредседник Централне отаџбинске управе, у својству међународног посматрача, била на референдуму у Багдаду а сутра на конференцији за штампу о томе опширније. Ми смо данас имали пријем за све амбасадоре арпских земаља, имали смо званичну аудијенцију наше посланичке групе у Савезној скупштини, нажалост, било је веома мало новинара а ниједна телевизија није била присутна.

Новинар: Извините, ви сте већ десет месеци члан Демократске странке Србије и нисте имали непријатности сем ове?

Одбрана принципа

Милан Благојевић: Да. Имао сам. Имао сам у више врата у мом досадашњем мандату. Дакле, пет месеци сам главни и одговорни уредник телевизије, имао сам из различитих побуда четири анонимна позива и претњи ликвидацијом, чак за текстове које никада нисам написао. С обзиром на укупну ситуацију у Телевизији Смедерево која ни у материјалном, ни у сваком другом погледу није сјајна, с обзиром да сам 15-16 сати дневно које сам тамо проводио, образован човек и специјалиста у послу, улагао да стање поправим, пратило ме је непрекидно то, укључујући и ту негативну климу, укључујући и то што се зове претња.

Новинар: Мени је то мало чудно, знам да се те ствари дешавају у Србији, али, просто, зар нисте могли то на неки други начин да изнесете осим на овај, на овој конференцији?

Милан Благојевић: Да. Да вам одмах дам одговор. Значи, дужан сам да то поновим. Ја сам изузетно захвалан, пре свега, господину др Шешељу и Српској радикалној странци, јер управо др Шешељ добро зна да се ми у неким погледима разликујемо, кад већ о томе морам да говорим, а ви очигледно на то циљате, на моје чланство у Српској радикалној странци. Значи, ја нисам члан Српске радикалне странке, и ја се залажем за једно друго државно уређење, али то није предмет ове конференције.

Хоћу да вам кажем да сам Српској радикалној странци и др Шешељу захвалан управо због тога што је омогућио да кажем истину у смислу одбране интегритета професије. Да наступим принципијелно и да браним ову професију која је унижена, осакаћена, у којој људи који то раде, апсолутно служе као мета. Значи, у том смислу ја сам сматрао за сходно да јавности изнесем овај случај, не толико као мој, јер ја сам у животу, као новинар, пролазио кроз много горе ствари и трпео горе притиске, него зато што је реч о принципу, пошто се у локалном медијском простору Србије, више тако не може. Ни у једном погледу, ни са једног аспекта. Ствари морају да се ураде системски, значи, не може се нормативно заговарати једна законска поставка, а управо у име легализма радити сасвим нешто супротно. И то је разлог због кога сам ја овде.

Др Војислав Шешељ: Господин Благојевић ме је обавестио да ће он да искористи све законске могућности да исте-

ра правду и да своје интересе заштити. И он то има на располагању, та законска средства, а законске норме свакако њему иду у прилог. Овако решење не може да опстане у правном промету. Али смо сматрали да је овакав начин алармирања јавности потребан као додатно средство супротстављања политичкој репресији која нема упориште ни у Уставу ни у закону. А ја сам осећао моралну обавезу, пошто сам на неки начин био узрок овог животног проблема који је задесио господина Благојевића, дакле, што је мене позвао да гостујем у емисији, и осећам се одговорним.

Новинар: Добро, што се тиче положаја новинара апсолутно се ништа није променило, то је чињеница, али надам се да новинари не би требало да буду коришћени као средство, то је као један коментар.

Милан Благојевић: Морам да вам кажем, ако ми др Шешел дозвољава, јер мислим да је овај коментар упућен мени, синопсис емисије господин Шешел претходно није ни погледао. А, ко је имао прилике да гледа оба наступа господина Шешела, зна једну ствар, ја сам веома објективно и темељно за тв дуел био припремљен, и постављао веома тешка питања, тако да ту немојте имати никакве дилеме, једноставно, реч је о професионализму и о повреди тог професионализма.

Политички интерес ДСС да се забрани гостовање др Шешела

Новинар: Да ли можете конкретно да нам кажете, значи, разлог што сте ви добили отказ је тај што ДСС није желео да аудиторјум од три и по милиона гледалаца ТВ Смедерево слуша и гледа Војислава Шешела?

Милан Благојевић: Ево покушаћу да будем врло конкретан. Мислим да је део разлога у томе свакако, управо гостовање др Шешела у емисији „Лидер“ ТВ Смедерево. Дакле, део разлога се може приписати политичком фактору. Мене нико не може да убеди у медијском смислу, да је господин др Војислав Шешел неатрактиван гост, да та емисија неће бити гледана, да ће у зависности од континуиране уређивачке политике, бити пристрасна. Дакле, реч је о једном, вероватно, политичком страху за који ја нисам дужан да одговарам.

Када је реч о самом образложењу овог отказа, оно је лажно, оно је монтирано, оно је фалсификат. Поента проблема је у следећем, што је из кабинета Војислава Коштунице недељу уочи овог петка, стигао позив са питањем да ли је могуће да он гостује у ТВ Смедерево. Као главни и одговорни уредник, ја сам одговорио - молим вас, ја морам да погледам, то је била недеља, понављам, да погледам програмску шему, чућемо се у понедељак, у сваком случају имаћу то у виду. Затим је поменут спот, ја сам, дакле, и на то пристао, а финансијска страна ствари то увек иде, наравно, преко надлежних органа. Поменуто госпођа, а ја из доброг васпитања и простојности нећу да кажем њено име, једноставно није у реду да то кажем, уопште се током целе недеље није јавила. Знате, то може да буде индикативно, а локални политичари странке, господин вршилац дужности директора, и госпођа заменик уредника, једноставно су донели одлуку да тачно на дан гостовања др Шешела које је било уредно најављено, у програмску шему, преко налога организатора, уврсте садржај који су они хтели, чиме сам ја, де факто, већ тада био склоњен са тог места. Сутрадан уследило је и ово наказано, незаконито и, заиста, у сваком смислу фингирано решење, као правна потврда акта који је већ учињен.

Новинар: Поменули сте да је током емисије дошао посланик ДСС-а, волела бих да знамо о коме је реч, исто тако

да сте ви и господин Шешел већ и разговарали са директором кад сте дошли, они су рекли да су знали за тај неки политички притисак, да ли мислите да је директно дошло наредбење да се на тај начин заврши та емисија?

Милан Благојевић: Ево, ја ћу рећи свој став. Значи, наравно да ни у ком случају не бих дозволио да се емисија уживо прекине. Значи, независно од било каквог политичког притиска, то не бих дозволио. Сем по цену да ме физички уклоне, јер управо дозвољавање једне такве ситуације значи апсолутно побијање мог професионалног и моралног интегритета. Емисија је редовно уговорена, као што видите термин није био закупљен, ја сам као уредник, понављам, проценивао гостовање, одлучио се да упутим позив господину Шешелу, он се љубазно одазвао, ми смо договор испоштовали, емисију завршили. Сваки упад у телевизију, показивао би највише о ономе ко је упао. А посланик који је поменути је Драган Шормаз.

Кршење елементарних људских права

Др Војислав Шешел: Видите, кад сам дошао и кад ми је господин Благојевић саопштио да се врше притисци на њега да се откаже емисија, ја сам му рекао, а он вам то може и потврдити, да ја потпуно разумем његову ситуацију и да сам ја спреман да одем, да не би њему то неке проблеме створило. Он је инсистирао да емисија иде пошто је заказана како се то убичајено ради, и како је то по неким правилима, прописима итд. И ја сам тако са њим ушао у студио.

Дакле, ту није било никакве инцидентне ситуације, врло љубазно су ме примили и господин Благојевић и директор Владица Новаковић. Владица Новаковић се није много ни мешао у наш разговор, показао је нелагодност због те ситуације. Знате, и у једном тренутку изразио забринутост за судбину господина Благојевића и то морам да признам, то је док је господин Благојевић изашао из канцеларије, ја сам остао још неколико минута са Владicom Новаковићем. Ја сам зато убеђен, да Владица Новаковић овакво решење није донео својом вољом. Убеђен сам да је натеран да донесе то решење, јер се сећам и како је изгледао кад је емисија завршена. Он је мене и тада сачекао и љубазно се са мном поздравео и био забринут због спољашњег фактора, чија се још жешћа интервенција очекивала.

И друго, што је ваша колегиница малопре рекла, није нама намера овде употреба новинара. Ви знате како се новинари често употребљавају, новинари који немају свог личног интегритета итд, и таквих има у новинарској бранши као што има и међу политичарима, и међу свим другим професијама. Нама је, овде, стало да се жигосе једна лоша појава, једно кршење елементарних људских права, елементарно кршење основа правног поретка, то је нама циљ. Овде може бити, ако се баш инсистира, употреба жртве. Знате, увек се нечија жртва истиче као пример да се такве жртве не би понављале и то је једна врста употребе жртве али у позитивне сврхе.

Ово је сад ван предизборне кампање, нови избори још нису заказани, ми желимо да се овај случај што пре реши у складу са Уставом и законом. Ја сам вам чак рекао, на одређени начин, да изражавам неверицу да је лично Коштуница ово урадио, али он мора да интервенише. Ја зато њега јавно прозивам овде, пред свима вама, да се изјасни о овом питању. Да ли може ико озбиљан у овој земљи да стоји иза оваквог акта? Ја мислим да не може. Можда је постојао неки политички интерес њихове странке да ја не гостујем. Онда можете претпоставити какав је то политички интерес. Можда су могли суптилнијим методама да то ураде.

Овако, брутално су урадили, што показује апсолутно не-

поштовање принципа правног поретка. Знате, показује високу дозу бескрупулозности, да је био неко скрупулознији, па добио задатак да политички ликвидира господина Благојевића, да се стрпи 10-15 дана, па да му по Закону о радним односима уручи отказ, или да га разреше као главног и одговорног уредника. Ово је толико брутално урађено да ја не памтим сличан пример у протеклих 10-12 година.

Знате, и раније су се дешавале сличне ствари, али уз поштовање више или мање законске процедуре, тад никоме није ускраћивано право на жалбу, сад, знате, гоне вас због једне ствари, а непрекидно тврде да то раде због друге ствари, и тако даље. То су доста честе појаве у нашем друштву. А овако брутално да се погази и Устав и закон и да се каже, е од овог момента одлазиш са посла. Ја не знам да ли можете још на сличан неки пример да ми укажете, да ли се сећате неког сличног примера?

Новинар: Да ли је ТВ Смедерево чланица неке медијске асоцијације и да ли сте ви лично члан једног од два удружења и да ли сте их упозоравали на ове проблеме о којима сте говорили, које сте раније имали?

Милан Благојевић: Да. ТВ Смедерево је придружна чланица АНЕМ-а, она је, иначе, чланица Радио телевизије Србије, седиште у Хиландарској 3. Наравно да је то што мене прати откако сам главни и одговорни уредник регистровано и у медијима. Ја сам рекао, у Смедереву постоји Удружење новинара и програмских радника које је од старта вршило одређену политизовану хајку на мој рад, јер ја сам дошавши у ТВ Смедерево као главни и одговорни уредник, просто, тражио да радимо и правимо програм, да он буде бољи и тако даље, тако да ми локални медији, баш, искрено речено, нису били много наклоњени, вероватно зато што сам покушао да у телевизији направим нешто боље него што је било.

Други је разлог, кад ме већ питате, својински статус телевизије, односно капитала, ја вас не бих сада тиме замарао, све је то, дакле, било у игри. Индикативно је да поменуто Удружење у Смедереву није уопште реаговало било каквим саопштењем, то много говори о нашој колегијалној и свакој другој савести.

Новинар: Колико дуго сте били уредник телевизије?

Милан Благојевић: Пет месеци. Ово је пети месец.

Новинар: А да ли сте били пре запослени на телевизији Смедерево?

Милан Благојевић: Не. Пре тога сам био запослен на радију. Нисам члан ниједног удружења.

Новинар: А да ли је један од услова да постанете уредник ТВ Смедерево било чланство у ДСС-у?

Милан Благојевић: Не. Ја сам се јавио по конкурс. Ја сам одговарао условима конкурса. Знате шта, сигурно је да је постојала нека политичка сагласност. Једноставно, мој програм је прихваћен. Програм ТВ Смедерево је прихваћен од стране оснивача. Други део оснивача, то морам да кажем, дакле, друга странка која је на власти у Смедереву, Демократска странка, није била за овакав потез. Дакле, она је, наравно, имала своје разлоге. Она осуђује такав поступак.

Др Војислав Шешељ: Још само ово да имате у виду, овај временски распон. Господин Благојевић је пре десет месеци попунио захтев за чланство у Демократској странци Србије а пре пет месеци је постао уредник. Дакле, сам чин учлањења не може да се везује за именовање на уредничко место. Пазите, у вођењу кадровске политике, уобичајено је да се то узима у обзир, али не може бити формално-правни аргумент за избор или неизбор. Али није се учланио да би постао уредник, јер је после пет месеци расписан конкурс за уредника. Има ли још питања? Хвала вам што сте дошли.

ЧЕГА СЕ ПАМЕТАН СТИДИ...

Американци одвајају огромна средства за финансирање истраживачких реактора, а наложили су да се наш реактор у Винчи размонтира што је ова власт оберучке прихватила утркујући се у испуњавању задатака који стижу из Вашингтона • У нуклеарно љубре се претвара тешководни нуклеарни реактор, истраживачка машина за чије би грађење данас требало одвојити стотинак милиона долара • Започињањем каспаљења (декомисије) реактора, број проблема које је сада још увек могуће контролисати, енормно ће се повећати, а многи од њих ће вероватно превазићи све што је до сада виђено

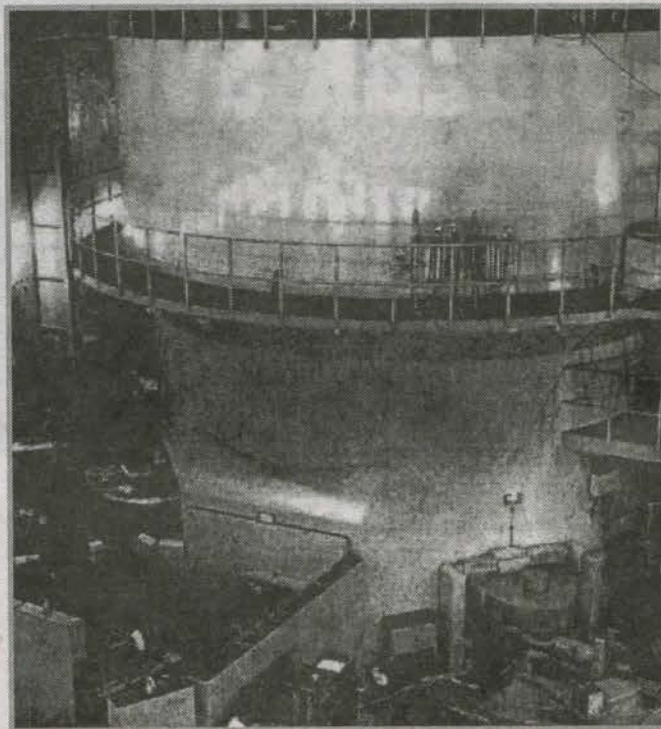
У августовском броју најпознатијег популарног америчког и светског часописа за физику „Physics Today”, у рубрици 'Новости', налази се следећи текст посвећен новим средствима одвојеним за финансирање истраживачких реактора:

„Четири конзорцијума (удружене корпорације за извршење одређеног посла-пр. Ф. В.) на челу којих се налазе познати амерички универзитети добили су 55 милиона америчких долара за прву од пет предвиђених година трајања пројеката (свака година носи исто оволико новца). Циљ овог пројекта је побољшање истраживачких реактора и одговарајућих едукационих програма на кампусима ових универзитета. Основна намера је да се ублажи предвиђани недостатак нуклеарних инжењера и научника. Финансирање обезбеђује Одсек за енергију (ДОО-најзначајнија владина организација која се бави енергетским проблемима-пр. Ф. В.) у оквиру свог новог пројекта: „Иновације у нуклеарној инфраструктури и едукациони програм” (ИНИЕ), који је отпочео јула месеца ове године и представља најзначајнију инфузију федералног новца у временске националне истраживачке реакторе, откада су они изграђени (за многе од њих је то било пре четрдесет и више година).

Пројектом ИНИЕ су обухваћени конзорцијуми које воде МИТ; Pennsylvania State University; Oregon State University and University of California at Davis; i Texas A&M University. ДОО националне лабораторије партиципирају у неколико од ових конзорцијума. Још три конзорцијума су на листи чекања за случај да ДОО успе да набави допунске новце за ИНИЕ програм.”

Зашто је ово вест коју треба прокоментарисати што пре пред свеколиком српском јавношћу? Па зато што наше „лидере” од Запада признате и оличене у Војиславу Коштуници и Зорану Ђинђићу, после августовског ослобађања ове земље од уникатног реакторског нуклеарног горива које је могло да омогући непрекидни погон нашег реактора у току следећих двадесетак година, председник Америке Буш недавно похвали за „добро владање и допринос у спречавању ширења тероризма...” Ови су толико поносни на ту похвалу „часнога” Буша били, да се просто „дијат од њих није могло”, колико су нарастали. Председник Коштуница је чак, на једном свом телевизијском представљању у кампањи за председника Србије, страшно замерио „алавом” Ђинђићу да је сву славу поводом Бушовог писма за овај „мудар државнички потез” покушао да му отме. По горњој информацији испаде да се није било баш мудро хвалити.

Да ли господин Буш зна да од једног српског истраживачког реактора никаквих претњи Америци не може бити? Па наравно да зна. Да ли доктор филозофије Ђинђић и доктор правних наука Коштуница знају шта су урадили? Па наравно да не знају. Да ли су их стручни људи опоменули да то не раде? Овог пута јесу. Научно веће физике Института у

Винчи је све релевантне факторе у држави о томе обавестило правовременим писмом које су и филозофи и правници могли потпуно да разумеју. Упиташе ли ови „државници” некога од стручних критичара у чему је заправо проблем и како би ваљало поступити? Па наравно да не. Не би ме чудило да они ускоро, само да још мало времена прође и прашина се слегне, за овај потез стару власт оптуже, а нуклеарни реактор за остатак комунизма прогласе. Јер они све своје потезе и промашаје народу објашњавају или нашим наводним обавезама према некој међународној заједници прористеклим из обновљеног чланства у УН, или је ствар неповратно и заувек упрскала „бивша власт”.

Гомилање радиоактивног љубрета поред Београда

На овом месту би могло и да се стане, али то баш и не би било упутно. Зашто? Па зато што од сваког зла има и горе. Ми Срби ту лекцију никако да научимо и због ње ћемо, изгледа, увек понављачи бити. Наиме, донета је још једна гора и бесмисленија одлука: да се убрзано приступи сечи реактора и његовом претварању у нуклеарно љубре (еуфемизам за тај поступак је декомисија-просто „да се Власи не сете”). У љубре се претвара тешководни нуклеарни реактор у Вин-

чи, истраживачка машина за чије би грађење данас требало одвојити стотинак милиона долара. Видесмо на почетку да Американци многе своје, чак и горе реакторе, у исто време побољшавају и унапређују. Да трагедија буде већа, винчански реактор је био у функционалном стању када су га средином осамдесетих затворили, а Међународна атомска агенција из Беча је била дужна да за овај истраживачки реактор испоручи нов сигурносни систем. Она је до почетка санкција против наше земље, испоручила 85 одсто новог сигурносног система. Преосталих 15 одсто процената је већ плаћено. Док Холандија, један од својих недавно затворених испуњених реактора, конзервира и одлаже декомисију за следећих четрдесет година, нама Србима само још десетине тона овог најопаснијег радиактивног ђубрета фале (за кога опет „стручњаци“ користе еуфемизам-радиоактиви отпад). Запошљањем касапљења (декомисије) реактора, број проблема које је сада још увек могуће контролисати, енормно ће се повећати, а многи од њих ће вероватно превазићи све што је до сада виђено. Бојим се да ће Американци, чим се винчански реактор довољно уништи (толико да га више неће бити могуће покренути), изгубити сваки даљи интерес да „помажу“ и делимично финансирају тзв. декомисију. Пара у Србији да се тај посао доврши нема (потребно је преко педесет милиона долара, кажу стручњаци). А тада тешко нама. Све то ђубре ће бити смештено у једном од предграђа главног града – Винчи.

Овај кратак коментар намеће једно просто питање: Докле ће нам се догађати овакве ствари и ко је за то крив? Можда нам у одговору на ово питање може помоћи недавна изјава министра за науку и технологију господина Домазета (експертски кадар Демократске странке) поводом одлуке да се демонтира нуклеарни реактор: „Ништа се у суштини неће променити. Наши нуклеарни физичари и даље ће имати посла. То што смо им рекли да демонтирају нуклеарни реактор исто је као и да смо им рекли да га саграде. Само мало друкчије...“ Није се овде чудити министру Домазету. Члан је он Владе која нас, ево већ две године, само „ослобађа“ од наших предузећа, банака, младости која још брже одлази (поштено речено, и цела Влада изгледа да мисли да се рушећи гради). Њима и њиховима је све боље и боље па је природно да људи, користећи сличан метод резоновања „руши=гради“, мисле да је и нама тако лепо. И телевизија нам најчешће само о лепотама нашег живота и успесима говори, а како и не би кад се са нас не скидају ови, на Србију тако поносни, министри (заједно са тзв. премијером). Претекоше чак и познатог нам Мрку по минутажи у програму у току ове предизборне кампање. Само, нешто размишљај, Мрка је неке мостове пуштао и поправљао а ови искључиво По-њер-Поинг презентације пуштају. (О како лепо Лабус са лаптопом изгледа!) А да је министар од науке мало пажљивије заврио у лабораторије српских научних института много тога би му јасније било (као и председнику Владе уосталом). И нешто се питам: Зашто ти, толико на Србију поносни министри, ниједном не рекоше, или да бар неким гестом показаше, да су поносни што су Срби. Или то, можда, данас једно друго искључује?

Иако је власт у Срба одувек бахата и добронамерним саветима неколона била, ипак би сувише поједностављено и неправедно било за све само политичаре оптуживати. Много већу одговорност има онај образовани слој становништва које обично интелигенцијом, интелектуалцима, или елитом називају. Логика ситног ћара је оно што деценијама одређује поступке српских полуинтелектуалаца (којих је већина) и већине интелектуалаца (који су у великој мањини) на челу са исто тако немуштом и само за ћар заинтересованом

гломазном, престарелом САНУ. И све док је то тако, док се зарад себи малог ћара другима огромна штета некажњено чини, биће нам овако како нам је.

И на крају, као скромни допринос у потрази за путевима изласка из свеколике моралне, духовне и материјалне кризе, подсетићу на речи Слободана Јовановића из „Једног прилога за проучавање српског националног карактера“, које са протоком година постају, нажалост, све актуелније. О полуинтелектуалцу он пише да „школујући се није добио подстрека за духовно саморазвијање“, „духовне вредности не разуме и не цени“, „он све цени према томе, колико шта доприноси успеху у животу, а успех узима у ‘чаршијском’ смислу, дакле, сасвим материјалистички“, „с осталим духовним вредностима одбацује и моралну дисциплину..., а и у моралном, као и у културном погледу, он је у основи остао примитивац“, „неомекашан културом а са олабављеном моралном кочницом, он има сирове снаге напретек“, „школска диплома, као улазница у круг интелигенције, дала му је претерано високо мишљење о самом себи па се у друштвеној утакмици тај дипломирани примитивац бори без скрупула“... Политички ангажман полуинтелектуалца, Слободан Јовановић види овако: „Политичка амбиција једног полуинтелектуалца управо и није политичка. Она се састоји само у томе, да се човек кроз политику обогати, и да на високим положајима прогосподује. Он не зна ни за какве више и општије циљеве. Тек када полуинтелектуалац избије на врхунац политичког успеха, види како је он морално закржљао.“

Није ли вам све ово препознатљиво и веома блиско?

Др Филип Р. Вукајловић,
научни саветник
Института Винча

ПРОМАШЕНИ ПРОЈЕКАТ „ТЕСЛА”

Градња циклотрона, који вероватно никада неће бити завршен, прогутала 30 милиона долара, а српска Влада наставља са финансирањем

У последње време се доста прашине подигло око пројекта градње акцелераторске инсталације „Тесла” у Институту за нуклеарне науке у Винчи, познате као циклотрон, која се пројектује од 1988. године и у коју је према неким проценама уложено око 30 милиона долара, а практично се ништа није постигло нити има изгледа да се пројекат приведе крају. Ова тема је поново постала актуелна јер је Влада Републике Србије одлучила да настави са улагањем средстава у, како експерти из ове области истичу, потпуно промашени пројекат.

Неколико научника из „Винче” покушава још од 1993. године да укаже на чињеницу да је у питању инвестирање у непотребан пројекат који је прогутао огроман новац. Филип Вукајловић, Момчило Тошић и Илија Терзић су још 1993. године објавили негативну рецензију за акцелераторску инсталацију „Тесла”. У јулу 2002. године др Филип Вукајловић, научни саветник Института упутио је „Предлог Влади Републике Србије за хитно обустављање научно промашеног, технолошки прескупог и земљи потпуно непотребног пројекта изградње Акцелераторске инсталације „Тесла” у Институту за нуклеарне науке у Винчи”. У Предлогу др Вукајловић истиче: „Акцелераторска инсталација „Тесла” (у даљем тексту АИТ) у Винчи, чија је основна машина циклотрон Винси (са пројектованом могућношћу убрзавања протона до енергија 60 мега електрон волти и могућношћу убрзавања тежих јона), загазила је у трећу деценију пројектовања и градње. Већ сама ова чињеница је довољна брука за градитеље, све оне који су градњу подржавали, и све који су тај галиматијас толерисали. Вође пројекта јавно признају да је до сада за АИТ потрошено око 18 милиона долара. Они који мало више знају и прате шта се дешавало од почетка, ближи су цифри од ’улупаних’ тридесет милиона долара. Једно је сигурно - за двадесетак милиона долара могуће је било купити три циклотрона сличних перформанси као Винси. Рок за изградњу оваквих машина (неколико светски признатих произвођача) износи две до три године и оне, уз додатна улагања од свега стотинак хиљада долара, могу одмах да производе радиоизотопе и да се користе за радијациона истраживања у биологији.

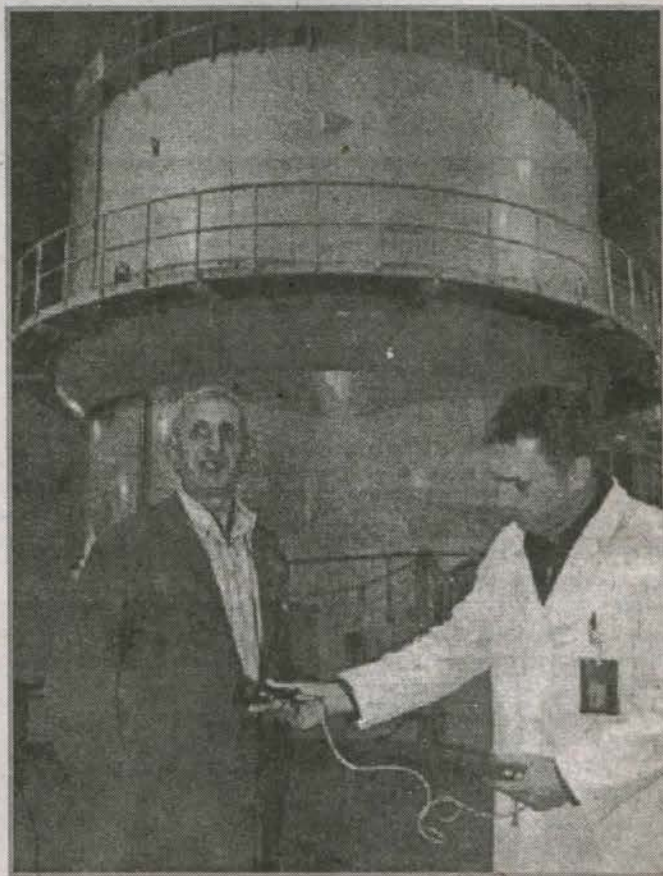
Ових дана се помиње могућност узимања међународних кредити и издвајања нових посебних средстава Владе Републике Србије за делимично довршавање онога што је, према преузетим обавезама и плановима из 1992. године, требало да ради већ од краја 1995. године. А исти руководиоци су и данас на челу пројекта.

У закључку иностраних ’експерата’ потписаном јула месеца 2001. године, чланова наводног Саветодавног комитета и Програмског комитета акцелераторске инсталације Тесла, стоји да је за завршетак инсталације потребно још две фазе од по три године и по осам милиона долара за сваку фазу. Прва фаза треба да обезбеди снагу из циклотрона за

производњу радиоизотопа и биолошка радиациона истраживања.

У Плану за комплетирање фазе конструкције АИТ’ из јула месеца 2001. године, руководиоца овог пројекта, стоји да је за поменути прву фазу потребно 7.21 милиона долара, док за другу фазу траже нових осам милиона долара и још три године. Овај план имао је у виду стручно-експертски тим Владе Србије који је јула 2001. године потписао мишљење да ће производња већине изотопа на циклотрону у Винчи бити потпуно нерентабилна. Стручно-експертском тиму је од стране градитеља тада предочен податак да ће за погон и одржавање инсталације бити потребно око шест стотина хиљада долара. Међутим, добро је познато да је за погон и одржавање оваквог циклотрона потребно бар милион и по долара годишње (без издвајања средстава за амортизацију).

Влада Републике Србије треба да је свесна чињенице да је доношење одлуке о продужетку градње ове инсталације еквивалентно доношењу одлуке о практичном уништавању свих осталих природних наука у Србији. Претходним непро-

нишљеним бацањем новца на АИТ све природне науке су данас на ивици понора. Потребна им је пажљива терапија и веколика помоћ. Или можда неко мисли да без природних наука Србија може преживети у овом веку," наглашава др Вукајловић у Предлогу Влади Републике Србије.

Бачено 30 милиона долара

Електроинжењер магистар Момчило Тошић, који је 28 година радио у Институту у Винчи, и то управо на акцелераторима истиче да се овде ради о 30 милиона изгубљених долара. „Почело је све још 1985. године, када је 17 научника Института објавило 'Концептуалну и техничку студију акцелераторске инсталације у Винчи – АИВ'. Три године касније Савезна влада почела је да финансира Програм израде АИВ, дајући 12,5 милиона долара, од чега 9 милиона за опрему, а остатак за рад. Уговорени рок завршетка овог пројекта био је 1992. година," објашњава Тошић.

Пројекат није финансирала само Савезна влада, каже мр Тошић, већ је Влада Републике Србије почела 1989. године, такође, да финансира исти пројекат, и то у износу од 9,5 милиона долара. „Иако се радило о истој АИВ, готово све гавке из наведена два пројекта различито су коштале. Сем тих у финансирању су учествовале и француска и белгијска влада дајући бесповратно помоћ у опреми вредности три милиона долара. А када је стигла 1992. година, и АИВ требало да буде пуштена у рад, обнародовано је да у ствари ни урађено ништа. При том, од градитељског тима седамнаесторице из 1985. године, преостало је само двоје, вишегодишњи директор Института Бранислава Перовић и њен син Небојша Нешковић. Други су једноставно нестали као да никада у пројекту нису ни били," каже мр Тошић.

Он даље објашњава да Небојша Нешковић крајем 1992. године уз подршку Мирослава Копечнија директора Института „Винча“, др Николе Митровића директора Онколошког института, Николе Шаиновића председника Владе Републике Србије и других утицајних личности, једноставно акцелераторску инсталацију „Винча“ промовише у „Теслу". „Новим" пројектом тражи и добија за наредне три године још шест милиона долара.

Овај наводно нови пројекат „Тесла" је, према речима мр Тошића, занемарио градњу суперпроводног циклотрона, за

који је у пројекте већ било уложено више од 12 милиона долара, и кренуо да гради класични циклотрон, направљен први пут тридесетих година овога века. „Све до тада уложено, практично је пропало. Да се пројекат заустави, и спречи улудо бацање новца, није успела да помогне ни научна рецензија, коју смо пре седам година урадили колеге Филип Вукајловић, Илија Терзић и ја. Нико рецензију о штетности пројекта није оповргао, али је она и даље наставила да се гради, финансирана парама Владе Републике Србије. Ствари су само почеле да се понављају.

Кад год би Нешковић и Копечни тражили новац, Републичка влада би дрешила кесу. За осам година финансирања 'Тесле', утрошено је целих 18 милиона долара. Ако се томе дода претходних 12 милиона потрошених на пројекат 'Винча', стиже се до цифре од 30 милиона долара потрошених на акцелераторску инсталацију 'Винча', односно 'Тесла'. Ако неко од надлежних у овој држави заиста жели све ово и да провери и да докаже -може", закључује магистар Момчило Тошић.

Др Филип Вукајловић у тексту који је 30. јула 2002. године упутио физичарима Београда поводом захтева за престанак даљег финансирања циклотрона истиче: "Мени је очигледно да наши врли 'градитељи' беже од њиховог основног задатка – извођења снопа из циклотрона. Они то изгледа ни уз помоћ Руса, нису више у стању да ураде. Као додатни куриозитет и доказ да није баш све ружичасто и за 'спасавање' згодно, цитирам вам речи Момира Милосављевића (једног од идеолога канала за модификацију материјала и истакнутог члана циклотронског пројекта у току многих година) из недавног обраћања МНТ мр Пешићу и др Белићу:

"Оставимо сада по страни протраћено (скупо плаћено са ваше стране) време на АИТ. Шта је са резултатима? Катастрофа! Узорци су упропашћени! Уопште нису имплантирани јони Хе (онај гас за који је министарство платило 5 милиона долара), него јони обичног азота који могу да се добију из чистог ваздуха! Брука и срамота, за АИТ и Министарство које их слепо подржава. Упропашћено силно радно време, скупо набављени гас, и скупи узорци који су спремно посебно од изотопа 57 Фе овде у Гоетингену (1 мг кошга отприлике као тај набављени гас). Да додамо и ангажовање немачких колега, и моје време овде и рад на скупом

уређају (такође јонском акцелератору, за вашу информацију) за анализу тих узорака. Ко ће то све да надокнади? Ко ће сада да вади 'кестење из ватре', да овде објашњава и оправдава необјашњиве пропусте и промашаје? Шта је са нарушавањем нашег угледа овде, Института Винча, и наше науке уопште? Што се тиче колега Немаца, они од сада сматрају да јонски извор VINIS, а тиме и канал L3A, више нису у функционалном стању, и да нема више смисла договарати неке заједничке експерименте од којих би се део радио на тој опреми.'

Даље о резултатима часни Момир пише др Белићу следеће: 'Ради се о делу опреме који је инсталиран. Кошта барем 2 милиона долара само у опреми, тј може да буде и много више. За читаво ово време они добијају сваког месеца посебна средства да то одржавају у погону. Међутим, како да га одржавају, можеш и сам да се увериш. Поуздано тврдим да већ најмање годину и по дана та опрема није дала ниједан једини резултат вредан за неку најобичнију публикацију. Још раније сам упознао Пепшића са тиме, али не вреди,' наводи Вукајловић речи Момира Милосављевића.

Једноставније и јефтиније купути нов циклотрон

Недавно је дневни лист „Данас“ објавио текст о градњи циклотрона у коме се износе мишљења угледних научника и професора. Проф. др Драгољуб Белић са Физичког факултета Универзитета у Београду сматра да би много једноставније било купити циклотрон од највеће светске корпорације за развој и производњу циклотронских инсталација Ion Beam Applications у Белгији, који кошта мање од средстава потребних само за завршетак започете инсталације у Винчи. „Сам циклотрон кошта око 5 милиона долара, остала пратећа опрема око 3 милиона долара, те би за пуштање у рад требало све заједно око 8 милиона долара, док се за завршетак пројекта АИТ у Винчи поред утрошених 18 тражи још 12 милиона долара. Поставља се питање - да ли је целиходније купити нови уређај са гаранцијом и сервисом или наставити са градњом постојећег циклотрона за који је неиз-

весно када ће бити завршен, како ће радити и да ли ће имати жељене карактеристике,' објашњава Белић.

Др Филип Вукајловић наводи да је још новембра 1998. године објавио текст у коме се каже да је шведска фирма „Scanditronix“ понудила крајем осамдесетих да направи циклотрон тражених карактеристика по систему „кључ у руке“ за око 3 милиона долара, са роком завршетка двадесет месеци уз коришћење раније добијених делова француског циклотрона.

Др Вукајловић додаје да је у извештају експертског тима који је формирало Министарство за науку и технологију средином 2001. године написано да „инвестиција за изградњу канала за производњу Флуора – 18 на АИТ у Винчи износи око 4,2 милиона долара, да се за исте сврхе у Клиничком центру Србија планира изградња наменског мини циклотрона и одговарајућег канала за око 2 милиона долара, док проф. Белић сматра да за тако нешто белгијска фирма ИБА тражи 80.000 евра, када направи циклотрон.

Руководилац пројекта Небојша Нешковић, тврди да „ћемо са једним томографом у Институту у Каменици моћи да будемо профитабилни, односно наше здравство ће имати уштеду од 25 милиона долара од тога годишње.“ Магистар Момчило Тошић, међутим, објашњава да је позитронски емисиони томограф (ПЕТ), о коме се говори, инструмент за прављење компјутерских тродимензионалних слика посебних особина и карактеристика органа и делова тела човека, али да веза позитрона с акцелератором не постоји. „Ради се о намерном довођењу у заблуду неупућених. Кад је у питању позитронски емисиони томограф, набавка изотопа је питање налажења повољног снабдевача.

Филип Вукајловић наводи и да је стручно – експертски тим у саставу: мр Рајко Спајић, др Татјана Максин, и др Владимир Обрадовић, јула 2001. године потписао мишљење да ће поризводња већине изотопа на циклотрону у Винчи бити потпуно нерентабилна.

„Тесла“ или улагање у природне науке

Објашњавајући зашто је градња циклотрона потпуни научни, технолошки и економски промашај др Филип Вукајловић истиче да Министарство за науку и технологију Владе Републике Србије у последње две године за набавку експерименталне опреме за све научне пројекте у Србији издваја око милион и по евра годишње. За пројекат циклотрона треба издвајати по два и по милиона долара годишње у току следеће три године, а после тога по четири милиона долара годишње (два и по за даљу фазу градње и још милион

по за погон и одржавање машине која би требало да ради редовно (број сати), каже др Вукајловић. „Овоме би, по мом мишљењу, требало додати још најмање пола милиона долара за покривање губитака у производњи изотопа, јер у свету није забележена рентабилна производња изотопа на циклотрону лоцираном у неком научном институту. То је неснаест милиона долара за следећих шест година.

За земљу величине и садашње економске снаге Србије циклотронски пројекат је очигледно потпуни научни, технолошки и економски промашај. То је толики промашај да и циклотрон у Винчи требало затворити чак и да га неко неким чудом бесплатно доврши и у погон пусти. Не исплати се плаћати погон и одржавање машине за оно што се данас на њој може 'произвести' на научном и технолошком плану. Уосталом, много богатије земље затварају такве и много боље циклотроне (Канада, Француска, Америка, Русија...).

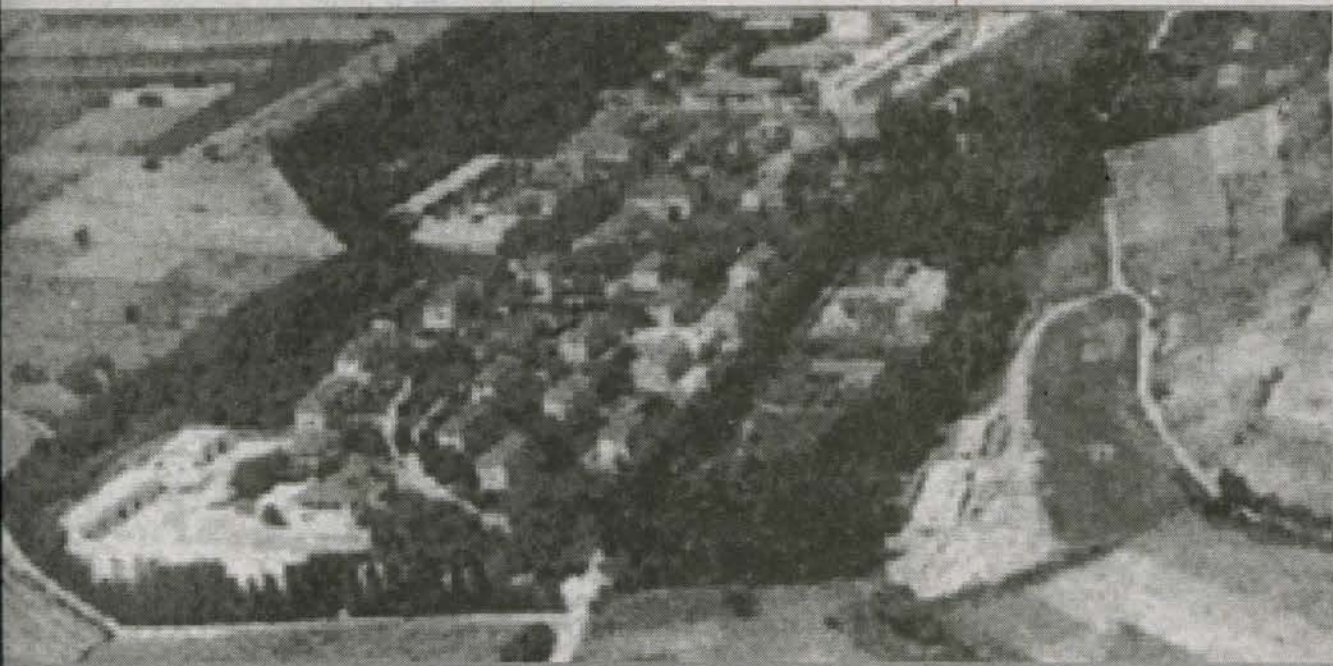
За акцелераторску инсталацију 'Тесла' у Винчи и за природне науке у Србији данас сигурно новаца нема. Изабрати се може једно или друго. Без хитне суштинске материјалне подршке фундаменталним истраживањима у биологији, физици и хемији и пажљивог плана за набавку експерименталне опреме, природне науке у Србији ће бити потпуно уништене пре краја ове деценије," закључује др Филиповић.

Он предлаже и начин за решавање овог проблема: „У грађевинским објектима АИТ, за које је према подацима градитеља потрошено 6,67 милиона долара, постоји трети одлична лабораторијска инфраструктура. Ова зграда нуди могућност за стварање одличне експерименталне базе за образовање кадрова највиших квалификација за потребе читавог београдског универзитета и привреде. Ту би се могле концентрисати различите аналитичке и спектроскопске методе важне за фундаментална и примењена истраживања у физици и хемији материјала и за биолошка истраживања. Тако нешто већ годинама постоји у Холандији, Амстердаму (Институт ФОМ). Престанком градње циклотрона ослободило би се 2,5 милиона долара које градитељи траже да би направили бетонску заштиту. Одустајењем од завршетка прве фазе циклотрона, ослободило би се додатних пет милиона долара које траже незасити градитељи'.

Ако би Влада инвестирала ових седам и по милиона долара могле би се у следеће три године оформити три савре-

мене лабораторије, које задовољавају све европске стандарде, по једна за сваку од природних наука. За то би можда и кредит ваљало подићи! Када би се потом, у следећем трогодишњу, уложило нових осам 'циклотронских милиона друге фазе', могли би да маштамо о томе да ћемо Словенију достићи, на пример. Све ово се лако и једноставно постиже одлуком о коначном престанку градње циклотрона и преусмеравањем тражених средстава у оно што је овој земљи, као ваздух и вода, потребно – савремене експериментални уређаји за област природних наука. Завршетком класичног циклотрона у енергетској области која је била интересантна седмдесетих година се и онако ништа, осим нових губитака, не добија. Циклотрон је, сликовито речено, научна 'тешка индустрија'. Обустављањем градње циклотрона спасиће се и педестак младих људи усмеравања у правцу маргиналних научно-технолошких истраживања. Имао сам прилику да познајем људе који су преко петнаест година одлазили на посао у очекивању да проради 1985. године затворени нуклеарни реактор у Винчи и да њихов одлазак на посао добије неки смисао. И људи са циклотрона доживеће сличну судбину људи.

Примена и развој модерних спектроскопских метода у области физике и хемије материјала представља неопходан мост ка технологијама будућности. Аналитичке и спектроскопске методе су посебно важне за мале земље, односно за образовање врхунских кадрова потребних како образовању, тако и привреди ради прихватања и коришћења модерних технологија. Језик модерних технологија учиће се у лабораторијама природних наука и биће неопходан свакој земљи за преживљавање и комуникацију са светом у будућности. Проблем приоритета у науци још увек нико у Србији није озбиљно поставио. Предлажем што хитније дефинисање приоритета у свим природним наукама и оријентацију на тзв. 'бутик' науку која једино данас може да мотивише потребан број младих способних људи. Талентовани млади природњаци још увек беже из земље главом без обзира. Ова истраживања могла би да привуку и неке од врхунских стручњака нашег порекла који раде у иностранству да део свог времена проведу у солидно опремљеним лабораторијама овде. Донели би они не само знање и искуство, него и оптимизам и ентузијазам тако потребан нашим институтима и лабораторијама," закључује др Вукајловић.

ДР ШЕШЕЉ

Једини избори који су били, били су председнички а највише гласова на њима је добила Српска радикална странка и њен кандидат др Војислав Шешељ.

Народ не може да верује какви се велеиздајнички процеси воде у Србији и како се велеиздајнички поједини медији понашају. Сада сам у прилици да у новинама читам како се Шешељ договарао са Садамом Хусеином о испоруци оружја, затим свашта читам о Хагу. Морам да кажем да се ми управо спремамо за освајање Сатурна и Јупитера. Шешеља на тај начин само хвале и дижу му рејтинг. Неко је изгледа одлучио да Шешељ победи у првом кругу. Што га више нападају Шешељ има све више гласова и симпатија, тврди за „Велику Србију“ Александар Вучић генерални секретар Српске радикалне странке

Новинар: Како оцењујете исход парламентарних избора у Црној Гори?

Александар Вучић: Парламентарни избори у Црној Гори одржани су у готово немогућој атмосфери потпуне поделености Црне Горе, на унионистички или сепаратистички блок, и конфедералистички блок. С једне стране значи имате Мила Ђукановића, а с друге стране Предрага Булатовића. И један и други, у предизборној кампањи су се служили свим могућим прљавим триковима. Мило Ђукановић је инсталисао тзв. Српску радикалну странку чији је председник Илија Дагмановић. Ђукановић је то урадио да би, пре свега, та странка одвукла део бирача Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, и да би унела забуну у бирачко тело.

Зог тога смо ми морали у предизборној кампањи да се бавимо низом глупости. Пошто је наш коалициони партнер на изборима била Странка девизних штедиша Црне Горе, измислили су непостојећу, Странку штедних улога. Представнике те странке нико никад није видео. Нико ни на једном жребању, представљању странака, није видео ниједног представника те странке. То је потпуно непостојећа странка коју је регистровао МУП Црне Горе и Мило Ђукановић. Мило се тиме служио само да би зауставио улазак у парламент патриотске коалиције за Југославију. Не због тога што се нас много плаши, или да је сматрао да можемо да га победимо, већ због тога што је добио директан налог од Монтгомерија, да наша политичка коалиција не сме да уђе у парламент. То би у потпуности променило политичку сцену Црне Горе. Коначно би се појавио јак унитаристичко-федералистички блок, који би могао и морао да тражи опстанак заједничке државе Савезне Републике Југославије. Овако да ли ће то бити независна Црна Гора или реална Унија између Србије и Црне Горе, за Мила Ђукановића и Предрага Булатовића, безмало је свеједно. Свеједно је и Вилијему Монтгомерију, амбасадору САД у Југославији. И једног и другог, Ђукановића и Булатовића, може, као лутке на концу, да повлачи.

Новинар: Да ли очекујете да ће после локалних избора на Косову и Метохији доћи до неких промена?

Александар Вучић: Очекујем да ће бити још горе по српски народ него после претходних избора, на које су их позивали Зоран Ђинђић, Војислав Коштуница а здушно их подржао његова светост патријарх Павле. Тако да смо добили за председника владе, осим Ђинђића и Бајрама Редџепаја а за председника, поред Коштунице смо добили и Ибрахима Ругову. Захваљујући томе имамо потпуно двовлашће на нашој територији. Али шта да радимо? Како Монтгомерију падне

С ОПИТИМИЗМОМ У БУДУЊНОСТ

Уопште нисам песимиста. Мислим да смо направили једну добру базу. Читава Црна Гора зна за нас. Људи већ сада говоре да је тачно све оно што су радикали причали у предизборној кампањи. Та блоковска поделеност политичких странака, сигурно ће се у будућности избегавати и чини ми се да ћемо ми у томе имати велику шансу. Уосталом, погледајте резултате и видећете да смо ми освојили само нешто мање гласова од Либералног савеза.

СИГУРНО ПОБЕЂУЈЕ

на памет и како окрене телефон било кога од њих они морају да слушају. Ова прича око Ирака је најстрашнија и најчуднија. Довољно је видети само шта је рекао Чековић за ову тројицу, Свилановића, Човића и Кораћа. После тога из-

губите сваку вољу да се бавите политиком. Срби на Косову и Метохији једини спас виде у др Војиславу Шешељу, то су показали на председничким изборима. Страшно звучи када се поједини људи представљају као представници Срба са

Док је Пеђе биће и Мила и обрнуто

У предизборној кампањи блок Предрага Булатовића уопште се није бавио Милом Ђукановићем, скоро да га ни успут нису спомињали. Бавили су се једино патриотском коалицијом за Југославију. Ја сам им такође био врло занимљив. О мени су свагда писали и измишљали. Чак су на конференцију за новинаре довели једну првено растројену жену, новинарку „Гласа Црногораца“. Ја сам тада рекао да „Глас Црногораца“ има већу употребну вредност као тоалет папир, него као новина. Они су сутрадан објавили да сам ја, напао и насрнуо на новинарку. Иначе постоји доказ, папир, да је жена луда. Било је бесмислено да се тиме бавим и то демантујем. Медији су се затим бавили наводним преласцима радикала, за које ја у животу никада нисам чуо, у друге политичке странке. Нашли су неког Шиптара Јунчаја и представили га као председника једног од месних одбора. Ја за тог човека до тада уопште нисам чуо а нисам га ни видео. Такве врсте лажи и превара су заиста невероватне. Све су то радили уз кључни аргумент, упућен бирачима, не расипајте гласове, као да гласају за нешто српско и југословенско, ако гласају за Предрага Булатовића. Било је свеједно за коју од ове две опције гласају. То се и показало као тачно. Одмах након завршетка избора Предраг Булатовић је честитао Милу Ђукановићу на победи. Шта га брига што је изгубио. Док је Пеђе биће и Мила и обрнуто. Зато мислим да морамо још више да се потрудимо.

Косова и Метохије. Да ли су то можда били неки избори међу Србима, па су они изабрали оне из ДОС-а који ће да се представљају као њихови репрезенти. Није тачно. Једини избори који су били, били су председнички а највише гласова на њима је добила Српска радикална странка и њен кандидат др Војислав Шешељ.

Новинар: У току предизборне кампање имали сте прилику да посетите југ Србије а такође покушали сте да одете и у Косовску Митровицу. Каква је атмосфера међу тамошњим живљем?

Александар Вучић: Нисмо доспели до Косовске Митровице јер представници КФОР-а нису желели за живу главу да тамо пусте Војислава Шешеља. Како су нам рекли због његове безбедности. Шешељ је рекао, с друге стране, да се он баш управо на Косову и Метохији осећа најбезбедније. Јер је тамо међу својим народом, са својим Србима. То, међутим, није вредело. Рекли су нам чим се заврши предизборна кампања да ћемо моћи да посетимо тај део Србије. Тако да намеравамо да то урадимо ових дана.

Новинар: Спомиње се да би афера око извоза оружја могла да буде искоришћења за разрачунавање са политичким неистомишљеницима. Какво је ваше мишљење о томе?

Александар Вучић: За какво разрачунавање? За свакога, за кога кажу да је помагао Ираку само га хвале код нашег народа. Куде га код Монтгомерија а наш цео народ подржава борбу Ирака против Америке. Није нашу земљу бомбардовао Ирак већ Америка пре само три године. Шта ме брига шта Америка прича осим што убија и тужи невишне људе.

Новинар: Колико је, по вашем мишљењу, прича о извозу оружја у Ирак истинита?

Александар Вучић: Нити знам нити ме то интересује. Мада не видим шта је у томе лоше и да је било. Зар ми тре-

ба да наоружавамо Американце и они нас, а они су уништавали нашу земљу. Убили су малу Милицу у Батајници. Ирачки народ је слободарски народ. Сваку подршку коју бих био у могућности да им упутим упутно би им. Сада то што ја нисам у стању да им пружим другу подршку, сем политичке и моралне, то је мој проблем. Да могу нешто да урадим против светских окупатора заиста бих то учинио.

Новинар: Име Војислава Шешеља се такође повезује са афером?

Александар Вучић: Шешеља на тај начин само хвале и дижу му рејтинг. Неко је изгледа одлучио да Шешељ победи у првом кругу. Што га више нападају Шешељ има све више гласова и симпатија. Ако мислите да некоме то смета као и да је крив Чековић а не Кораћ, Свилановић, Ђинђић, Коштуница и остали, мислим да се грдно вара у томе. Народ не може да верује какви се велеиздајнички процеси воде у Србији и како се велеиздајнички поједини медији понашају. Шта да радимо такво је време дошло. Није то ништа ново. Да се вратим неколико десетина година уназад. Од 1941. године до 1944. године када је Београд ослобођен и Црвена армија ушла у град, Покрет отпора, скоро да није ни постојао. На „Радио Београду“, тада окупационистичком немачком радију, радили су Срби, културни живот се нормално одвијао, извођене су и позоришне представе. Све се одвијало онако како је то окупатор хтео. Део Срба је одувек, наравно не већински који је слободарски, слугерански био на стројен и то се види и данас. Њихови потомци данас раде исте ствари.

Новинар: Новине пишу да у новембру Карла Дел Понте долази у Београд са оптужницом против Војислава Шешеља.

Александар Вучић: Ми смо то чули до сада безброј пута. Не знам више колико пута то треба да се догоди и колико пута они то треба да смисле, да би неко рекао: аман доста више. Карла дел Понте може да донесе шта год хоће и где год хоће, др Војислав Шешељ се не плаши Хага. Шешељ је

Српска радикална странка једина контратежа политици Запада

Александар Вучић: Ја не разумем какви су то трикови. Сада сам у прилици да у новинама читам како се Шешељ договарао са Садамом Хусеином о испоруци оружја, затим свагта читам о Хагу. Морам да кажем да се ми управо спремамо за освајање Сатурна и Јупитера. Припремили смо специјално оружје које се зове напалататоми којим ћемо ући на Јупитер. Заузети га у потпуности и тамо основати своју колонију. Ја мислим да Американци то морају да спрече по сваку цену. Можда би требало донети једну специјалну резолуцију Савета безбедности, против Српске радикалне странке, па да више неморају толико да брину. С друге стране Српској радикалној странци и Војиславу Шешељу могли би да дају једну столицу у Уједињеним нацијама. Ми смо и тако једина контратежа политици Запада. Тај гест би био добар и за човечанство.

српски родољуб. Сходно томе нешто најнормалније је оно како се он понашао и борио за свој род и своју отаџбину. Такве најаве у штампи можда имју везе са предстојећим изборима. Вероватно желе да поколебају део људи, али видело се и на претходним изборима да када су то покушали да ураде да нису успели у томе.

Новинар: После завршетка другог круга избора, Војислав Коштуница имао је притужбе на бирачке спискове. Српска радикална странка је такође раније говорила о томе.

Александар Вучић: Како се он није сетио да прича о томе пре избора када смо ми то говорили? Како се није сетио три месеца раније да је „Пинк“ прљава телевизија, него се сетио тек онда када су почели њега да нападају? Како му не пада на памет да каже каква се хајка води против Војислава Шешеља, него се огласи само када њега неко дирне. Тада изађе на телевизију и мало заплаче. Одмах се сети како је он најјаднији и најтужнији. Све док се разне неистине измишљају о другима, а он није у питању, могу да кажу шта год хоће и баш га брига.

Новинар: Међу јавним мњењем постоји велика знатижеља ко је био задужен за кампању Српске радикалне странке, с обзиром на њену успешност?

Александар Вучић: Српска радикална странка као и до сада није ангажовала никакву маркетиншку агенцију да би осмислила кампању за председничке изборе. Ми то сами водимо, сами разговарамо и одлучујемо. Свако од нас дао је свој допринос да кампања изгледа онако како је изгледала. Сви смо ми приучени да се бавимо политиком. Њом се бавимо онако како то наш народ воли и жели и то нам је најјаче оружје.

Новинар: Како оцењујете последње догађаје у Москви?

Александар Вучић: Страшно је када цивили страдају. У вези тих догађаја постоји много сумњивих ствари и чини ми се да је све уперено против Ирака и слободарског народа у свету. Да би они могли да кажу: – идите на Чечене, али пустите нас да нападнемо Ирак. У сваком случају, волео бих да се све добро заврши. Наравно догађаји су показали какво су зло Чечени, али они су све то урадили под америчким утицајем. У то нема никакве сумње.

ГРАД ИСТЕРУЈЕ

Петнаести новембар се ближи. Хоће ли вољом Скупштинине града 39 породица прогнаних бићи избачено на улицу. „Тражимо кров над главом. Надамо се при томе да нам Радмила Хрустиновић неће пресудити као што су то урадили Туђман и Изетићевић”, каже жена избегла из Хрватске

Прогнаник са Косова и Метохије додаје, „Човић је рекао да док се не створе услови за наш безбедан повратак, нико не сме да нас дира

Још је поручио да не сме длака с главе да нам фали, длака не може а за главе га баш брига”

У „Пионирском граду” на Кошутњаку већ више година смештене су избеглице из Хрватске, Босне и Херцеговине и прогнанници са Косова и Метохије. Павиљони у којима су смештени, власништво су Скупштине града Београда али да би олакшали себи живот и сами су инвестирали у поправке и адаптацију руинираних објеката. Павиљони који су некада били намењени деци из целе Југославије, претворени су у домове изгнанника. Избеглице су смештај прихватиле као привремено решење у нади да ће се њихов проблем брзо решити и да ће стати на своје ноге.

Поједини су сањали повратак у завичај или бар нормализацију ситуације која ће створити простор и могућност да тамо продају своју имовину и окуће се у Србији. Како су године одмицале стизале су вести да су њихове куће порушене или спаљене. Сан о повратку или некој кућици у Србији самим тим се полако гасио.

Већ дуже време Скупштина града тражи да се избеглице одатле иселе, против већине њих поднете су и кривичне пријаве. У „Пионирском граду” сада живи 39 породица са 150 чланова. Највише је деце и старијих особа. Више особа је тешког здравственог стања па су стално везани за лекарску помоћ и негу. Део радно способне популације послом и професијом везан је за град. Деца у граду похађају школу. Социјална ситуација популације настањене у Кошутњаку је изузетно тешка и како они напомињу скоро је немогуће да могу функционисати ако буду присиљени да изнајмљују станове.

Код избеглица и расељених лица у насељу преовладава свест да њихов статус није легалан. Како напомињу, нико од њих не оспорава право власнику да објекте приведе намени, али сматрају да тренутно немају друге алтернативе. На свој положај гледају као на хуманитарно а не правно питање и спремни су да дају лични допринос како би се садашње ста-

Не желе да ико дође у Београд

„Градске власти имају страпан отпор да избеглице буду у Београду. Београд је највећи град у Србији и нормално је да највише избеглица буде у Београду. То је велики град који нуди могућност да се човек запосли. Макар он продавао жваке на улици, он ће ипак на тај начин, колико толико, да заради за живот. Последњи статистички подаци показују да се број становника у Београду смањио. За пар година он неће бити велеград већ касаба. Ја Београд видим као велики град, као Мексикосити или Истамбул са неколико милиона становника а који савршено функционишу. Сада се они на власти понашају тако као да не желе да Београд има више од два милиона становника, јер никоме не дају да дође или да опстане у њему”, каже жена избегла почетком деведесетих година из Босне и Херцеговине, која би се после десетогодишњег принудног смештаја у „Пионирском граду”, заједно са осталима, одлуком Скупштине града могла наћи на улици.

ИЗБЕГЛИЦЕ НА УЛИЦУ

ње разрешило на за све прихватљив начин. За сада Скупштина града одбија да им изађе у сусрет и уступи им земљиште на коме би они, уз стране донаторе изградили центар за избеглице. Ових дана знаће се њихова даља судбина. Уколико се обистине претње градских власти избеглице би се могле наћи на улици.

Изложени разним притисцима и уценама да се иселе

Често су зими остајали без струје и грејања, док је остатак „Пионирског града“ бљештао од осветљења. Прошле године за време највеће хладноће, када се температура опасно спустила испод нуле станарима „Пионирског града“ искључена је струја. Они који су имали нешто пара купили су пећи на чврста горива, но већина њих није имала ни за то. Док су у мраку и хладноћи гледали остатак „Пионирског града“ како бљешти окретао им се желудац а срце притиска туга. Када је хладноћа дошла до костију а плач промрзле и изгладнеле деце постао неиздржив донели су одлуку да блокирају аутопут. „Један човек, коме је у Пећи убијен син, назвао је Човића. Лавила се његова секретарица, којој је поручио да треба да их буде срамота што избеглицама усред највеће зиме искључују струју а с друге стране када им је то потребно зову их на гласање“, прича жена избеглица из Сарајева и додаје да су их без електричне енергије држали че-

тири дана. Напољу жива није прелазила нула степени.

У собама које прокишњавају са изолацијама од картонских кутија и најлона ипак је тињала нада да ће неко показати мало човечности и неће их избацити напоље док се не обезбеди неки други смештај.

Град жели избеглице да избаци напоље

Више пута су се обраћали свим могућим инстанцама у земљи са предлогом да се реши питање њиховог смештаја. Проблеми настају након раскида уговора између СРЦ „Кошутњак“ и Комесаријата за избеглице. Од тада почињу да стижу налози за исељење, које је спречавано захваљујући снажаљивости станара а понајвише због присутности медија.

Догађаји су кулминирали пре пар дана када је градоначелница Скупштине града, Радмила Хрустановић, избеглицама дала рок до 15. новембра да се иселе. Они који не изађу добровољно, остаће без новчане надокнаде коју им је Радмила Хрустановић обећала, као помоћ у наредне две године. Пале су и тешке оптужбе. Градоначелница је избеглице са Кошутњака оптужила да су годинама биле фаворизоване у односу на остале избеглице које су, према њеним речима, живе у далеко лошијим условима, или су саме биле принуђене да финансирају закуп стамбеног простора.

„У каквом сам ја то повлашћеном положају, када десет година живим као кер. Живим у соби од свега петнаестак квадрата, међу четири зида. Ту моја четворочлана породица спава, кува и једе. Сви користимо заједнички тоалет. Десет година колико сам горе само преживљавам“, прича једна станарка „Пионирског града“.

Према њеним речима, међу избеглицама се све чешће могу чути приче како је некадашњи град малишана заправо намењен једном страном купцу који на том простору намерава да изгради ергелу, у чијим ће чаролијама моћи да ужи-

Избеглице људи другог реда

„Да се не лажемо више од 50 одсто људи који тамо живи никада неће доћи у прилику да сами реше свој проблем. Они немају шта да продају, и да купе себи станове или куће у Београду или Србији. Њихова имовина је остала у другим републикама. Куће су или спаљене или порушене“, каже саговорница. „Мене уопште не интересује ко ме је довео горе у Кошутњак. Чињеница је да сам ја тамо смештена и да сам тамо остала 10 година. Нисам ја отишла било где. Већ сам дошла у свој главни град. Шта ће мени Комесаријат за избеглице? По, мени то је установа која ни не треба да постоји. Човек из Пећи додаје да би се он радо вратио у завичај да зато постоје могућности а с друге стране постоји препорука власти да они своју имовину доле не продају. „Када смо им потребни зову нас да изађемо на гласање а када им нисмо потребни одмах нас забораве“, каже он.

Где је новац из иностранства намењен избеглицима?

„Саида Рашковић Ивић, прошле године, у јануару, изјавила је како је Југославија уз помоћ иностраних донатора добила новац за изградњу око 1000 станова за избеглице. Касније је та бројка смањена на 700 станова да би пре отприлике месец дана апеловала на Републичку владу да тај новац одмрзне. „Искрено говорећи њих не интересује шта ће бити са нама, једино им је важно да за нас добијају новац из иностранства”, прича један од прогнаника са Косова и Метохије.

Скупштина Град Београда
 Председник
 Број: СЛ/02-К-01
 7. октобар 2002. године
 Београд

City Assembly of Belgrade

СТАНОВНИЦИМА СРЦ "ПИОНИРСКИ ГРАД"

Поштовани суграђани,

Обраћам вам се по други пут за кратко време са жељом да на разуман и смислован начин покушам решити питања вазне борбе у Пионирском граду.

Наиме, после састања са вашиим представницима, стигао сам утисак да људи који су вас представљали нису показали добру вољу да се овај проблем превазиђе, изнесећи при том предлоге и захтеве које ни једна државна институција не би могла прихватити јер су просто неразумни.

Нисам у потпуности сигуран да сви делите нишљиве вашије представнике и да уважавајући законе наше државе, а самим тим и чланове да се они морају поштовати, не би прихватили и друге предлоге.

Из тог разлога, понекад вас посећам да је СРЦ "Пионирски град" објект који припада граду Београду и део Београда и да, сложите се надам се, није у раду да урада десет и више година није у функцији за коју је првобитно намењен и изграђен.

Такође сам сигуран да сте своим члановима да су поједине породице гадинама без начине живота у Пионирском граду и на неки начин били фаворизоване у односу на остале избеглице које су живели у далеко лошијим условима или су биле принуђене да самостално финансирају закуп станова.

И повед тога, Скупштина града Београда и Извршни одбор Скупштине града Београда је, уважавајући вашу тежну ситуацију, а у намери да вас не остави без финансијске помоћи због поступка извршења који је у току и од кога се неће одустати из већ наведеног разлога, донела одлуку да финансирају закуп станова у трајању од две године у износу од сто евра месечно по породици.

Зато вам још једном препоручујемо да прихватите услове који смо вам обезбедили, чинећи при том изразите напоре да извајина средства из вама одређеног буџета, а све у циљу превазилажења проблема.

Скупштина града Београда и Извршни одбор Скупштине града Београда су злугоди коначан став да породице које до 15. новембра доброволно напусте просторије Пионирског града, могу да остваре право на месечну надокнаду, како је и предложено, док за остале које то не ураде нећемо бити у могућности да то обезбедимо и исплатимо, из простог разлога што трошкове поступка испуњења далеко превазилаже поменути износ и падају на терет Скупштине града Београда.

Надам се да ћу овим писмом добре намере, код већине породица наћи на разумевање и да ће на крају пронаћи разум, а не емоције.

Закључком,

БЕОГРАД, Драгостина Јанковић 1
 Телефон (01) 420-678
 Телефакс (01) 420-643

2. Државна Јавна агенција БЕОГРАД
 Телефон (01) 3220-678
 Телефакс (01) 3220-678
 Факс (01) 420-643

се ослоне на обећања града да ће, уколико се иселе, у наредне две године свака породица добијати по сто евра месечно. До сада су много пута изневерени а нико им не гарантује да то неће бити и овог пута. „Приче о новчаној помоћи су злонамерно пласиране у јавност како би се направио јаз међу људима. За онога ко нема много значи и 100 евра. Замислите како ће људи да нас гледају после таквих прича. Већина њих не зна да су то само празне приче. Новац би можда добили први месец а шта онда?

Њима је једино стало да нас одавде истерају и служе се разним триковима”, каже прогнаник са Косова и Метохије. Према речима станара „Пионирског града”, тај новац може много боље да се искористи. За 157.000 евра колико би град издвојио у наредне две године купио би се плац и уз помоћ донатора изградио објекат за смештај избеглица. Прогнаници са Косова и Метохије, Босне и Херцеговине, као и Хрватске спремно су да саме пронађу донаторе и кредитирају изградњу, међутим, Скупштина града Београда то никако не жели да прихвати.

вају само деца богатих. Како они кажу приче о повратку „Пионирског града” деци, за који се наводно залаже град, највероватније нису тачне. Они такође додају да не могу да

Градоначелница поручила да има доста својих случајева

„Радмила Хрустановић нам је рекла да град има доста својих социјалних случајева о којима мора да брине. Питам се ја чији смо ми случајеви? Ја нисам желела да се ово деси. Нити себе сматрам социјалним случајем. Већина нас сада ради. Нисам ја у Београду зато што то желим већ зато што сам била приморана да дођем. Најтеже ми је било када сам за својом децом дошла у „Пионирски град“. Улазим тамо као у неки ресторан а они ми дају да једем. Ја тај тренутак никада у животу нећу да заборавим. Да неко мора да ми да да једем. Да нисам у стању да зарадим.“, каже наша саговорница огорчена због понашања Скупштине града.

„Годинама се ми тако гањемо са Комесаријатом, Скупштином града и управом „Пионирског града“, прича саговорница и додаје да им је град у више наврата нудио четири кревета. Два у Крњачи и два у Обреновцу. Што је било недовољно за 150 избеглица. Град тврди да не може да сноси више трошкове њиховог смештаја и да се „Пионирски град“, мора поново привести својој немани. Избеглице тврде да су још раније Комесаријату за избеглице и граду предлагале да они који раде плаћају трошкове струје и комуналија али да тај предлог нико није желео да прихвати. Тада су добили образложење да УНХЦР граду плаћа трошкове њиховог смештаја па потреба за тим не постоји. Једна жена каже, „Нису хтели да прихвате да ми који радимо плаћамо режисијске трошкове али зато су нам у више наврата искључивали струју. Грејање је престало 1993. године. Од тада се за грејање свако сналази онако како уме“.

Хронологија прогона

Комесаријат за избеглице са управом „Пионирског града“ уговор је раскинуо далеке 1993. године. Тада крећу да пристижу први судски налози за иселење и број људи да се смањује. У потрази за хлебом, оптерећени спољним притисцима да се иселе, многи су срећу и мир потражили негде другде. Према речима станара „Пионирског града“ они који су се иселили отишли су углавном у иностранство. Мали број њих је пронашао добростојећи посао у земљи па су стекли могућност да сами себи обезбеде смештај. Они који су остали готово свакодневно су долазили у конфликт са управом. „Управа каже својим радницима: да није избеглица ви би имали више посла. Ја се онда распитам и закључим да се „Пионирски град“ не може финансирати са једном свадбом месечно, и да им је наш новац добро дошао. Тамо где су избеглице тај део павиљона је и очуван јер се тамо живи. У оном другом делу где нико не станује радници су узели све што је могло да се однесе. При томе за та злочина оптужене су избеглице“ каже саговорница.

Већина деце је тамо научила своје прве речи и кораке. Многи су међувремену, позавршавали школе и факултете, оформили породице добили децу. Опстали су, како они кажу, захваљујући слози и спремности да једни другима помогну. Једне кишовите јесење вечери када је сезона уцена и иселењавања избеглица била у пуном јеку ова сложна породица прогнаника договорила се да неће дозволити да их неко избаци на улицу пре него што се реши проблем њиховог смештаја. Једана од станарки напомиње да отаца траје њихов мукотрпан ход од једних до других врата и сати и сати узалудних преговора. Обраћали су се свим могућим инстанцама у земљи и граду. „На тим састанцима који су углавном бесмислени срећете разне људре. Знате човек када добије власт он се промени. Ви тек тада видите какав је он човек. Уопште не желе да се бави проблемима избеглица“, каже наша саговорница и додаје да су избеглице људи другог реда које сви заобилазе и избегавају.

Станари причају да се њихов живот у ствари одвија од пролећа до јесени. Како кажу мало ко од њих воли цвркнут прве птице у пролеће јер знају да тада за њих крећу проблеми и невоље. „Знамо да тада неко, негде изговара реченицу-хајде да их иселимо. Исто се дешава и на јесен, када прођу годишњи одмори“.

Град тужно избеглице суду

Када су почела да пристижу прва судска решења о иселењу сви су били изненађени. Како кажу нису знали да их неко тужи.

„Скупштина града нас тужи у Четвртом општинском су-

P R E D L O G

ЗА РЕШЕЊЕ ПРОБЛЕМА ИЗБЕГЛИХ, ПРОГНАНИХ И РАСЕЛЈЕНИХ ЛИЦА У ПИОНИРСКОМ ГРАДУ

b) Садржај програма

Osnovna ideja programa je da obezbedi rešavanje stambenih problema za 41 porodicu po načelima i u skladu sa Programom koji je donio Komesarijat za избеглице Republike Srbije (program Ekonomskog instituta). Sadašnji stanari Pionirskog grada prišli bi programu samoizgradnje na način da se stanovi za njih grade u dve lamele jedne stambene zgrade. Svaki od naznačenih subjekata bi preuzeo svoj deo odgovornosti:

1. Skupština i Izvršni odbor grada bi obezbedili lokaciju, površine oca 10 ari na širem području grada Beograda.
2. Komesarijat za избеглице bi u skladu sa Programom samoizgradnje uvrstio stanare Pionirskog grada u pomenuti Program.
3. Međunarodne humanitarne organizacije bi u skladu sa već obavljenim konsultacijama donirale građevinski materijal.
4. Избеглице, прогнанци и раселјена лица bi u skladu sa Programom preuzeli kreditnu obaveznu predviđenu programom, te u skladu sa mogućnostima dali doprinos izgradnji.
5. Мудри bi popratili ovu korisnu društvenu akciju koja može poslužiti kao model integracije избеглица, прогнаника и раселјених лица.

U slučaju dobre volje svih subjekata da se ovaj problem rešava po predloženoj modelu bilo bi neophodno da stanari Pionirskog grada ostanu u sadašnjem statusu do izgradnje stanova kao trajnog rešenja. O ponuđenom modelu i dodatnim, izvedbenim detaljima spremni smo na razgovor u svako doba i na mestu gde zatražite.

POSTAVITI:

1. Skupština grada Beograda
2. Izvršni odbor Skupštine grada Beograda
3. Komesarijat za избеглице Republike Srbije
4. Međunarodnim humanitarnim organizacijama - svima

Као лешинари салетали су нас да продамо куће

Никада се Кандићи и Соњи Бисерко не би обратили за помоћ. Још 1999. године салетали су нас као лешинари да продамо своје куће Шиптарима. Наше достојанство нам не дозвољава да са њима разговарамо“, каже прогнаник из Пећи.

ду. Сва пошта а тако и позиви за рочишта, долазе на рецепцију „Пионирског парка“. Оно што управа сматра да не треба да видимо, никада то ни не добијемо. Тако да сам је извршну пресуду за исељење добила а да при томе нисам знала да су ме тужили“, прича наша саговорница и додаје да су пресуде добили и остали. Тада крећу муке са судом.

За сада свако од станара поседује обиље документације о томе на који начин су се довијали надлежни да их иселе. Према њиховим речима неко ће једног дана да направи озбиљну социолошку студију о томе како су се пасивно одупрели вољи политичких моћника.

Прошле године у јуну приликом једног од покушаја исељавања, дошао је командир СУП-а Раковица са читавим водом полиције. „Дошао је пун аутобус полиције али дошли су и новинари које смо ми позвали. Једне новине дешавања су насловили са „Највећи кордон полиције после петог октобра“. Поред полиције дошли су и ватрогасци и санитетска возила. Уз помоћ медија успели смо да исељавање одгодимо за седам дана“, каже саговорница.

После седам дана поново се појавио вод полицајаца. Тада је наша саговорница исељена. „Мене је лако иселити. Ја немам никаквих ствари. Имам једино решо и то на плин да не би трошила њихову струју. Због тога је било тужно посматрати полицију која је дошла у толиком броју. На молбу мојих комшија ја сам се поново вратила у „Пионирски град“. Зарекла сам се да ћу ја бити задња која ће одатле изаћи. Пре извесног времена полиција је дошла да избаци жену с болесном ћерком. Исељење је одложено привремено.

Нова власт катастрофална

Станари „Пионирског града“, се слажу да откада је дошла нова власт њихове невоље су још веће. Она је наступила много енергичније и одлучније са жељом да избеглице заувек избаци из „Пионирског града“. Како каже један од станара, са новом влашћу је наступила права катастрофа. Судска решења су све учесталија а жеље да се помогне све мање.

„Слали су нас од једних до других. Свако је скидао одговорност за себе. Рекли су нам обратите се Комесаријату за избеглице. Одемо ми у Комесаријат, међутим, они нам кажу нисте ви у нашој надлежности. Ако би вас ми признали, морали би да плаћамо трошкове вашег смештаја од 1993. године. После тога делегација станара оде у Скупштину града. Скупштина града нас с друге стране тужи суду. И тако у круг. Хелсиншки одбор за људска права нам је поручио да узмемо ствар у своје руке. Избеглице су људи које сви избегавају“, прича жена избегла из Задра.

Заменик Комесара за избеглице избацио их из канцеларије

„На једном од састанака у Комесаријату први пут ми се десило да ме неко избаци из канцеларије. То никада нећу заборавити. Причали смо са замеником комесара, господином Дабетићем, и у току разговора, ваљда га је нешто наљутило, па нас је избацио из канцеларије. Рекла сам му господине ви нас терате из канцеларије а пре тога сте нас звали на састанак. Он је само дрчно одговорио да нема са нама шта да разговара. Било је то последњи пут када сам крочила у комесаријат „прича саговорница и додаје да је дотичног господина срела на састанку код Радмиле Хрустановић. По њеним речима било га је толико срамота да избеглицама није смео да погледа у очи.

На том састанку код председнице Скупштине града станарима „Пионирског града“ је на дискретан начин саопштено да су неспособни јер нису успели сами да се снађу.“ Хрустановићка нам је испричала тужну причу како је и она била у прилици да угости избеглице али су се оне код ње задржале само четири месеца. После тога су отишле у иностранство“, каже саговорница и додаје да град ни тада није желео да разматра њихов предлог. „Не знам због чега не желе да прихвате наш предлог када је он много бољи од свих њихових понуда. А заиста су нам свашта нудили. Председник извршног одбора града Ненад Богдановић нам је свима нудио посао само да би се иселили. Наравно од тога није било ништа. Касније нам је нагласио да земљиште нећемо добити никада“, прича један прогнаник са Косова и Метохије.

Петнаести новембар се ближи. Хоће ли вољом Скупштине града 39 породица прогнаних бити избачено на улицу. „Тражимо кров над главом. Надамо се при томе да нам Радмила Хрустановић неће пресудити као што су то урадили Туђман и Изетбеговић“, каже жена избегла из Хрватске. Прогнаник са Косова и Метохије додаје, „Човић је рекао да док се не створе услови за наш безбедан повратак, нико не сме да нас дира. Још је поручио да не сме длака с главе да нам фали, длака не може а за главе га баш брига“.

КАДИЈА СУДИ И ПРОФИТИРА

Уколико аргументи југословенских правника буду одбијени и Хашки суд прихвати тужбу Босне и Херцеговине и евентуално спор буде решен у њену корист Југославија би сваком држављанину Босне и Херцеговине морала да плати око 10 000 долара одштете. Ратну штету коју би НАТО требао да плати Југославији због штете причињене приликом бомбардовања, за сада нико не спомиње. ММФ је својевремено потврдио у свом извештају да је штета проузрокована НАТО бомбардовањем вредна 40 милијарди долара. Ова цифра не обухвата губитке у људским жртвама, осакаћене, људску психичку патњу, токсична загађења осиромашеним уранијумом и уништавање животне средине коју је Југославија уредно документовала

Југословенски правници покушаће да оспоре надлежност Хашког трибунала за тужбу Босне и Херцеговине, којом СР Југославију, ова земља, терети за геноцид. Међународни суд правде је већ једном 1996. године себе прогласио надлежним у поменутом спору.

Југословенски правници у покушају да оспоре јурисдикцију овог суда наводећи да Југославија није била члан Уједињених нација када је таква одлука донешена као и да босанска тужба почива на Конвенцији о геноциду, документу који постојећа Југославија није потписала. Потписник је бивша СФРЈ. Међународни суд своју ранију одлуку о јурисдикцији заснива на саопштењу званичног Београда 1992. године да СРЈ ужива континуитет са СФРЈ и преузима њена права и обавезе.

Од исхода суђења зависи да ли ће се судити целој југословенској држави. Босна и Херцеговина тражи више десетина милијарди долара одштете. Уколико аргументи југословен-

ских правника буду одбијени и Хашки суд прихвати тужбу Босне и Херцеговине и евентуално спор буде решен у њену корист Југославија би сваком држављанину Босне и Херцеговине морала да плати око 10 000 долара одштете.

Штету причињену НАТО бомбардовањем нико не спомиње

Ратну штету коју би НАТО требао да плати Југославији због штете причињене приликом бомбардовања за сада нико не спомиње. ММФ је својевремено потврдио у свом извештају да је штета проузрокована НАТО бомбардовањем вредна 40 милијарди долара. Ова цифра не обухвата губитке у људским жртвама, осакаћене, људску психичку патњу, токсична загађења осиромашеним уранијумом и уништавање животне средине коју је Југославија уредно документовала.

Информације о овој тематици изнео је Мајкл Чосутовски професор економије на Универзитету у Отави на једном од својих предавања које је одржано још средином 2001. године. Према његовим тврдњама иронија је још већа јер је студију о ратној штети обрађивала и група Г-17 пре свега Млађан Динкић и Мирољуб Лабус који су сада на кључним позицијама у ДОС-овској власти.

Откако је постављен на место гувернера Народне Банке Југославије, Млађан Динкић још ниједном речју није споменуо „ратне штете“ у својим разговорима са западним кредиторима.

Како пише Мајкл Чосутовски у свом тексту, који се ових дана могао прочитати на једном од сајтова на интернету да би после пола сата мистериозно нестао, југословенске власти уопште не размишљају о „компензацији“ ратне штете или о олакшицама кредитних дуговања.

Нова задужења ће управо бити искоришћена за поновну изградњу онога што је уништено НАТО бомбардовањем. Штавише, ови зајмови су у ствари и намењени финансирању уносних грађевинских радова који ће изводити компаније из НАТО земаља. Професор Чосутовски тврди да су највећи добитници у таквом редоследу ствари западне телекомуникационе компаније, грађевинске фирме, банке и продајни концерни који би поново да изграде мостове на Дунаву, електране, рафинерије, које су уништили НАТО пројектили. Учешће у пословима на овом простору би могле да узму и неке америчке компаније пре свега General Electric и један огранак нафтне компаније Halliburton Oil у власништву Дика Чејнија.

Највећи задатак поменутих компанија из Европе и Америке биће уговарање послова са локалним фирмама које ће изводити радове ангажовањем радника по цени од свега 100 долара месечно. Како каже професор позајмљени новац, који је обећан Београду за реконструкцију, ће се поново вратити том истом Западу.

Уколико осуде Милошевића Југославија плаћа ратну одштету

Међутим, то није све. Уколико Слободан Милошевић буде осуђен од стране Хашког трибунала југословенска држава би могла да буде осуђена да плати цену не само НАТО

бомбардовања већ и свих војних и миротворних операција вођених на овим просторима од 1992. године. Према тврдњама професора Мајкла Чосутовског, у том случају, само амерички удео у трошковима бомбардовања и помоћи шиптарским избеглицима током 1999. године процењен је на око 5 милијарди долара. Свота коју је доделила Клинтонова администрација да се плати рат и збрињавање избеглица 1999. године била је око 6,6 милијарди долара. Такозвани „фондови за критичне ситуације“, које је конгрес издвојио за операције на Косову и Метохији и друге одбрамбене потрошње 1999. године су износили 12 милијарди долара. Министарство одбране процењује да трошкови развоја америчких окупационих снага и цивилног персонала стационираних у Босни и Херцеговини и на Косову и Метохији од 1992. године износе око 21,2 милијарде долара. Они ће све учинити како би новац повратили.

Судски процес против бившег председника СРЈ Слободана Милошевића не само да њега самог оптужује за геноцид већ и саму државу док ослобађа одговорности праве ратне злочинце.

Да би нешто слично могло да се догоди Југославији професор подсета да је таква пракса давно устоличена у Европи. У Британској империји била је уобичајена пракса не да се само инсталирају марионетски режими у интересним државама већ и да се од њих наплате трошкови операција ратних морнарица Британије. То се најчешће тражило од земаља које су одбијале да потпишу уговоре о „слободној трговини“, са владом њеног величанства. Године 1850. Британија је запретила сијамској краљевини данашњем Тајланду да ће да пошаље „ратне бродове“, еквивалентно данашњим ваздушним нападима, пошто је одбила да потпише уговор о слободној трговини са Британијом. Професор то упоређује са данашњим циљевима ММФ-а. Иако су се језик и институције колонијалне дипломатије промениле, сличности са савременом праксом су очигледне.

Тадашњи британски изасланик оптужио сијамску владу да је непријатељски настројена према Великој Британији. Он је захтевао да Сијам због таквог свог понашања догаје лекцију у виду новог краља који би Енглеској могао дати огромну комерцијалну важност. Трошкови који би били направљени приликом тих операција били би убрзо намирени из Краљевског трезора Сијама.

ВЛАСТ СИЛЕ ИЗНАД ВЛАСТИ ЕКОНОМИЈЕ

Мере економске политике које су у функцији, склизнуле су ка државном и парадржавном обличју воље и моћи, са крајњом консеквенцом „заједничког пута” у беспуће. Речју, трагедија је на помолу”, за „Велику Србију” тврди проф. Сретен Сокић експерт за питања унутрашње економије. Како каже овај економиста изостала је борба против мафије. Мафија се уз помоћ власти уздигла, ојачала и једном речју, конституисала као владајућа сила у економији, приватизацији, реформама и економској политици која се води

Актуелна економско - социјална ситуација је бремениста обиљем епицентара дубоке кризе. Наша економска стварност крцата је тенденцијама убрзаног погоршања и хаоса, привредна активност неповољна, производња и извоз у квалитативном паду, расте платни дефицит према иностранству, повећава се неликвидност привредних субјеката, незапосленост се приближава милиону, а истовремено се проценат оних који могу да нормално живе од свога рада смањује и убрзано приближава проценту од десет посто становништва. Неспорно је да целина оних мера економске политике, које се спроводе производи више штете него користи, истиче проф. др Сретен Сокић, експерт из области унутрашње економије.

„Од дугорочних мера се одустало а краткорочне су без циљева, анархичне, нестручне, нецеловите и међусобно противуречне, стихијне и нереалне. Мере економске политике које су у функцији, склизнуле су ка државном и парадржавном обличју воље и моћи са крајњом консеквенцом „заједничког пута” у беспуће. Речју, трагедија је на помолу”.

Према његовом мишљењу увећавају се елементи економске и политичке кризе а земља се истовремено учвршћује на последњем месту у Европи по готово, свим регуларним показатељима. Говорећи о реформама о којима се тако много говори ових дана професор Сокић каже, „ДОС-овска власт је показала сву неспособност да оствари економске и друштвене реформе, да побољша социјално-економски положај грађана, повећа запосленост, убрза инвестициони циклус, а приватизацијом, и не само њом, реши проблеме економије и развоја”, каже он.

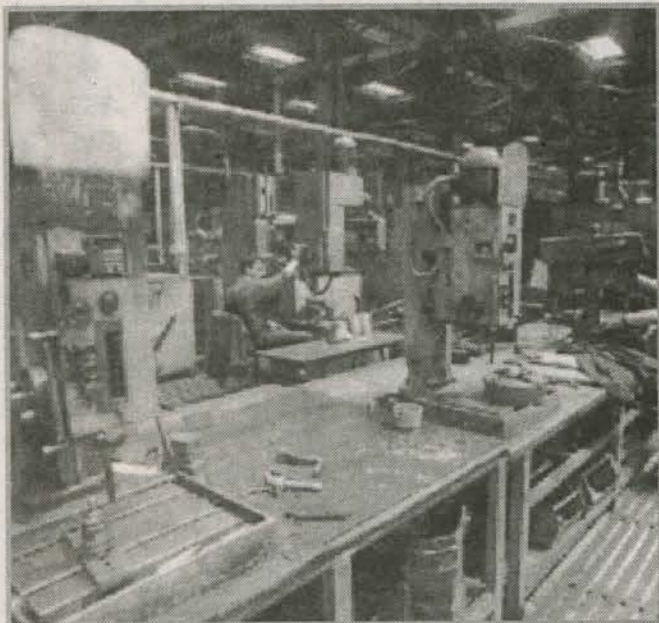
Професор истиче да све више читави слојеви становништва и појединци постају инструментализовани звучним фразама и виртуелном стварношћу. Као елементи транзиционих промена намећу се разноврсни експерименти у форми наивних играчака у рукама појединаца из власти, без „заједничке стратегије”, без визије.

Нова фаза примитивности и манипулације

Према његовом мишљењу уместо реформи цвета субјективизам појединаца у власти и крај ње. Политбиро ДОС-а и власт појединаца афирмишу суштину владања која отвара нову фазу манипулације и примитивности. Коалициони изборни успех донео је низ амбиција везаних за радикалну измену економских, материјалих и социјалних кретања, различите интересе и тежње на којима би се заснивала промена економске организације друштва.

„Нажалост добили смо највише облике разноврсних одступања од предизборних обећања са обиљем ретроградних токова у економској и друштвеној стварности. Ова власт донела је низ платформи о потреби економских и других промена без институционалне изградње и решења. Истовремено, економска историја овога поднебља није забележила сличне случајеве апсолутне негације достигнутог економског и друштвеног развитака и могућности коришћења соп-

ствених ресурса као потенције промена у друштву", каже професор Сокић и додаје да влада широко распрострањено становиште да нова власт, оличена у ДОС-у, подређује читав друштвени живот својим анархичним назорима и уводи Југославију и Србију у неповратну економску и политичку кризу.

Актуелна догађања у ДОС-у продубљују друштвену кризу, коче развој и свеколики прогрес, убрзавају заостајање Југославије за развијеним светом. Према његовом мишљењу у последње време као да многи из ДОС-а желе да се ослободе личне и колективне, одговорности и лажно прикажу „своје место“ у уништавању „свега постојећег“. Актуелно друштвено и економско стање носи незадрживи пораст песимизма и неминовно убрзава потребу за изборима на свим нивоима. Истовремено снажи потајно и јавно опредељење појединаца да се сачува власт.

Нова стратегија владања

У последње време све више се говори о новој стратегији владања коју примењује ДОС. Обиле непоузданог и релативног, незнатног и бесмисленог, импровизованог и измишљеног узели су, као камен мудраца, они који у име власти доносе пресудне одлуке. Овакво нереално и несхватљиво понашање постаје општа карактеристика.

Професор Сокић напомиње да је ствар озбиљнија од пуког „греха“ владања. Јер по овом економском експерту нема помена о новом изуму стратегије владања. На делу је ново ширење илузија и нова поплава бесмислица. Штета од овакве површности је несамерљива и већ има дубоке друштвене и економске последице по грађане, ово поднебље, Србију. Наравно и далекосежне последице по њихову будућност.

Гомила бомбастичних лажи

Нема тих теоријских анализа и искустава праксе која могу оправдати незадрживи политички маркетинг власти, силу фразе и просутих речи, декларативних популистичких опредељења и кампања, да је Србија на добром путу, да има основа бити поносан на стање транзиционих процеса и свеколике стварности Србије. Тешко се истина пробија кроз „гомилу бомбастичких малосадржајних речи“

Упркос свему прича око реформи и промена се наставља

На сцени је низ покушаја, али и илузија у напорима да се покаже и прикаже заокрет ка изласку из кризе. Професор Сокић који се већ годинама уназад бави проучавањем унутрашње економске ситуације сматра да је велики број званичних верзија о оживљавању индустријске производње, унапређењу пољопривреде, расту друштвеног производа, повећању извоза, задржавању реалног пада личних доходака, куповној моћи пензија и социјалних давања, стању незапослености, заустављању пада животног стандарда и друго, заснован на нереалним показатељима и невалидним оценама постигнутих резултата.

„Започиње журњава за оним домаћим и иностраним појединцима и групама које располажу или могу да дођу у посед новца. Држава овим отвара простор за новац из сиве економије и његово убацивање у легалне токове“, тврди Сокић. Он објашњава да нема сумње да се овим потенцијалним купцима желе аукцијски „продати“ предузећа у бесцење, почиње масовно нуђење по такозваној „ликвидационој вредности“. Претходи им политичким чином одређена масовна ликвидација предузећа путем селективне примене законских одредби о стечају, како би радници добили отказ, потраживања добављача упутила на терен нагодбе а та иста предузећа распродала назаједно од „вредности и величине“.

Тендерска приватизација замењена аукцијском

Парадржавни органи, агенције, савети, комисије, саветници, експерти, уместо лажног убрзања приватизације стварају нову креатуру од овога нужног великог друштвеног посла. У време када „људима бију срца у епу“ у Србији није могуће схватити шта овим чином власт жели да постигне. Ово тим пре, када се имају у виду општедруштвени циљеви приватизације али и досадашње ДОС-овско искуство. Међу новим већинским власницима на аукцијама приватизованих фирми највише је физичких лица, организованих често у неку врсту конзорцијума у којима има и инсајдера, најчешће људи из садашњег руководства тих предузећа.

„Сусрећемо се, дакле, са „умивањем“ стварности а не са систематским описом и оценама егзактних чињеница. Ипак су се власт и држава превариле у рачуну. Истина је само једна и не може се бирати“, каже Сокић.

Егзистенцијални облици нетржишне економије, по њему, далеко су од обећаних реформи. Србија је данас „омеђена“ тоталитаризмом државних амбиција и праксе која намеће „економски и друштвени хаос“.

Катастрофална буџетска политика

Власт спроводи буџетску политику претераног опорезивања и нереалних захватања из других буџетских извора, у склопу политике државних издатака, који имају карактер свеобухватности економије и тржишта уз истовремено гашење оних ресурса који се као компаративна предност намећу на тржишту у међународним размерама, тврди професор.

По њему, расту амбиције државе и њене економске улоге, уз истовремени раст стопе захватања друштвеног производа, који у форми јавне потрошње постаје дистрибутивна а не економска мера државне потрошње. „Ако се томе дода чињеница да Влада Србије „располаже монополем политичке моћи“ у Скупштини, онда доношење мамутског буџета развија и конкретизује концепт преовлађујуће улоге државе у економији. У сфери економске политике доминира „сила власти“ над силом економије. Савремена пракса не познаје оријентацију овакве врсте. Овогодишњи буџетски шок покушао је председник Владе Србије да оправда аргументима: „Нови буџет биће каса штедње и реорганизације јавног сектора државне управе и јавних предузећа. Осим подизања стандарда, он ће допринети сузбијању сиве економи-

је, то јест организованог криминала, а оствариће и приоритете владе: - ефикасније школство, здравство и збрињавање незапослених“. Ови ставови су постали нереална обећања. Проблеми неоправдано високог буџетског захватања се настављају, реалност прилива по изворима такође а економске реформе одлажу“, истиче проф. Сокић.

Нереално је на донацијама заснивати реформске потезе

Нема тих донација и друге иностране милостиње која може надоместити негативне унутрашње економске и социјалне токове и одсуство транзиционих процеса или њихов нереалан и ненаучан одабир и редослед. Погрешни порески

Прикривају се грешке

„Србијом влада авет „мртвих“ предузећа, незапослених људи и духови обећаних инвестиција. У последње време све се више говори о приватизацији као раскрсници различитих духова. Све чешће се намеће утисак да се одустало од приватизације законски регулисаном логиком, назорима, филозофијом. Професор Сокић истиче да се тољагашки намеће продаја предузећа са жонглирајући утврђеном ценом капитала, декоративном фигуром запослених и друштвено трагичним последицама. Економска стварност и свеколико посртање запослених, по њему, показали су сву злу ћуд тог „новог духа“ заснованог на концепцији владе.

„Нови власник купује предузеће, додаје свеж капитал, финансира социјални програм, а за остварење тога гарантује уговор који прави са државом. Пошто нема, ни од корова, нашироко обећаваних „стратешких партнера из иностранства“, тендерски су продате само три цемента, започиње такозвана убрзана приватизација на ДОС-овски начин са опредељењем „сада је добар и домаћи ако нема иностраног капитала“. До данас „Србија није успела да прода ниједно велико предузеће са тендерске листе“, тврди професор Сокић. Овај економиста упозорава да влада доноси уредбе којима се напушта тендерска а започиње аукцијска приватизација, чиме се фактички уводе класичне форме распродаје наших предузећа, имовине и природног богатства. Професор Сокић износи податак да су овом новом аукцијском приватизацијом до сада продата 22 предузећа.

реформски потези и селективна примена неконзистентних инструмената економске политике и свеобухватних амбиција буџета, такође су прикривани делимично и пристизањем разних врста помоћи. Нереално је, заснивати на донацијама економске, развојне и реформске потезе. Привредни раст и развој такође.

Раст бруто друштвеног производа не можемо заснивати на донацијама због научног и стручног поимања ове категорије друштвеног успеха. И сама судбина светске економије мења економске могућности потенцијалних донатора а посебно најразвијенијих земаља и економских интеграција. Америчка трагедија доприноси економској рецесији у свет-

ским размерама, ставља развијене економије запада у потпуно нову ситуацију, смањује шансе за поклоне и донације нашој земљи.

САД су од доласка нове власти омогућиле 236,49 милиона долара донација. Од децембра 2000. године потрошено је до средине августа 2002. око 1.200 милиона евра. Донација је све мање - кредита све више. Крајње је неприхватљива њихова структура, наметнути начин употребе и наши системи преусмеравања, где се власт приказује као пикантно невеста. Донације су постале царство спритуелних лепота. Власт је прихватила „сугестије“ са Запада да се оријентише на кредите који су већ, заједно са старим дуговима, створили општу презадуженост земље. Овим се доследно спроводи „опробани рецепт ММФ-а“.

Ломови због погрешне монетарне политике

Велики број монетарних појава угрожавају ионако неадекватну монетарну политику и угрожавају могућност економских реформи. Најзначајније су две: новчана маса и текућа међусобна неликвидност предузећа.

„Сам пораст новчане масе, закључно са августом, на 105 милијарди динара, што је за 58 одсто више више у односу на крај прошле године, једно је од главних обележја монетарне политике у овој години. Нашу економију морају очекивати разноврсни ломови због овако погрешне монетарне политике. Она је истовремено препрека успешним и адекватним реформама. Отуда и крајње погрешна реформаска очекивања“ истиче проф. Сокић. Према његовом мишљењу инсистирање на вечитом стрпљењу, демантују и губици привреде и неликвидност предузећа.

Прошле године, према подацима којима располаже овај економиста, је 65.115 предузећа исказало мањак у износу од 72,2 милијарде динара - шест пута већи од оног из претходне. „Тако су губици српске привреде на крају 2001. године достигли 736 милијарди динара односно 12,26 милијарди евра“.

Други од разлога за констатацију о „успаваној“ привреди проф. Сокић налази у погоршаној ликвидности предузећа у првој половини ове године. Према подацима ЗОП-а, крајем маја било је неликвидно око 26.000 правних субјеката што је повећање 1,2 процента у поређењу са претходним месецима. Те фирме запошљавају готово 300.000 радника, а неизмирене обавезе достижу око 98 милијарди динара. Готово за све њих крајем маја предложено је покретање стечајног поступка.

Држава спремна да подржави преостале банке

Професор Сокић сматра да догађаји у нашем банкарству удаљују земљу од нужних реформи. Према његовом ми-

Опробани рецепт ММФ

Низ дубиоза и тенденција неуспеха, хаоса и незнања упућује на закључак да опробани метод ММФ нама уопште не одговара. На пример, ту је уништавање и подржављење банкарског сектора, затим нереалан, субјективистички утврђен курс динара, либерализација увоза са адекватним прилагођавањима царинског система који га заједно са другим проблемима, које наш извоз има своди на промиле, а земљу упућује скоро на последње место у свету по висини извоза по становнику. Ту је и дефицит платног биланса незапамћен у економској историји наше земље. Трговински дефицит у првом полугодшту 2002. износио је 1,7 милијарди долара а покривеност увоза извозом је свега 36 одсто. Наметнуте нам реформе од ММФ немају у виду нашу економску збиљу, нити пак потребу за индустријским развојем и растом.

Конвертовање неконсолидованог дуга у државне обвезнице

Економски је неодрживо присилно поистовећивање евидентираних обавеза и евидентираних вредности капитала банака. Ово књиговодствено конвертовање дуга у акције којима ће се фиктивно увећавати „капитал“ економски је наивна концепција управљања кризом банкарства без реструктурирања и стварне реформе.

Познато је да се дуг према иностранству дуго продавао по дисконтним ценама, да су у Лондонском и Париском клубу биле у игри и окамаћене камате за време економске блокада када је Југославија била приморана да не отплаћује дугове. Ту је и цена обвезница старе девизне штедње. Све у свему ради се о конвертовању неконсолидованог дуга у државне обвезнице. А све под претњом стечајем „непослушних“ међу овим банкама.

Новим кредитима у предворје дужничког ропства

Међународне економске институције и други наши стари зајмодавци су наметнули, а наша власт оберучке прихватила, погрешну и за нас неприхватљиву стратегију управљања спољним дугом, сматра проф. Сокић. Према његовом мишљењу ту је и веома изражени проблем економски некритичке, односно негативне селекције, понуђених кредитних линија.

„Ако знамо да је стање дуга Србије, без Косова и Метохије и Црне Горе, према иностранству износило на дан 31. 12. 2000. године 6.033 милиона долара главнице онда се поставља оправдано питање: шта је то учињено са Париским и Лондонским клубом. Свака иоле валидна стратегијска анализа управљања нашим спољним дугом не може оправдати понашање савезних и републичких органа а посебно појединаца у њима. Као да се заборавило да сваки екстерни зајам приближава дужника кредитном плафону и тренутку враћања у међувремену добро укамаћене главнице“, каже Сокић.

Мафија носилац најпрофитабилнијих послова

Говорећи о сивој економији и мафији као носиоцу најпрофитабилнијих и најважнијих послова у земљи овај економиста сматра да су то проузроковали промашаји економске политике, уз кризна стања у примени законских норми и одсуство суштинских реформи. Они по њему отварају најпогоднија и најплодотворнија подручја економије и друштва које заузима сива економија, као преовлађујућа политика и пракса.

„Непостојање целовитог привредно-законодавног система регулисања привредног живота, сељење међународне економске сарадње и приватизације у зону тајних канала, као и драстично и алармантно неспровођење утврђених мера економске политике створило је читав систем пословних трансакција којима се стварају и одржавају два тока финансијско-пословног понашања. Сива економија представља пословна понашања и економско-финансијске ванинституционалне и нерегуларне облике производно-разменског и економског односа. Сива економија је постала глобални југословенски проблем, много израженији него у другим земљама света.

Одлагање значајнијих економских реформи, економска криза, висока стопа незапослености и други ретроградни токови, створили су специфичан хибрид државне економске позиције у пројектовању и спровођењу економске политике. Што је убрзало цементирање сиве економије и оснажило организационе мафијашке облике.

шљењу она су супротна чак, и од монетарне стабилности неопходне за долазак страних инвестиција. „Из Народне банке Југославије су нас недавно обавестили да је за банкарски систем Србије нови миленијум почео коренитим реформама, како квантитативним тако и квалитативним. Број банака у Србији се у 2001. смањило са 84 на 48, и то затварањем 23 несоловентне банке, припајањем 18 банака, као и издавањем пет нових лиценци“. И док се тачан правац развоја банкарског система не може тачно предвидети, банке са већинских иностраним капиталом су заузеле јаке стартне позиције“, подвукао је Сретен Сокић.

„Након ничим оправданог стечаја четири највеће српске банке на делу је „шпекулативна национализација“ тј. подржављење око 18, према неким 11+ 4, преосталих највећих банака. Била би то друга фаза реформе банкарског система. На сцени је захтев да се по основу дуговања према Париском и Лондонском клубу и старим девизним штедишима емитује одговарајућа количина акција које ће преузети држава“, каже проф. Сокић и додаје да ће држава на тај начин постати њихов већински власник са око 66,4 одсто државног капитала. Према његовом мишљењу у питању је екстремно радикални облик подржављења банака, који не одговара легалности и економској одрживости“.

На потезу је Савезни уставни суд који треба да оцени уставност два закона који регулишу ову област тј. даље уништавања домаћег банкарства које ће држава присилно презимати.

Створена је дуална привредна структура и њој прилагођена психологија понашања. Дошло је до хибридног мешања регуларне и сиве економије, њихових носилаца и протагониста, тако да је готово немогуће сагледати и препознати субјекте који припадају једној или другој.

„Садашњи више него скромни економски резултати спрега су државне (не)економије и непосредне улоге разноврсних владајућих политичких лобија а вулгарност приватизације поприште сиве економије, лажне успешности појединаца и група који баснословне суме државног капитала сливају у своје депове, у касе својих породица, својих проверених „људи“, каже проф. Сокић и напомиње да је изостала борба против мафије. По њему, мафија се уз помоћ власти уздигла, ојачала и, једном речју, конституисала као владајућа сила у економији, приватизацији, реформама и економској политици која се води.

Подаништво прикривено прагматизмом

Један од предуслова да се СР Југославији омогући улазак у светске економске и политичке токове везан је за низ услова око сукцесије са бившим југословенским републикама. Нова власт је одустала од старе стратегије, која је инсистирала на државном континуитету, и утврђена потпуно нова за преговоре. Формирана је Комисија за сукцесију. У јуну 2001. године договорена је подела монетарног злата, СР Југославија је добила 38 одсто, постигнута је сагласност о заједничком наступању делегације држава сукцесора према подели средстава мешовитих банака договорене су активности „у вези тачног утврђивања салда на клиришким рачунима бивших република“. Проф Сокић истиче да бивша

СФРЈ потражује од Русије, која је преузела обавезе бившег СССР, 1.299 милиона клириншких долара и др.

Уговорени су услови и проценти за поделу злата, вредност око 350.000 долара, које је изнето после Другог светског рата, затим капитал у међународним финансијским организацијама на пример Афричка банка, Афрички фонд, Азијска банка, Интерамеричка банка и др. нераспоређени дугови и друго.

Досадашњи резултати везани за сукцесију имовине и обавеза бивше СФРЈ довели су до поделе научне и стручне јавности у оцени успешности. Једни су сматрали и сматрају да је инсистирање на континуитету СР Југославије и сукцесиона блокада могућности учлањивања у међународне организације остало „иза нас“, а други да је актуелни ток сукцесије погубан по СР Југославију. „Може се констатовати да су уступци током процеса сукцесије, коју дозвољава нова власт, неприхватљиви и непринципијелни, без јасних ставова експерата, неуставни и веома штетни“, каже Сокић. Како он сматра у решавању сукцесионог посла подаништво је прикривано прагматизмом а импровизација и повлачење пред захтевима других бивших република је уздигнуто на ниво принципа дубоко газећи историјске и економске предуслове, необориве аргументе.

„Нису се смели занемарити материјални и морални као и други видови препрека у решавању низа отворених проблема сукцесије. Наши представници су широко демонстрирали одсуство одлучујућих критерија и принципа незаобилазних за ове случајеве. Произведени материјални и национални губитак не може се правдати ни присутним глобалним притиском, евентуалним ширим уценама у сфери очувања постојеће власти, обећаних донација, кредита, инвестиција“, сматра он.

ШЕФ КАБИНЕТА НАТАШЕ МИЋИЋ УЧЕСТВОВАО У ПРЕВАРИ

Једна судска тужба за скрнављење гроба у Општинском суду у Чачку, захваљујући нечијој грешки, завршена је пресудом о разводу брака. У међувремену актери невероватне судске заврзламе напредовали су у својим службама а неки су догuralи и до Републичке скупштине. „Када сам сазнала да је адвокат туженог Јасмина Милутиновић, која је са судијом Радоњић учествовала у превари, напредовала у својој каријери и доспела до места шефа кабинета председника Републичке скупштине помислила сам морам и ја у Београд. Замислите какву она штету може да направи Републици Србији, када се одувек непрофесионално понашала и правила такве грешке и недопустиве пропусте. Не можете ви некога да браните за учињено дело тако што ћете да подметнете сасвим другу ствар за парницење. Вероватно није била у питању само та једна грешка. Желим да покажем какви људи се бирају на тако одговорне функције. Свесна сам да се то ради по кључу политичке припадности али мислим да су претерали. Људи заслужују да знају ко води земљу. Није само она питању. У овој држави је све труло. Судија Радоњић још увек је на свом радном месту”, каже огорчено Вера

Уместо позива за судску расправу по тужби о повреди гроба након девет месеци чекања тужиљи Милици Назаров стигло је решење из Општинског суда у Чачку, да се поступак ради развода брака прекида. Када је познаница госпође Назаров на огласној судској табли прочитала да се њена пријатељица разводи од дотичног господина, била је непријатно изненађена, јер је знала да је Милица срећно удата за господина Назарова.

С друге стране знала је да је Петар Ђукић, од кога се наводно према судским списима разводила, рођак који је њој и њеној породици у последње време задавао много проблема.

Још више је била изненађења сама Милица која је код куће чекала да јој из суда стигне позив за расправу поводом њене тужбе против проблематичног рођака, који није презао ни од чега, када се трудио да повреди њену породицу, због неких давно нерашчишћених рођачких ствари.

Немогавши да поверује у причу своје познанице, да на огласној табли стоји једно такво решење, које је потписао судија Марија Радоњић, кренула је лично да се увери.

„Села је у такси и отишла право у суд. Када је прочитала судско решење окачено на огласној табли, хтела је да умре од срамоте. Знате за њу је то била срамота, јер је веровала у правду и право. Није могла да верује да је неко направио такву грешку. Закуцала је на врата судије Марије Радоњић, која је донела и потписала спорно решење, са молбом да скине такву срамну одлуку са огласне табле, да се не бламира ни она а ни чачански суд.

Само што је моја сестра отворила врата са жељом да је пита, судија Радоњић јој је запретила да ће позвати обезбеђење да је избаци из канцеларије и зграде суда. Такво понашање много је погодило моју сестру, која није навикла да се повлачи по судовима. Не би то она урадила ни сада да је околности на то нису натерале. Од шока јој је позлило па се стропоштала низ степенице док је излазила из зграде суда. На лицу места пролазници су јој указивали прву помоћ. После месец и по дана умрла је од излива крви у мозак. Била је много потрешена.

За њу је био блам да јој се тако нешто деси. Осећала се просто немоћно и изневерено у немогућности да се избори за правду и докаже да није у питању никаква бракоразводна

парница, већ скрнављење гроба. Умрла је не доказавши судску грешку. Имала је тада 65 година”, каже наша саговорница Вера Трнавац сестра покојне Милице.

Потрага за истином

Од поменутих догађаја прошло је три године. Госпођа Трнавац је у међувремену успела, после низ перипетија, да добије решење Општинског суда у Чачку са одлуком о прекиду поступка због смрти тужиље. Како каже тренутно је у Београду где је дошла да истера истину на виделу. Према

Погођена што нико због таквог понашања суда и адвоката није одговарао

„После такве једне срамоте нико није одговарао већ су неки у међувремену напредовали у послу, иако су се показали као професионалци врло неодговорни. Јасмина Милутиновић, адвокат туженог, постала је шеф кабинета председнице Републичке Скупштине, Наташе Мићић. Иако је госпођа Милутиновић, по мени, направила једну срамну грешку, учествовала је у доношењу решења о разводу брака, иако је предмет спора било скрнављење гроба. Јасмина Милутиновић је туженог познавала од раније јер га је заступала у ранијим судским процесима, који су други водили против њега. Знала је какву има нарав али она и судија Радоњић су желеле моју сестру да исмеју.“ Наша саговорница каже да је била запрепашћена када је чула где такви људи завршавају.“ Јасмина Милутиновић је вероватно напредовала у послу зато што је члан неке партије у ДОС-у. Али на видело мора да изађе њено професионално и људско понашање. Моја сестра је туговала све до смрт, њена породица још сада не може да се помири са срамотом коју нам је приредио Општински суд у Чачку”, додаје Вера.

њеним речима, дошла је право за неким актерима, који су учествовали у доношењу једне такве судске одлуке, у којој су разводили жену од човека кога је тужила за скрнављење гроба.

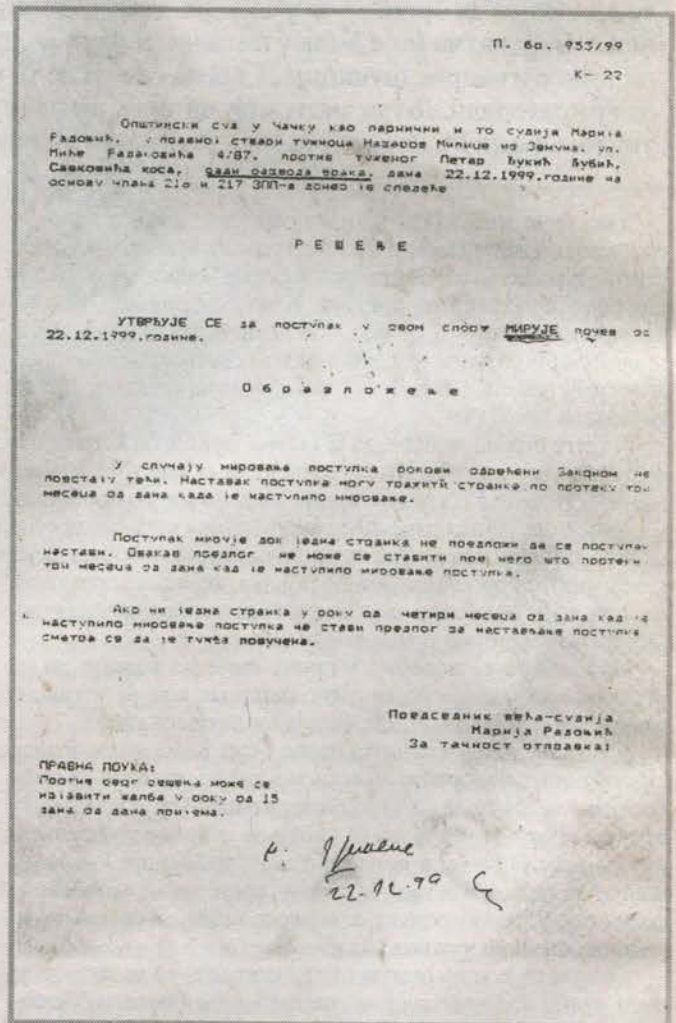
„Када сам сазнала да је адвокат туженог Јасмина Милутиновић која је са судијом Радоњић, учествовала у превари, напредовала у својој карјери и доспела до места шефа кабинета председника републичке Скупштине помислила сам морам и ја у Београд. Замислите какву она штету може да направи Републици Србији, када се одувек непрофесионално понашала и правила такве грешке и недопустиве пропусте. Не можете ви некога да браните за учињено дело тако што ћете да подметнете сасвим другу ствар за парницење. Вероватно није била у питању само та једна грешка. Желим да покажем какви људи се бирају на тако одговорне функције.

Свесна сам да се то ради по кључу политичке припадности, али мислим да су претерали. Људи заслужују да знају ко води земљу. Није само она питању. У овој држави је све труло. Судија Радоњић још увек је на свом радном месту”, каже огорчено Вера и додаје да неће отићи из Београда док не сретне министра правде Владана Батића и са њим поразговара у четири ока, и каже му шта мисли о њему и његовим кадровима који седе по судовима.

Како је све заправо почело? „На сеоском гробљу у Љубићу, одакле потиче моја мајка сахрањен је мој зет који је преминуо у Љубљани јер се тамо затекао као војно лице. Сахрањен је са пуним војним почастима да би сутрадан његов гроб био раскопан. Гроб је раскопао наш рођак Петар Ђукић, црна овца у породици, један врло насилан човек. То је човек који има скоро осамдесет година. Уместо да нас саветује, или затражи од нас новчану помоћ, скрнавио је гроб нашег зета” прича наша саговорница. Због повреде зетовог гроба Вера и њена сестра обратиле су се општинском тужиоцу Слободану Цајићу, који је према речима наше саговорнице, поступак требало да води по службеној дужности.

Тада, 1991. године заменик јавног тужиоца доставља им допис у коме стоји образложење да Петра Ђукића не могу да гоне по службеној дужности и саветује им, да уколико нису сагласне са њиховом одлуком, предузму гоњење пред Општинским судом у Чачку по приватној тужби.

Пошто се једна сестра налазила у Словенији са децом у којој је почео рат, преостале две сестре одустају од тужбе. „Рекла сам Ружици пусти све јер ко год да је умро има места да се сахрани. Где ћеш ићи да се судиш због тога. То је његов грех што је скрнавио гроб. И тада га нисмо тужиле. Међутим, 1999. године заузео је још неке гробове наших нај-

милијих, пре свега наше мајке”, каже наша саговорница и додаје да су тада, још више погођене таквим понашањем свог рођака, ипак, одлучиле да против њега поднесу приватну тужбу.

Тужба је поднета 11. октобра 1999. године. Главна расправа је одржана 22. децембра те године. „Од тада сваки дан у наредних седам месеци очекивале смо позив за расправу. Позив никада није стигао. Како смо касније сазнале расправа је одржана 22. децембра 1999. године без нашег присуства. Из записника о главној расправи, који смо касније до-

Како је скрнављење гроба претворено у бракоразводну парницу

били, констатовано је да се тужилац није појавио икако је био уредно позван. Пуномоћник туженог Јасмина Милутиновић, предложила је мировање поступка што је суд и прихватио. После тога су уследила непријатна изненађења, присећа се наша саговорница и додаје да је Општински суд у Чачку, односно судија Марија Радоњић уз асистенцију Јасмине Милутиновић донела решење о мировању спора по правној ствари ради развода брака.

У судском решењу које је потписала судија Марија Радоњић стоји да странке у спору могу тражити наставак спора по протеклу три месеца од дана када је наступило мировање, као и да поступак мирује док једна странка не предложи супротно. Ако ниједна странка у року од четири месеца од дана када је наступило мировање поступка не стави предлог за настављање поступка сматра се да је тужба повучена.

Са решењем да тужба ради развода брака мирује тужила је обавештена након седам месеци, 17. маја 2000. године, иако је она и даље, верујући у судске органе, код куће чекала позив за судску расправу због скрнављења гроба. Госпођа Назаров добија решење да је тужба ради развода брака повучена, а што у ствари није ни био предмет тужбеног захтева, него скрнављење гроба.

Морала да уложи жалбу суду на решење које није било предмет спора

„После сестрине смрти, ја подносим жалбу на решење о бракоразводној парници. Какво је било решење таква је била и жалба. Пуна сарказма. Пуна горчине захвалила сам се суду који је поред велике ажурности, мало окаснио у достављању судских спорова, јер је ипак успео да спаси један брак. Ако ли дође до принове из овог брака, био би ред да Суд и кумује а кумче добије поклон, написала сам тада. И није ми било жао. Могла сам и ја да кренем да их прозивам и прља-во играм као они. Знате то је мали град све се зна. Ко шта и како ради. Али добро кућно васпитање ми то није дозвољавало”, каже наша саговорница.

Према њеним речима жалба на судско решење у Општинском суду у Чачку примљено је 6. јуна 2000. године, што потврђује пријемни печат. Међутим, проблеми настају и са жалбом. Жалба никако да стигне у Окружни суд, као вишој инстанци. „Неко је то урадио намерно јер није желео да се срамоти. Одлазила сам и у Општински и у Окружни суд и интересовала се шта је са жалбом. То је трајало око пола године. За то време нико није знао да ми каже шта је са мојом жалбом. Када сам отишла у Окружни суд у Чачку рекли су ми: Јао нигде жалбе све смо претресли хајде ти напиши нову жалбу-. Пошто сам имала жалбу коју сам уложила 6. јуна 2000. године, узела сам је и фотокопирала. Предала сам је и затражила да ми ударе пријемни печат од 4. јануара 2001. године”, каже наша саговорница и додаје да на тај начин има две потврде о приспећу жалбе. Према њеним тврдњама ни та друга жалба ништа није променила и судија Радоњић је наставила да жалбу и даље држи у фиоци, уместо да је проследи Окружном суду.

„Судија то није желела да проследи вероватно због тога што је проучила саркастични део жалбе. Плашала се шта ће они у Окружном суду да кажу и учине”, прича Вера. Судија је поступак и целу агонију прекинуо 21. фебруара 2001. године. Донео је одлуку да се поступак прекида због смрти тужиле. „Сада се скрнављење гроба третира као чинидба, мада су ми неки адвокати објашњавали да је била у питању чинидба, онда би се водио парнични поступак. Скрнављење гроба је кривично дело. Тим решењем прекида се поступак”, додаје Вера, која објашњава да она дуго времена није знала за то решење јер га нико није послао нити је било окачено на огласној табли.

Поштене товарице као магарце а хоштаплери напредују

„Када сам сазнала да је Јасмина Милутиновић постала шеф кабинета председнице Републичке скупштине рекла сам себи, значи сада је њу неко избунарио па ће после она неког другог, сличног њој. Доста је било и томе мора да се стане на пут”, прича Вера Трнавац и додаје да је тражила да се рашчисти кадровска политика у чачанском суду и полицији, како каже безуспешно. „Министру Батићу ћу рећи ситуација је таква и таква. Погледајте документацију и реците да нисам у праву. Не кажем ја да нема поштених. Њих товарице као магарце да раде и тегле, док ови остали забушавају. Сада се ради о томе да мора да се рашчисти ко седи у Републичкој скупштини. Зар је тамо место некоме ко не прави разлику између скрнављења гроба и бракоразводне парнице”.

ФУНКЦИОНЕР

Станари Врањске улице број 25 на Звездари муку муче како да изађу на раван кров зграде, који прокишњава и који треба поправљати или пак да само наместе антене, јер је њихов комшија узурпирао и заградио ходник.

По речима Надежде Будић, станара ове зграде, апсурд је још већи јер је заједнички простор заградио градски секретар за комуналне послове који се бави овом тематиком и широм града руши бесправно подигнуте објекте. „Све би ово одавно било завршено и испоштован налог за рушење комуналне инспекције општине Звездара да супруга мог комшије Дуња Кнежевић, у међувремену није постала секретар градског Секретаријата за комуналне послове Скупштине града Београда. Када је у јануару 2001. године са места правник- административац у општини Врачар, унапређена нико више прстом није мрднуо да се станарима омогући излазак на кров”, каже Надежда

Док Секретаријат за комуналне послове Скупштине града Београда, најављује беспощедну борбу против дивље градње, демонстрирајући одлучан поход на оне који не поштују закон, функционери те исте скупштине никако да се приволе да сами тај закон поштују. У данима када смо у прилици да слушамо тужне вапаје сиромашних радника, који су последњи динар дали за решење свог стамбеног питања и када Скупштина града најављује да неће бити уступака и компромиса, све је више информација о разним малверзацијама челних људи Скупштине града Београда.

Једна суграђанка се недавно огласила у медијима са тврђом, да када је почетком деведесетих година куповала стан, који није имао све легалне папире, Радмила Хрустановић која је тада радила као адвокат, саветовала ју је да упркос свему стан купи јер по њеним причама чак 90 одсто станова у Београду има илегалне папире. Огорчена жена сада тврди да јој ових дана управо челници Скупштине града траже папире за које ју је Радмила Хрустановић, сада председник Скупштине града, као адвокат уверавала да јој нису потребни.

Председник општине Палилула грађанима који су купили станове на Карабурми, за које се испоставило да су илегално изграђени, поручује да су требали да гледају и добро размисле пре него што су дали новац. Према његовим речима, њему таква грешка никада не би могла да се догоди. Како он каже, сви станови би одавно били срушени да се не ради о сиротињи. Већи део станова је ипак срушен. Људи који су остали без крова над главом и свог тешко стеченог новца, још увек не могу да дођу к себи шта им се то дешава. Како већина од њих тврди, да је желела, општина је могла да спречи илегалну градњу или сруши станове још на самом почетку градње а не сада када су сви станови продати. Слично је и на другим општинама на којима багер за рушење такође увелико ради.

Грађани међутим тврде, да иако се Скупштина града и општине труде да оставе утисак како закон важи за све и да нико неће бити изузет од санкција да се рушење ипак спроводи селективно.

Како је функционер Скупштине града узурпирао простор

Прича једне суграђанке, Надежде Будић, многим ће можда звучати бесмислена јер се она годинама бори за само неколико метара заједничког ходника који је заградио њен комшија Зоран Кнежевић и његова супруга Дуња Кнежевић секретер градског Секретаријата за комуналне послове. Апсурдно или не док се из општинских буџета издвајају огромне суме новца за рушење бесправно подигнутих објеката, Надежда Будић две године чека инспекторе да скину

Функционери ван закона

Надежда Будић тврди да две особе, председник општине Звездара Петар Моравац и секретар градског Секретаријата за комуналне послове, Дуња Кнежевић, које су по службеној дужности дужне да спроводе законске прописе, злоупотребљавајући свој службени положај здружено и свесно га крше и себи бесправно присвајају заједничке просторије у згради.

ГРАДА ВАН ЗАКОНА

метална врата којима је породица Кнежевић заградила излазак на кров зграде. „Многи би ово можда назвали комшијском сујетом због тога што су се моје комшије снашле и прошириле себи стамбени простор а ја то нисам урадила. Међутим, ја ипак желим само да се закон поштује и да важи за све. По мени не може да се неко изузме само зато што је функционер Скупштине града. С друге стране није у питању само ходник већ и излазак на кров на који комшије могу сада да излазе само уз дозволу породице Кнежевић. Кров је раван и прокишњава, па се мора поправљати. Мој стан је на тај начин директно угрожен пошто сам ја на последњем спрату. С друге стране, ја никада себи не би дозволила да узурпирам нешто што је заједничко свих станара у згради.“, каже Надежда

Невоље за ову госпођу почеле су када се у њен комшијски лук, пре пар година, доселила породица Кнежевић. Према њеним речима, после испивања пулса ова породица је убрзо заградила део ходника, стављајући металну ограду са катанцем, и претворила га у своју оставу. Због ове бесправно направљене металне ограде није могуће извршити поправке на равном крову који прокишњава, што је комунална инспекција констатовала на лицу места. Осим тога, како каже госпођа Будих, у преграђеном простору готово испред њених врата, комшија Зоран Кнежевић држи моторе, кацу са киселим купусом, пећу какилицу и друге непотребене

Демократе рекле закон мора да се поштује па наставиле по старом
Ишла сам и у Демократску странку, пошто је Дуња Кнежевић њихов кадар. Били су ко зна како љубазни. Рекли су ми да ништа не бринем да ће они о свему да разговарају и да ће метална преграда бити уклоњена, јер закон морају да поштују сви. Наравно да то нису урадили. Добро да ми нису као малом детету рекли: „Буди добра купићемо ти чоколаду“.

ствари које заударају и лети и зими. Мотори стварају, према њеним речима, буку при улажењу и излажењу из лифта у било које доба дана и ноћи.

По њеним речима апсурд је још већи јер је заједнички простор заградио градски секретар за комуналне послове који се бави овом тематиком и широм града руши бесправно подигнуте објекте. „Све би ово одавно било завршено и испоштован налог за рушење комуналне инспекције општине Звездара да супруга мог комшије, Дуња Кнежевић, у међувремену није постала секретар градског Секретаријата за комуналне послове Скупштине града Београда. Када је у јануару 2001. године са места правник-административац у општини Врачар, унапређена нико више претом није мрдуо да се станарима омогући излазак на кров“, каже Надежда.

Добила решење о уклањању преграде

Надежда Будих је 5. јуна 2000. године поднела молбу комуналној инспекцији општине Звездара да јој омогући приступ крову онако како је било у протеклих тридесет година. У молби наводи, да у Врањској улици станује готово три деценије и да није било никаквих проблема док нови комшија металном преградом није преградио ходник, којим се излази на кров зграде. Зграда има раван кров који прокишњава и неопходно га је поправљати, барем, како она наводи, над њеним делом стана.

Одељење за инспекцијске послове општине Звездара је реаговало и 10. јула 2000. године наложило Кнежевић Зорану да у року од два дана, од дана пријема решења уклони метална врата која онемогућавају пролаз на раван кров.

Комунална инспекција је донела поменуто решење после изласка инспектора на лице места који су утврдили чињенично стање и констатовали да су радови извршени без надлежног комуналног органа и без сагласности осталих станара. Такође констатовано је да је чињенично стање супротно члану 7 и 9 одлуке о кућном реду у стамбеним зградама.

Против решења Зоран Кнежевић се жалио Градском секретаријату за инспекцијске послове. Секретаријат за инспекцијске послове града Београда одбио је Кнежевићеву жалбу уз образложење да заједнички ограђен простор који припада згради служи за потребе свих станара и користи се у складу са његовом наменом, као и да је у тим просторијама забрањено држати друге ствари осим оних које служе за наменско коришћење просторија.

Општина Звездара
Улица 2. Звездара
Сектор за инспекцијске послове

Број: 355-471/2000
Датум: 02.02.2001
Београд

ЗАПИСНИК

Састављен дана 02.02.2001 у 3³⁰ часова
у БGD уи. ВРАЊСКА
бр. 23, по предмету решењу 355-471/2000, којим се налаже:

УКЛОНИТИ МЕТАЛНУ ПРЕГРАДУ ДИМ 1,80x2,30m

Решење бр. 355-471 од 2000 г.
Инспекцијског одељења општине Звездара извршено је потпуно-деликатно а које се однази на:
Кнежевић Зорану из БGD
уи. ВРАЊСКА бр. 23.

Извршење је спровела екипа:
у саставу од _____ до _____ часова у саставу:
- неквалификовани радника .....
- руководиоца групе.....
- аутомобили за превоз радника.....
- возило за превоз ствари (моторија).....

Часова: _____

Овај записник састављен је у 3 истоветна примерка.

Странка: _____ Руководилац групе: _____ Службено лице: _____

1. Извршни орган општине Звездара
2. Орган инспекције ЈУП-а Звездара

УКЛОНАВАНЈЕ ПРЕГРАДЕ ОДЛОЖЕНО. ШТА Звездара
ДУП ЗВЕЗДАРА СЕ НИЈЕ
ПОПРАВЉА НА ЛИЦУ МЕСТА.

Закон прво применити на њима

„Муж градског секретара ми је у више наврата претио, хтео је да ме бије и вређао ме. Ја због њега немогу ни да привирим на кров. Породица Кнежевић понаша се као да је цела зграда њихово власништво а није тако. Баш они би требало да поштују закон и дају пример другима. Уколико желиш да се бориш против дивље градње крени прво од себе“, тврди Надежда.

Чланом 9. одлуке о кућном реду у стамбеним зградама прописано је да заједничким ходницима мора да се обезбеди несметан и слободан пролаз. Такође, у тим просторијама законом је забрањено извођење радова без одобрења надлежног јавног комуналног предузећа.

„Када неко хоће да изађе на кров зграде мора да тражи дозволу од градског секретара за комуналне послове односно од Дуње Кнежевић, која је узурпирала пролаз. То се дешава чак и ако неко жели да само намести антену. Прво звоне на њихова врата а када тамо никога не затекну, што је најчешћи случај, обраћају се мени за помоћ, питају ме како да се попну на кров. Има ту разних ситуација. Кроз метална врата које је породица Кнежевић поставила и закључала, морају да пролазе и радници који поправљају лифт јер је кућица за лифт на крову зграде. Затим тамо су наши димњаци“, прича наша саговорница и додаје да када је она у питању има највише проблема од свих станара. „Када желим да изађем на кров ја то морам да урадим преко посредника, значи морам да идем да молим по комшилуку ко ће да моли Кнежевића да би га пустио на кров наше заједничке зграде. Мене неће да пусти ни у ком случају. Сукоби су почели још када је Зоран Кнежевић постављао та гвоздена врата. Ја сам му приговорила а он је хтео да ме туче називајући ме погрдним именима и псујући ме. Викао ми је: бабетино једна. Он је млађи од мене пар година и требало би да зна како се опходи према старијима а поготово би требало и он и његова супруга да припазе на понашање с обзиром да она репрезентује град“ прича своју причу наша огорчена саговорница.

Подржавају једни друге

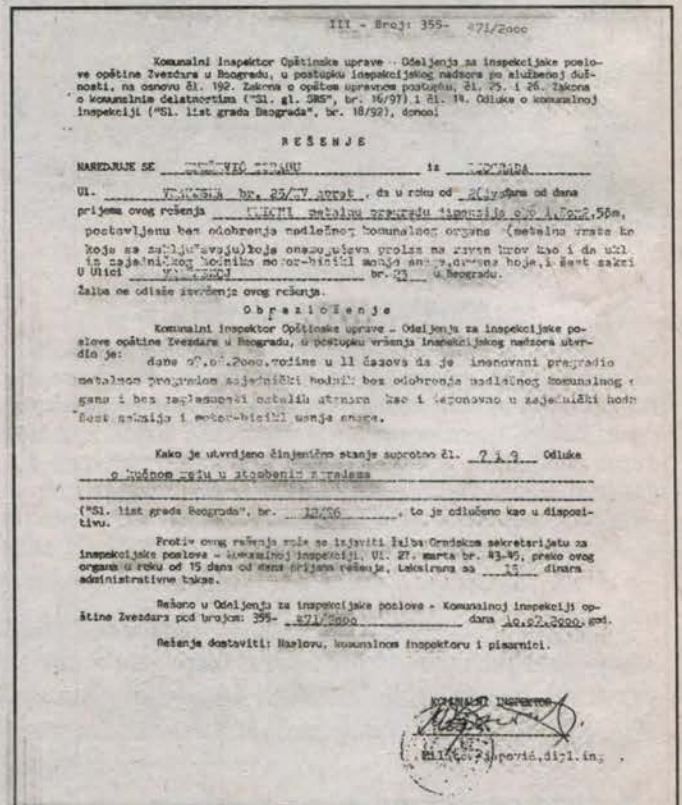
Иако је одлука односно решење о уклањању металних врата донесена још у јулу 2000. године, дуго месеци се ништа није дешавало по том питању, па је Надежда Будић закуцала на врата председника општине Звездара, Петра Моравца. „Председник је обећао да ће све бити решено али у међувремену његова партијска колегиница из Демократске странке, Дуња Кнежевић прелази да ради у Скупштину града па су прорадили телефони и пали договори. Већ тада ми је било јасно да од тога неће бити ништа“, каже саговорница и додаје да се инспекцијска служба појавила у фебруару 2001. године са намером да уклони метална врата али уклањање преграде је одложено јер се ОУП Звездара није појавио на лицу места и Зоран Кнежевић је у међувремену претио да ће се разрачунати са њима.

Надежда Будић се од тада обраћала свим надлежним инстанцама у граду и општини али без неког великог успеха. „Одговор на моје писмо које сам упутила Петру Моравцу и подсетила га на његово обећање никада нисам добила. Прво сам имала муку да прибавим сву документацију везану за овај предмет. Говорили су ми да су се папири загубили и предлагали ми да кренем испочетка, па да се поново жалим инспекцијској служби општине. Нисам ни ја наивна па да не знам да би моја молба одмах у старту била одбијена јер како је Дуња Кнежевић у граду, телефони само раде“, прича Надежда и додаје да се писменим путем обраћала и председнику Извршног одбора Скупштине града Бојану Станојевићу али такође безуспешно.

„Одговор на моје писмо у коме га питам да ли је извршење стопирано због молбе, односно захтева Дуње Кнежевић, супруге Зорана Кнежевића која ради у својству секретара Скупштине града одељења за комуналне послове, никада нисам добила. Са њим никада нисам успела да ступим у контакт. Нису ми дали ни да привирим. Увек је презаузет или на путу“, прича Надежда и напомиње да пошто је увидела да вероватно никада неће доћи у прилику лично да ступи у контакт са неким од градских функционера дошла је на идеју да то уради преко „Студија Б“, као градске телевизије, која се бави и том проблематиком.

Када је лично отишла да потражи једног новинара који је пратио ту област, прошле године је прешао на РТС, нељубазним тоном рекао јој је да се код њега закажује три месеца унапред. „После сам одустала од тога да лично разговарам већ сам се три пута укључила у јутарњи програм и поставила питања: Зашто се не спроводи закон? Када им је досадило после трећег пута Дуња Кнежевић ми је, преко „СТБ-а“, одговорила да је метална преграда којом је блокиран излаз на кров а њима створен додатни стамбени простор, односно остава, стављена због тога да се не би скупљали наркомани и алкохоличари. Била сам згранута овом њеном изјавом, наркомани се тамо никада нису скупљали“.

Надежда Будић каже да неће дозволити да се на овоме заврши и каже да ће се трудити свим силама да приволи челнике Скупштине града да поштују закон. Како каже она да прво почисте испред својих врата а после да крену у разрачунавање са осталима.

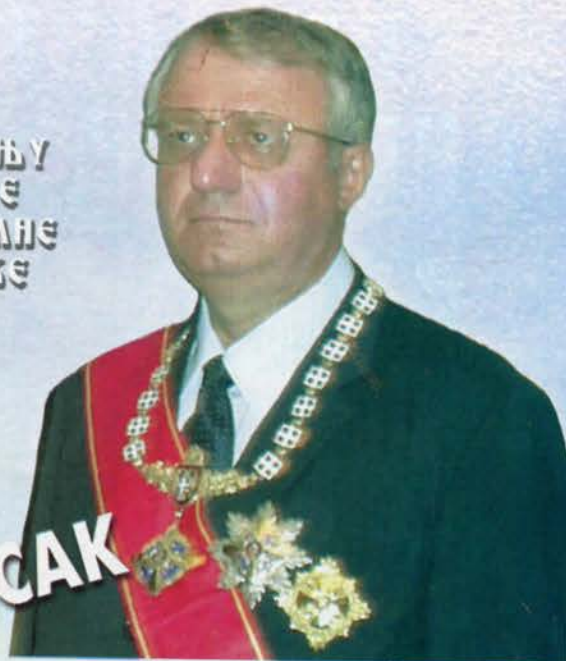
Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПског НАЦИОНАЛИЗМА

ТВРДИ ПОВЕЗ ЗЛАТОТИСАК

БЕЛКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелјево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и

политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију "Научно и публицистичко дело проф. Лазе Костића". Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова.

Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПског НАЦИОНАЛИЗМА" КАО И СВЕ ДРУГЕ КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ "САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА" МОГУ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ.

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА. ПРАВО НА ПОПУСТ ОД 70% ИМАЈУ СВИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ КОЈИ КЊИГУ КУПЕ ДО 8. ДЕЦЕМБРА 2002. ГОДИНЕ.

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ПРЕДИЗБОРНИ МИТИНЗИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

15. новембар 2002.

НИШ

петак у 17 часова

22. новембар 2002.
НОВИ САД
петак у 17 часова

ШЕШЕЉ

за председника

29. новембар 2002.
КОСОВСКА
МИТРОВИЦА
петак у 12 часова

4. децембар 2002.
БЕОГРАД
среда у 17 часова
ТРГ РЕПУБЛИКЕ

Србију у сигурне руке!